SAN-ANTONIO

Editura FORUM

JOS LABELE!

San-Antonio
Jos Labele!
Seria Colecţia San-Antonio, 28

Traducere: Şerban Velescu

Editura Forum, 1995

San-Antonio
Bas les pattes!
Fleuve Noire, (Collection Spécial-Police, No. 59), Sept. 1954

© 1954 by San-Antonio, Fleuve Noire, (Collection Spécial-Police, No. 59) (pentru ediţia originală)

© Forum (Colecţia San-Antonio nr. 28), 1995 (pentru ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

ISBN 973-9065-79-1

Colecţia San-Antonio nr. 28
Bucureşti, 1995

Lui Jean-Albert şi Stéphane Carlotti, cu toată prietenia.

S.-A.

PARTEA ÎNTÂI
TIPII DE LA CHICAGO VORBESC FRANCEZA

CAPITOLUL I
DUPĂ DUMNEAVOASTRĂ, DACĂ MAI RĂMÂNE

Lacul Michigan e ca marea, la fel de albastru, la fel de răscolit când bate vântul, şi în ziua aia bătea al dracului.

Chicago, patria gangsterilor, se desfăşoară ca un evantai la malul apei. E un oraş foarte geometric, cu străzi care se întretaie întotdeauna în unghi drept. Văzut din cer, pare un patrulater uriaş.

Îmi înţepenise gâtul tot holbându-mă de sus din avion. Îmi clăteam ochii; bineînţeles, era prima oară când îmi plimbam hoitul prin părţile astea. Mi-ar fi lăcrămat fundul dacă aş fi mierlit mai înainte să simt mirosul deosebit care pluteşte pe aici.

Văzând interesul pe care-l arătam locului, un americănel baban şi umflat, care avea în cioc o ţigară groasă cât obeliscul din Piaţa Concorde, a început să-mi povestească despre mahalaua peste care zburam.

— Forest River! a anunţat mestecându-şi obeliscul. Forest Park! Riverside...

Apoi a închis pliscul odată cu centura, iar avionul a început să coboare încetişor, încetişor, ca dopul roşu al unui pescar când un lin îi face ochi dulci râmei!

Pe urmă, autocarul de la Municipal Airport...

Rula pe un drum drept numit Archer Avenue. Ceilalţi călători făceau ca mândel: tăceau. Întotdeauna

taci o bucată de vreme după mai multe ore de avion.

Mă uitam pe geamul autocarului confortabil cu aceeaşi lăcomie cu care priveam prin hublourile avionului. Iar tipul huidumatic cu ţigara, care trebuie să fi fost vreun rege al testicolelor, continua să râgâie o explicaţie; de data asta, moaca lui babană şi buzată nu mai oua nume de mahalale, ci de străzi.

— Wester Avenue... Hasted...

Nume vrăjite, ce mai, pentru un tip care traversase balta cu peşti!

Am coborât la colţul dintre Michigan Boulevard şi Grand Avenue, fiindcă era staţia care-mi fusese indicată.

Adresa unde trebuia să mă duc era 228 ter, Grand Avenue... Drumul ăsta lat ducea drept la lacul care se vedea la capăt ca un dreptunghi de cer. Era mărginit de zgârie-nori impresionanţi, exact aşa cum se văd în filme. Iar circulaţia era valabilă, vă spun eu! Marile bulevarde din Paris, la ora patru după amiaza seamănă, pe lângă el, cu deşertul Gobi.

Ca să vă spun tot, deşi am tupeu, mă simţeam deprimat ca o tabletă de aspirină într-un pahar cu apă caldă. Cu o zi sau două înainte, nu mai ştiu precis, cu schimbarea asta de longitudine, plecasem de pe Le Bourget liniştit, într-un avion al lui Air France şi uite că debarcam în hărmălaia îngrozitoare din Chicago. Parcă visam. V-aţi prins?

În sfârşit, acum l-am ginit pe 228 ter... Era o cocioabă de cel puţin cincizeci de etaje, care începea cu un peron scurt cu două trepte şi nu se mai oprea decât la Sfântul Petru.

Am intrat în holul uriaş ca sala Paşilor Pierduţi din Saint-Lazare. Erau o grămadă de băieţi de serviciu care se fâlfâiau prin împrejurimi.

— Hello! i-am spus unuia dintre ei, ştiind, fiindcă

am văzut filme în versiune originală, că toate problemele încep cu vorba asta laconică.

Era un roşcat micuţ pe care-l bronzase soarele printr-o strecurătoare. M-a privit de parcă i-aş fi propus să se descheie la prohab.

— The Federal Service of...

Şi am căzut în pană. Pronunţam ca o clătită. Şi totuşi, mă exersasem să o pronunţ, porcăria asta de frază. Bătrânul care le ciripeşte pe englezeşte, aşa cum vărul tău primar le zice în bretonă, mi-l şoptise cu accent cu tot, dar privirea mistocară a puţoiului în uniformă mă ameţea, pe cuvânt! Totuşi a priceput.

— *French?* a şoptit.

— *Yes,* nepoate...

Pesemne că păream al dracului de ţărănoi, cam în genul lui Bourvil la Paris! Francezii au toţi mutra asta când debarcă în străinătate.

Mi-a făcut un semn şi l-am urmat într-un ascensor care ar fi putut servi drept sală de întrunire la un miting politic.

Vâj!

Colivia de oţel a ţâşnit literalmente spre etaje. Mi-am spus că, la viteza asta, ajungem pe lună înainte de miezul nopţii. Bineînţeles, am crezut că e o greşeală şi că băiatul mă invitase să intru în ultima rachetă interplanetară.

A redeschis grilajul. M-am uitat la numărul etajului: eram la al treizeci şi patrulea!

Mi-a arătat un culoar lat şi nou, unde un sticlete în uniformă făcea gesturi de dansator cu clachete agitându-şi bastonul. Dacă o să credeţi că a luat poziţie de drepţi văzându-mă, vă înşelaţi al dracului. Dimpotrivă, m-a examinat cu o mutră băşcălioasă şi, totodată, provocatoare care mi-a făcut rău.

— *Hello!...*

A mormăit ceva nedesluşit care semăna mai degrabă cu un răget de leu decât cu americănească.

— *Mr. Grane, please?*

Atunci mi-a etalat o frază în formă de acordeon care nu se mai termina, iar eu i-am făcut semn să o încheie, fiindcă primo, nu pricepeam nimic din păsărească lui, iar secundo, simţeam că mă calcă pe prostată.

Începeam să mă înfurii din nou, recuperam.

— *I am French!* am şoptit. *I vreau speaker with Mr Grane and You* te duci mai repede. Ai priceput?

Asta l-a uluit. M-a dus la o uşă cu geam pe care era scris cu negru un cuvânt pe care nu l-am putut citi. A deschis-o fără să bată şi m-a încredinţat unei tipe grozave, blondă ca o halbă de bere. Pe fata asta cred că am văzut-o într-o revistă ilustrată. Înaltă, subţire, cu picioare lungi, bine făcute, ochi albaştri paietaţi cu aur, nas mic, gură de vampă, păr scurt cu breton îngrijit.

Am binoclat-o de sus în jos, apoi de jos în sus, întârziind cu privirea de ambele dăţi asupra poponeţului pe care-l avea în formă de măr şi care cerea, mână de bărbat.

— *I am french policeer. I* vreau să-l văd pe dl. Grane.

Atunci toată gravitatea ei s-a dus dracului.

— Sunteţi foarte pitoresc! a declarat ea.

— Domnul fie lăudat! Vorbiţi franceza!

— Un pic…

Aţi auzit-o probabil pe Petula Clark... E la fel.

— O clipă. Sunteţi domnul San-Antonio.

— La ordinele dumneavoastră, miss… Şi într-adevăr, aş vrea să vă servesc la ceva.

Un zâmbet. Treaba mergea bine.

— Am trăit doi ani în Franţa, a spus ea. Făceam

belle-artele la Paris.

— Fără glumă!

Îmi venea să plâng de emoţie.

— Cunoaşteţi Parisul?

— Strada Buci... aveau un cămin studenţesc foarte încântător, foarte pitoresc.

Şi mi-a azvârlit un nou zâmbet, înainte de a bate în uşa din dreapta. S-a făcut nevăzută o clipă. Apoi, silueta ei subţire a apărut din nou în cadrul uşii:

— Vreţi să intraţi?

În încăperea învecinată se afla un mare birou metalic şi un fişier uriaş. Între ele era aşezat un tip destul de ciudat, care semăna cu un instalator galvanizator. Era mic, încet, cenuşiu, cu o faţă de claun demachiat şi cu ochii mari ca fructele din dulceaţă.

Când am intrat, s-a ridicat pe jumătate şi mi-a făcut o plecăciune ca benzinarii de la Shell după ce ţi-au terminat de lustruit cu pielea de căprioară parbrizul, şi mi-a spus arătându-mi un scaun:

— Foarte fericit să vă cunosc, domnule San-Antonio. Fiţi binevenit. E prima oară că veniţi la Chicago?

Toate astea le-a debitat, fără să respire, scoţând din unul dintre sertare un flacon pătrat, la care am început să trag cu ochiul.

Era cel mai bun whisky pe care l-am băut vreodată.

În timp ce beam un pahar, secretara blondă şi-a făcut valiza.

— Ştiţi de ce sunteţi aici? m-a întrebat Grane.

— Vag... Se pare că s-a lăsat cu şucăr în sector şi că afacerea are o parte franţuzească care v-a făcut să cereţi concursul oficios al poliţiei noastre.

— Complet oficios.

Aproape că nu avea accent; ar fi putut să treacă drept elveţian la Terasa Flore!

— Aţi putea cumva să mă puneţi la curent amănunţit?

— Tocmai voiam să vă propun.

Îmi varsă încă un pahar de tărie.

— Ştiţi ce e o *taxi-girl*?

— La noi se numeşte animatoare, nu?

— Nu e chiar animatoare. O *taxi-girl* e o fată care aparţine unui local de dans. Tipul care e singur se duce să danseze în localurile astea, cumpără fise de la casă, alege o *taxi-girl* ca în visurile lui. Şi îi dă un tichet pentru un dans.

— Nostim, am spus. Nu păreţi prea sentimentali în satul ăsta al vostru.

Consideraţiile mele n-au părut să-i placă. A pus la loc sticla cu un gest nervos.

— În general, a urmat el, fetele astea nu sunt curve. Desigur, faci mai uşor cunoştinţă decât dacă ai spăla vase într-un restaurant, dar, în principiu sunt, cum le spuneţi voi, cinstite. Un fel de funcţionare ale dansului. Înţelegeţi?

— Perfect.

— Dar de o lună încoace bântuie printre ele o epidemie de asasinate. Nu trece o săptămână fără să găsim unul sau două cadavre de-ale fetelor ăstora, fie în stradă, fie în camera lor.

— Ei, asta-i!

— Sunt asasinate prin mijloace diferite, dar toate au în mână aceeaşi bucată de hârtie cu acest cuvânt caligrafiat: *Le Français*.[1]

A deschis alt sertar şi a scos un plic din carton lucios.

— Priviţi…

1 Francezul (n.tr.).

I-am examinat conţinutul: şapte foi de bloc-notes pe care aceeaşi mână scrisese cuvântul fatidic: *Le Français*.

Cele două cuvinte fuseseră scrise cu un stilou cu cerneală. Iar cerneala era neagră.

Grant a aşteptat să termin examinarea, apoi a şoptit:

— După experţii noştri, este probabil că acest cuvânt a fost scris de un francez. Scrisul aplecat, cu plinurile şi volutele pronunţate, este franţuzesc.

De o lună încoace, poliţia orăşenească e epuizată, dar ancheta bate pasul pe loc. Nici cel mai mic indiciu. Se mai găsesc un cadavru sau două în fiecare săptămână, dar asta e totul. Criminalul pare să iasă din umbră şi să reintre în umbră de îndată ce-şi săvârşeşte fapta.

Până acum şapte fete au murit. Crimele s-au petrecut discret, fără martor sau zgomot.

Am făcut razii, am exercitat supravegheri stricte în toate localurile de dans din oraş. Am examinat activitatea tuturor francezilor care locuiesc în regiune, pe scurt, am răsturnat cerul şi pământul, fără nici cel mai mic rezultat.

Francezul continuă să ucidă... Presa e foarte excitată, opinia publică la fel, prin contralovitură directă. Atunci mi-a venit ideea să fac apel la un as al poliţiei franceze.

Am schiţat o plecăciune.

Asul poliţiei franceze nu se simţea prea strălucit, vă jur. Povestea asta a francezului care demola piţipoance, văzută de aici, îmi părea jenantă pentru prestigiul naţional.

— Înţelegeţi, a continuat Grane, că nu trebuie să neglijăm nimic. Dumneavoastră, fiind de aceeaşi naţionalitate cu asasinul, puteţi lupta cu el pe un

teren neutru pe care noi nu-l cunoaştem: terenul psihologic.

— Îmi dau seama...

— O să vă dau dosarul celor şapte crime. Aveţi mână liberă.

În cazul în care v-aţi lovi de vreo dificultate oarecare, telefonaţi sau puneţi să se dea telefon la Nord 54 – 54. O să ţineţi minte? 54 de două ori...

— O să ţin minte.

— Pentru orice informaţie referitoare la oraş, miss Cecilia, secretara, care vorbeşte franceza, o să vă ajute.

— O.K.

Am lansat un O.K. sonor care m-a încântat. Începeam să mă instalez în americano-mocănească!

— E la dispoziţia dumneavoastră, a încheiat Grane, întinzându-mi un dosar verde asemănător unui dosar francez. Am pus să vi se traducă piesele dosarului, iată-le... Dacă aveţi noutăţi, înştiinţaţi-mă. La nevoie Nord 54 de două ori, v-aţi prins?

A îndrăznit să rostească „v-aţi prins” cu circumspecţie.

— M-am prins.

Atunci am izbucnit în râs amândoi şi am ieşit din iurta lui cu un pas mai vioi.

***

Frumoasa blondă era tot acolo mai copertă de Life ca oricând. Avusese timp să-şi reîncarce fondul de ten şi mă aştepta cu zâmbetul de zile mari pe buze.

— Sunteţi miss Cecilia?, am întrebat-o apropiindu-mă de fotoliul ei turnant.

— Exact...

— E un nume care mă face să nu mă simt prea

înstrăinat. Pariez că ştiţi unde se află un mic restaurant francez unde se mănâncă pui cu smântână şi mai pariez că o să-mi acceptaţi invitaţia la cină. În toate romanele traduse din americană pe care le-am citit, sticletele galant invită secretarele drăguţe la masă, înainte de a le spune bună-ziua. Aşa se face pe meleagurile voastre?

— Mai mult sau mai puţin, a admis ea.

— Nu par cam nătâng?

— Cum?

— Ţeapăn, stângaci, dacă preferaţi... Tot nu pricepea.

— O să trebuiască să vă completez franceza. Cursurile de seară sunt gratis la mine. Îmi puteţi recomanda un hotel?

— Aici, aproape, e Connor...

— O.K. Debarc acolo. Treceţi să mă luaţi peste două ore?

— Ne-am înţeles...

I-am dedicat privirea mea cea mai dulce, format carte poştală, pentru soldat îndrăgostit. Pe urmă m-am topit.

Niciodată nu am început vreo anchetă în condiţii asemănătoare.

Americanii chemaseră în ajutor un tip cu cap fiindcă ei şi-l pierduseră pe al lor.

Ciudată afacere!

Mă înhămasem la căruţă în urma lor. Sticletele de la intrare îşi continua efectele cu clachetele. Îmi acoperea intrarea în ascensor.

— După dumneavoastră dacă mai rămâne ceva, am murmurat îmbrâncindu-l cu umărul.

Dar nu mă adresam lui. Ci lui Grane şi echipei lui.

Da, aşa a început totul!

CAPITOLUL II
NU NUMAI ŞERIFII AU O STEA

Portarul de la Connor se holbează la valiza mea din fibran, de parcă ar fi vitrina unui negustor de şireturi. Pe urmă se uită repede la mine şi începe să-mi vorbească într-o franceză pe care pesemne că a învăţat-o într-un dicţionar.

E sentenţios, sever.

— O cameră, îi spun.

Mă duce la recepţie şi mă explic. Două minute mai târziu, intru în stăpânirea unei odăi care e o adevărată bijuterie: cu studio, bar cu băuturi, baie etc.

Îmi despachetez boarfele, pe urmă mă dezbrac şi fac un duş rece. Apoi inventariez pivniţa cu băuturi, dar toate sticlele sunt doar de decor. Fiindcă nu-mi plac glumele astea, îl sun pe băiatul de serviciu pe etaj, îi vâr în mână o sticlă de whisky falsă şi-i cer să-mi aducă urgent modelul viu şi natural!

Se execută.

Nu izbutesc să-mi regăsesc echilibrul; totuşi aş fi putut să ajung în ţara asta pe vremea prohibiţiei şi ar fi fost mai nasol!

Tolănit pe pat în halat de baie, cu un pahar de whisky la îndemână, încep să consult dosarul fetelor deteriorate.

După cum îmi spune Grane, toate şapte au fost omorâte în modul cel mai discret cu putinţă. Un amic de-al meu zicea: „Dacă n-ar fi cadavrul lor, nici nu ne-am fi dat seama”.

Două au murit în stradă de o lovitură de cuţit în plină inimă, trei în camera lor cu un glonţ în cap, una a fost omorâtă într-un taxi, strangulată, iar una a fost găsită înecată în baie. Toate şapte aveau în mână

faimoasa bucată de hârtie.

Examinez fotografiile: sunt foarte variate. Adresele nu oferă nici ele vreo similitudine.

Mă scarpin în cap uluit. Grozave idei are bosul să mă delege în aiureala asta, fără să pricep sau să ciripesc pe americăneşte. Grozav o să arăt! Nu-i chip să pun întrebări. Şi am şi un ghid să mă dirijeze! E drăguţ anchetatorul!

Pe când făceam reflecţiile astea pesimiste, a sunat telefonul. Ridic receptorul. Un tip îmi şopteşte că miss Cecilia e acolo.

— Să urce! *Come on!* rag.

Abia am timp să-mi trag pantalonii, că tipa e în faţa mea, purtând cu drăgălăşenie o tocă din piele de leopard şi o vestă de lână verde cu guler tot din piele de leopard. E strălucitoare! Dacă aţi vedea-o într-o vitrină, aţi intra în magazin să întrebaţi cât costă! Şi aţi fi în stare să plătiţi cu un cec fără acoperire ca să o luaţi cât mai repede!

— *Hello!* îmi spune veselă.

Sunt cu bustul gol, dar asta nu pare să o şocheze câtuşi de puţin!

Răspund:

— *Hello!*

Aici e un obicei bun pe care trebuie să-l deprind. Se uită pieziş la dosarul întins pe divan.

— Aţi şi intrat în problemă?

— Până la brâu, spun. Sincer vorbind îmi pare dificilă.

— Nu aveţi încredere în dumneavoastră?

Râd de provocarea asta nevinovată.

— Puneţi-vă în locul meu, dacă aveţi chef, miss. Eu nu vă cunosc limba, oraşul nici atât, iar obiceiurile deloc. În afară de asta, mi se cere să găsesc un criminal pe care poliţiştii voştri – recunoscuţi totuşi ca

foarte buni – nu l-au putut prinde. Chestia seamănă mai mult cu un număr de circ decât cu o anchetă. Nu vi se pare?

Devine gravă.

— Da, spune, a priori, pare foarte *difficult*...

— ...cil! Dificil!

— Oh! *thanks!*

Scoate o ţigară din buzunar. Mă grăbesc să-i ofer foc, iar ea îmi suflă un nor albăstrui în nas.

— Totuşi, Grane are dreptate: dumneavoastră cunoaşteţi reacţiile unui criminal francez.

Ridic din umeri.

— Pe planeta asta, micuţo, sunt criminali şi oameni cinstiţi... plus sticleţi care fac legătura. Nu cred în criminalii francezi sau americani.

— Totuşi, din punct de vedere psihologic...

— Da... Ei bine, o să vedem...

Îmi pun o cămaşă, îmi înnod cravata.

— Mergem, spun, culegându-mi haina de pe spătarul unui scaun.

***

Pentru început, mâncăm bine într-un restaurant francez. Trebuie dozată dezrădăcinarea, vă daţi seama?

Cecilia e o fată extrem de lucidă şi cultivată. Vede departe şi corect. Ne împrietenim grozav.

Bineînţeles, nu se vorbeşte decât de afacere.

— Aţi vorbit de psihologie, spun, să începem cu începutul: de ce omoară asasinul? Nu e un sadic. După cum spun rapoartele, nu a violat pe niciuna dintre victime. Cele găsite moarte acasă la ele nu făcuseră dragoste. Deci, nici vorbă de nebunie erotică. A ucis prin metode diferite, ceea ce nu corespunde purtării

unui obsedat al crimei.

Singura trăsătură care pledează în favoarea nebuniei e biletul ăsta.

Să luăm şi celălalt aspect al problemei: n-a furat niciodată, nimic...

Cecilia mă întrerupe:

— Aţi uitat alt amănunt: atacă întotdeauna aceleaşi fete... *taxi-girl*!

— Da... e curios că nu s-a reuşit reperarea lui. Prin centralizarea informaţiilor ar fi trebuit să reuşească, interogând pe colegele victimelor. Care trebuie să fi dansat neapărat cu asasinul în seara dinaintea morţii. E de ajuns ca două dintre victime să fi dansat cu acelaşi bărbat, ca să se nască un semnalment.

— Ştiu, a spus Cecilia, asta e cel mai ciudat în cazul nostru. Au fost interogate toate fetele din localurile de dans din Chicago, fără niciun rezultat. În ziua morţii lor, nefericitele lor camarade nu făcuseră nimic deosebit şi nu avuseseră clienţi dubioşi sau francezi.

— Mulţumesc pentru asociaţie.

Şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Înţelegeţi ce vreau să spun...

Îi prind degetele.

— Ei, haide...

Urmează un moment de tăcere, ca la o manifestaţie militară.

— Nu eşti grăbită, Cecilia?

— Nu... sunt la dispoziţia dumitale.

— Hm, termenul e prea vag. Îmi face imaginaţia să galopeze.

Fata zâmbeşte.

— Eşti Franţa întreagă, şopteşte.

Iarăşi subînţelesul este minunat.

— Să mergem să dansăm într-unul din localurile astea unde...

— Ei, drăcie!

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă mă gândesc la ce mi-a spus Grane, fetele asasinate aparţineau unor localuri diferite?

— Da, şi ce-i cu asta?

— Cum şi ce-i cu asta? Nu îţi dai seama? Din cele şapte, nu sunt două care să lucreze în acelaşi local. Asta înseamnă că Francezul îşi schimba locul de fiecare dată. Dacă, până în prezent, nu s-a întors niciodată pe terenul faptelor sale, asta înseamnă că o să continue să „prospecteze” celelalte localuri. Ia să vedem, sunt multe localuri de dans în oraşul ăsta?

— Să fie vreo cinzeci.

— Cifra mă face să mă strâmb.

Şi apoi umblu la matematică:

— Şapte din cinzeci, rămân patruzeci şi trei. Hm, are ceva de lucru, băiatul.

Rămânem o clipă fără să spunem o vorbă, învăluiţi în fumul albastru al ţigărilor.

— Începeai să faci o propunere? a spus ea.

— Da, mi-ar plăcea să mergem să dansăm într-un local. Un local fără victime, aş prefera. Nu prea îmi închipui cum arată locurile de genul ăsta.

— E uşor, şopteşte ea.

Şi cere nota fetei de la bar.

— Fără glume! spun. În ţara voastră femeile plătesc?

— Ca între camarazi!

Îi şterpelesc nota.

— Să lucrăm franţuzeşte, dragă prietenă... Bărbatul plăteşte, dar relaţiile sunt tandre.

Ea se înroşeşte, ceea ce îi stă bine.

Ieşim.

E noapte, dar la Chicago întunericul e necunoscut. Dacă aţi vedea chestia asta, băieţi! Ce lumină! O sută de mii de firme uriaşe şi multicolore dau foc cerului. O adevărată feerie. Un vulcan de lumină orbitoare! Un vulcan în erupţie.

Ne urcăm în taxi şi Cecilia îi azvârle adresa şoferului.

Zece minute mai târziu, trecem pragul unui local unde se străduieşte o orchestră de negri. O mulţime densă tremură în cadenţă, în ritmul unei baterii formidabile.

Sala uriaşă. În fund se află un bar, unde nişte barmani cu haină roşie toarnă la coca cola de parcă ar ploua.

La celălalt capăt, scena orchestrei. Lumini cu intensităţi variabile, bănci de-a lungul pereţilor. Şi populaţia asta posomorâtă care-şi scutură măruntaiele, fără să pară că-i face plăcere câtuşi de puţin.

— Dansezi? mă întrebă Cecilia.

— Da, dar prost.

— Vrei să încercăm?

— O să ai impresia că sunt un sac mare.

— Ba nu! Îmi place grozav să fiu călcată pe picioare.

— Atunci cu mine o să fii servită.

Orchestra tocmai începe un slow. Slow-ul o chestie pentru ajutorarea mediocrilor în ale dansului dintre care fac parte.

— Nu te aperi prea rău, mă asigură Cecilia fără să glumească.

— Mulţumesc.

În timp ce o strâng la piept, examinez împrejurimile. Sunt fete aşezate pe banchete, altele care dansează, altele care beau la bar.

Se simte că sunt profesioniste. Se aseamănă toate, şi sunt fete care într-o bună zi... sau mai curând într-o zi proastă pentru ele...

Şi poate că viitoarea victimă a... *Francezului* e acolo fără să bănuiască nimic.

La ce s-or fi gândind damele astea?

La nimic, cu siguranţă.

— Ultima crimă când s-a petrecut? întreb.

Cecilia încruntă sprâncenele.

— Stai puţin. Sâmbăta trecută. Asta înseamnă... Socotesc mai repede ca ea.

— Asta înseamnă acum cinci zile. Băiatul o să înceapă iarăşi, în caz contrar, o să-şi piardă ritmul. Nu?

— Într-adevăr.

— Există un recensământ al fetelor ăstora?

— Nici vorbă! Nu sunt declarate toate. Trebuie să fie peste o mie.

— Minunat!

Repet:

— Şapte dintr-o mie.

— Da, mai rămân destule de omorât.

Mă frec o clipă de pântecul minunat de plat al Ceciliei. Dacă lucrurile continuă aşa, fata asta o să-mi dea nişte idei! Dar nu sunt aici ca să mă joc de-a mama şi de-a tata.

— O să te conduc acasă, spun. Cred că e mai bine să fiu singur în noaptea asta. Am un plan.

— Deja?

— Da.

— Păcat că nu ai şi pentru mine un rol în scenariu...

Dar e înţelegătoare.

— Cred că ai vrea lista localurilor de genul ăsta? Am pregătit-o.

O scoate din poşetă.

— Te gândeşti la toate.

— Nu-i nevoie să mă conduci, ai de lucru. Şi o să vezi că aici nu prea se practică galanteria.

— O.K.! fac eu pe mârlanul, te las să o întinzi. Ai un telefon ca să-ţi pot povesti visele mele dacă te privesc?

Îmi smângăleşte adresa şi numărul ei de telefon în partea de jos a liniei.

— Perfect. Mulţumesc.

O privesc cum iese din local. Are nişte şolduri de vis fătuca asta. O să trebuiască totuşi să mă ocup de problemă într-una din zile.

Mă îndrept spre casa pe care am reperat-o şi cer tichete.

Şase costă doi dolari, trebuie să cumpărăm.

Cu chestia asta ai dreptul să ţii o păpuşă în braţe preţ de şase dansuri. Senzaţiile sunt tarifate. Fac turul terasei şi mă hotărăsc pentru o brunetă frumoasă în genul lui Dorothy Lamour. Are ochi de pisică siameză al căror oval e accentuat în mod ştiinţific cu creionul.

Îi întind un tichet. Îl vâră în buzunarul taiorului şi se ridică.

— *I prefer a drink!* spun.

Şi ea. Îmi zâmbeşte cu o mutră satisfăcută şi se îndreaptă spre bar.

O urmez. Ne cocoţăm pe două taburete gemene.

— *Zobmie!* aruncă ea.

— *Two!* adaug eu.

Nu-i necăjit băiatul să manevreze ce mai rămâne aici din nobila limbă a lui Shakespeare.

Barmanul lipeşte două paie de-a lungul paharelor aburite şi le lansează în direcţia noastră pe tejghea.

Grozavă precizie! Paharele se opresc fix înaintea noastră! Fătuca înmoaie bucata de pai în guriţă şi

începe să sugă ca o puştoaică.

Mă uit la ea pieziş. E foarte mişto fabricată, cu o tapiţerie naturală drăgălaşă, copilaşi.

Îşi goleşte dintr-o înghiţitură jumătate de pahar. Pe urmă se întoarce spre mine.

Îmi pune o întrebare pe care nu o pricep.

— *I am not American*, spun umil.

Naţionalitatea mea nefiind o recomandaţie, îi spun că sunt elveţian.

Schiţează un mic gest aprobator. Râde şi zâmbeşte.

— Eu sunt mers în Elveţia o dat.

Jargonul ei stricat mă amuză.

Începem să sporovăim atâta cât ne permite vocabularul nostru restrâns.

Dar dansul se sfârşeşte şi ea se ridică.

— Ei, stai o clipă! spun eu întinzându-i alt tichet.

Fata îşi spune că a dat peste mielul cel gras. Preferă să discute bând un pahar decât să-şi frece fundul de nişte tipi pe care nu-i cunoaşte.

La capătul a şase tichete suntem aproape prieteni. Am distrat-o, ceea ce e primul lucru de făcut când vrei să cucereşti o femeie, oricare i-ar fi naţionalitatea.

— Ne vedem mai încolo?

— Bineînţeles că nu pricepe imediat. Atunci îmi aduc aminte că am un mic dicţionar francez-englez în buzunar. Mulţumită lui îi dau întâlnire.

O acceptă cu plăcere. Îşi termină treaba la ora două dimineaţa adică peste trei ore.

Mie chestia asta îmi lasă timp.

— La două o să fiu în faţa localului, îi promit. Şi plec.

Îmi simt scăfârlia mare cât un dovleac. Atmosfera asta irespirabilă mă dă peste cap.

Un vânticel acru mătură strada. Respir adânc, ca să-mi curăţ plămânii. Totuşi, nu se compară cu aerul Parisului.

Un taxi dă târcoale prin preajmă. Îi fac semn. Scot lista şi-i dau prima adresă.

Tipul de la volan începe să protesteze ca o vacă. Pricep imediat de ce: adresa pe care i-o dau e doar la două sute de metri. Ca să-i închid pliscul, îi dau un dolar şi intru în noua bombă.

Ăsteia îi spune *Cyro's*.

E la fel cu cealaltă. Aceeaşi ambianţă, aceeaşi oameni.

Iau un singur tichet şi inspectez localul. De aici şi până la mama dracului, nu văd ce e reperat aici. Oameni care dansează, posomorâţi şi goliţi ca nişte fluiere. Pe cuvânt, e lugubru!

Mă duc la bar şi îl întreb pe barman dacă are şampanie. Îmi răspunde că da. Şi îmi vine cu o butelcă a cărei etichetă e scrisă în engleză, ceea ce nu e lipsit de umor.

E pişat de măgar de ultimă calitate. Pesemne că avea diabet măgăruşul. E fadă, dulce, tristă şi greoaie.

Dau la o parte paharul şi plătesc.

În clipa asta, un zdrahon cu maxilarul proeminent ca un sertar de casă de înregistrat mă bate pe umăr.

— Sunteţi francez? mă întreabă.

— Da. Dumneavoastră nu? îl întreb, fiindcă are un accent bun de tăiat cu toporul.

— Urmaţi-mă! ordonă.

Şi adaugă:

— Poliţia.

Cu un gest nu lipsit de eleganţă, îşi strecoară mâna pe sub reverul hainei mele şi îmi palpează puşcociul.

— Hei, încetişor! îi spun dându-mi seama de neînţelegere. Şi eu fac parte din poliţie. Îi arăt actele. Telefonaţi la Nord 54 – 54, serviciile lui Grane o să vă confirme.

Moaca lui în formă de coupe-papier se lăţeşte o clipă ca să zâmbească.

— *I am sorry*, şopteşte. Îmi pare rău, comisare, dar sunt de gardă aici pentru povestea aceea. Au fost deja ucise fete ale localului.

Pocnesc din degete.

Cecilia a însemnat toate localurile de pe listă, inclusiv cele unde ucigaşul s-a manifestat. Îmi aduc aminte că am citit cuvântul *Cyro's* în rapoarte.

— Cum a murit fata de aici?

— Foarte curios... Strangulată, nu-i aşa?

— În cabina telefonică din hol.

— Da.

— Aş vrea să arunc o privire.

— E simplu. Veniţi.

Îl însoţesc până la intrare. Acolo holul formează parcă un echer.

A doua parte a lui se termină cu o fundătură. La capătul ei se află două cabine telefonice. Între intrare şi cabine sunt vestiarul şi toaletele.

Într-un cuvânt, băiatul a gâtuit-o liniştit pe tipă, deoarece cabinele sunt parţial mascate de vestiar.

— Nimeni n-a văzut-o pe fată îndreptându-se spre telefon?

— Fata de la vestiar. Dar ea nu ştie dacă oamenii care trec prin faţa ei se duc la telefon sau la toaletă.

— Evident.

— Văd plăcuţă pe uşa toaletei: *ladies*.

— Toaleta pentru bărbaţi nu este aici?

— Nu, în cealaltă parte a holului.

— Şi fata de la vestiar nu a observat vreun

bărbat pe aici? Asta ar fi trebuit totuşi să-i atragă atenţia. Puţini bărbaţi trebuie să se plimbe prin sectorul rezervat femeilor.

— N-a văzut bărbaţi.

— Nu vi se pare ciudat?

— Totul e ciudat în povestea asta.

Îl privesc.

— De fapt, în ce constă funcţia dumitale aici?

— Şefii au hotărât să pună în fiecare local câte un inspector care vorbeşte franceza.

— Bună precauţie, rânjesc eu.

Mă duc la cabine.

— În care?

— Cea din dreapta.

Cea mai retrasă, bineînţeles.

— Cum funcţionează telefonul aici?

— Introduci fise în aparat, iar centralista îţi dă legătura.

— Fata ceruse vreun număr?

— Nu. I-au găsit fisa pe jos. N-a avut timp. Asasinul a sărit pe ea.

— Era riscant, totuşi...

— Foarte.

Murmur doar pentru mine:

— Trebuie ca băiatul să fi fost al dracului de grăbit ca să-şi asume asemenea risc. Când au găsit-o pe fată?

— A doua zi dimineaţă. Negrul care face curăţenie.

— Moartea se produsese la ce oră?

— Ora unu dimineaţa.

— Între ora unu şi ora de închidere n-a telefonat nimeni?

Mă priveşte uluit.

— Cu siguranţă că nu, zice.

— Cu siguranţă că nu, sau nu? E o deosebire între ele.

— Dacă ar fi telefonat cineva, ar fi descoperit cadavrul şi ar fi dat alarma.

— Centralista trebuie să ţină o contabilitate a apelurilor; cel puţin aşa se petrec lucrurile în Franţa.

— Şi în Statele Unite la fel.

— O.K.! Nu ne rămâne decât să-i cerem lista şi ora cererilor provenind de la cabina asta în ziua... de fapt când a fost şutată piţipoanca?

— Piţi... cum?

— Fata.

— Sâmbăta trecută.

— Aşadar, e ultima pe listă?

— Da.

— Ia te uită! Mă însoţeşti până la centrală?

Şovăie.

— Da!

Îşi ia pălăria din vestiar, unde i s-a rezervat un colţişor special.

— Urmaţi-mă! îmi ordonă.

Dar nu mă mişc. Stau lângă un fel de tejghea din catifea a vestiarului şi privesc în direcţia cabinelor. Se văd foarte bine. Trebuie să fii mai mult decât îndrăzneţ ca să ataci pe cineva în asemenea împrejurări.

La drept vorbind, lucrul mi se pare practic de nerealizat. O femeie nu se lasă strangulată fără să se zbată sau să ţipe şi e greu să înhaţi convenabil pe cineva într-un loc atât de strâmt.

— La ce vă gândiţi? mă întrebă tovarăşul meu.

— La crimă, desigur, domnule, hm...

— Stumm!

— ...domnule Stumm. Ciudată crimă. Ieşim. Dăm colţul străzii şi două blocuri mai încolo, vedem o

clădire pe care scrie cu litere mari: *Central Post Office*.

Stumm se descurcă în ea ca un obişnuit. Culoare ascensoare... Dăm într-o sală uriaşă, unde o grămadă de tipe pălăvrăgesc în faţa unor tablouri luminoase împănate cu fişe.

Se duce drept la una dintre ele.

Pe urmă îmi face semn.

Îl ascult ciripind şi nu pricep nici a suta parte din ce spune.

Apoi se duce la un birou pe care scrie „Private”, exact ca în filmul poliţist made în Hollywood, care a rulat în cartierul dumneavoastră. Acolo un boşorog bea conţinutul unui termos, plescăind din limbă.

Cei doi tipi vorbesc o vreme, pe urmă boşorogul începe să răscolească într-un clasor uriaş.

Scoate din el maldăre de foi pe care sunt scrise la maşină nişte prescurtări.

Şi iarăşi discută băieţii. Şi ce exclamaţii mai scot!

La urmă, Stumm se întoarce spre mine:

— Au fost paisprezece apeluri între orele unu şi două, de la *Cyro's*. Pare foarte necăjit. Eu jubilez, vă daţi seama...

— Ia te uită, zic, credeam că sunteţi nişte zmei în poliţia americană. În Franţa, F.B.I.-ul şi celelalte se folosesc drept leacuri!

Lui Stumm îi e ruşine de toată poliţia SUA. Şi e uluit. Ieşim.

— Aşadar, ar trebui să conchidem că cele paisprezece au pornit de la aceeaşi cabină? Hm, ar fi destul de ciudat.

Nu-mi răspunde.

Mergem în tăcere. Noaptea devine mai rece, vântul suflă mai tare.

— Poate că e o greşeală în ce priveşte ora morţii,

zice în cele din urmă. Poate că fata n-a murit decât chiar înainte de închidere?

— În timp ce populaţia dădea năvală spre vestiar?

— Evident, pare de necrezut.

Ridică din umeri.

— Bine, spun eu, o să ne mai vedem într-una din zilele astea. Nu-i nevoie să povesteşti toate astea superiorilor tăi, bătrâne, mă însărcinez eu cu afacerea asta...

Dă din cap afirmativ.

Mă uit la ceasul pe care l-am pus la ora oraşului Chicago, din cauza fuselor orare. Pesemne că aţi înţeles asta la şcoală. Nu? E adevărat că nu sunteţi decât o adunătură de chiulangii!

Ora unu fără...

Am timp să mă duc să-mi administrez câţiva centilitri de whisky într-un bar convenabil, aşteptând ora întâlnirii.

Credeţi-mă sau nu, îmi recapăt speranţa. Îmi spun că, văzută de aici, Calea laptelui e aproape aceeaşi şi că steaua mea continuă să strălucească acolo.

În orice caz, materia cenuşie funcţionează întotdeauna la timp.

E esenţial. Nu?

CAPITOLUL III
MARESCO

Un negru a găsit o fată moartă în cabina telefonică în zorii zilei. Fata murise, în timpul nopţii.

Cabina fusese folosită între ora presupusă a morţii şi ora de închidere a localului.

Îmi scot nasul din paharul de whisky, fiindcă am

un motiv întemeiat: paharul e gol.

Poate că Stumm are dreptate şi medicul poliţiei s-o fi înşelat. Un medic nasol se întâlneşte frecvent, din păcate mult prea frecvent.

Da, asta e o soluţie. Dar mai e una şi am slăbiciunea să o examinez mai pe îndelete: fata o fi fost strangulată în altă parte şi adusă aici *după aceea*!

Chestia asta ar schimba aspectul problemei.

— *How much?* întreb.

Băiatul îmi spune o cifră pe care n-o pricep. Cu gestul unui om informat, îi dau o bancnotă de cinci dolari.

Pe urmă iau restul şi încep să caut primul local de dans, cel în faţa căruia i-am dat întâlnire fetei. Mă grăbesc să-mi fac o idee cu privire la purtarea privată a unei donşoare de genul ăsta.

Deoarece sunt aici pentru probleme de psihologie, cum spune Grane, atunci să-i dăm bătaie!

E ora două, după cele trei de aşteptare, când tipa apare. E vaporoasă Dorothy Lamour a mea, ca pentru nunţi şi banchete. Merită văzută! Eu sunt cam stângaci fiindcă nu ştiu de unde să le apuc pe tipele de aici.

— Un pahar?

Ce risc?

Ea îmi spune:

— *Yes*...

Ne administrăm câteva pahare de whisky. Pe urmă îi exprim simpatia mea într-un mod cu totul manual, singura metodă internaţională pe care o cunosc.

— *On go tu bed?* spun după ce primele pipăituri se dovedesc concludente.

Ea nu e împotrivă, dar aruncă o privire spre portofelul meu, care spune o grămadă de chestii

despre dezinteresul ei.

Îi fac cu ochiul în timp ce-l bat prietenește cu palma. Asta îi inspiră încredere micuței.

Fata locuiește câteva străzi mai departe, într-un apartament destul de nasol.

Când urcăm scările, își pune un deget pe buze și asta îmi aduce aminte de provincia franceză de odinioară, când mă duceam să o regulez pe servitoarea vecinilor.

Cea mai plăcută clipă de dragoste e atunci când urci scara. O urmez pe fată privindu-i posterul cum ondulează foarte drăgălaș. Are un fund simpatic, ceea ce e enorm. Asta ajută relațiilor culturale.

Aș urma-o așa până la planeta Marte. Dar ea nu merge atât de sus, etajul al treilea îi e de ajuns.

Vârâ cheia plată într-o broască destul de confidențială.

V-am spus, e nasol ca apartament, murdar și suspect cu prosoape murdare pe jos, un divan ale cărui pături mătură o podea care cam are nevoie de așa ceva. Chiștoace murdare de ruj în scrumiere, papuci aruncați, chiloți pe spătarele scaunelor. În fine, n-are importanță. Dragostea se face oriunde, oricum. Esențial e să fie doi!

Îmi scot pălăria și haina. În clipa asta descoperă pistolul atârnat sub braț și i se face rău. Ce zăpăcit pot fi!

Fata se face palidă ca o frișcă bătută și face ochii mari.

Eu mă amuz.

— *I am the French!* spun.

Deodată face o gură cât o șură și începe să urle, fără să-i pese de vecini cărora totuși părea că vrea să le respecte somnul.

Atunci o prind de braț.

— Tăcere!

Şi-i arăt actele. Cuvântul poliţiei e la fel de elocvent în franceză ca şi în engleză. Fata se linişteşte.

Încet, încet o îmblânzesc. Îi explic misiunea mea şi asta o reconfortează.

Până la urmă, punem la punct un limbaj al nostru, care ne ajută să exprimăm idei coerente, dacă nu filosofice.

O întreb dacă le cunoaşte pe fetele care au fost ucise, şi îmi răspunde că nu. N-are nici cea mai vagă idee despre cine poate fi aşa-zisul francez asasin.

Tot discutăm, îi mângâi şoldurile, şi conversaţia în cele din urmă, lasă loc gesturilor. Are o contră din rinichi minunată, fata! Îmi oferă o porţie bună, vă asigur! Niciodată relaţiile franco-americane nu au fost mai strânse!

Când terminăm partida, începem iarăşi să discutăm. Este o mare lege umană: un simţ intervine întotdeauna după altul.

Ea îmi spune că meseria ei e istovitoare. Dansul o oboseşte. Nopţile pierdute, la fel. Pe scurt, visează să se mărite cu un tip convenabil, care să-i cumpere un *cottage* drăguţ la marginea oraşului şi să-i facă doi plozi. E visul tuturor oamenilor care duc o viaţă ca lumea.

Mă informez cât câştigă. Primeşte o sumă în funcţie de tichetele încasate şi alta în funcţie de consumaţii. În serile bune câştigă ceva, dar trebuie să transpire pentru asta! Probabil că-şi rotunjeşte bugetul făcând din când în când un pic de curvăsărie.

— Tipele nu pot refuza niciodată clientul, e interzis de direcţie.

— Cui aparţin localurile astea, fetiţo?

— Unui consorţiu. Fiecare are un girant care depinde de societatea principală.

— Şi cine conduce societatea?

— Maresco...

— Cine-i tipul?

Nu-mi răspunde.

Nu insist. Simt la ea un fel de neîncredere. Atâta timp cât nu a fost vorba decât de meserie, mergea, dar acum când abordăm un subiect mai spinos, face pe muta şi nu mai pricepe ce-i spun.

Şovăi, pe urmă scot o bancnotă din buzunar şi o pun pe pat.

Continuă să stea, nemişcată. Abia îmi spune la revedere, cu o mişcare scurtă din cap.

Poate că nu i-am dat destul?

Totuşi i-am lăsat douăzeci de dolari. Pentru faptul că mi-a suportat omagiile nu-i rău, nu?

Un regulat pe franţuzeşte, dimpotrivă, ar trebui plătit!

Hotărât lucru muierile din Chicago sunt tare derutante cu felul lor de a se lăsa ucise ca muştele, sau de a nu spune mulţumesc când le scuipi nişte biştari.

Chem un taxi:

— La *Connor*, repede.

E timpul să mă bag în cârpe, fiindcă nu mă mai ţin pe picioare.

E cam mult de când nu m-am mai culcat într-un pătuţ cald.

***

Nu-i departe amiaza când mă trezesc.

Încep cu începutul, adică fac un duş rece, pe urmă îi telefonez Ceciliei ca să-i dau bună-ziua. Dar la ea acasă nu răspunde. Atunci cer Nord 54 de două ori şi vocea ei armonioasă îmi lansează în ebonită

tradiţionalul *„Hello!”*

— Ai petrecut bine azi noapte? mă întreabă.

Are ceva batjocoritor în voce.

— Nu prea rău. De ce?

— Brunetele sunt genul vostru? E adevărat că franţuzoaicele sunt mai ales brunete.

Devin imediat prudent ca un bărbat care trebuie să domineze o regiune.

— Unde vrei să ajungi?

— La micuţa *taxi-girl* pe care ai răpit-o azi noapte.

Primesc direct în mutră replica.

— Suntem în Rusia sau în America? rag. Aţi pus să mă urmărească! Dacă aşa stau lucrurile, îmi fac valiza şi primul avion spre Franţa o întinde cu mine înăuntru!

Izbucneşte în râs.

— Nu am „pus să fii urmărit”, spune. Dar punem să fie urmăriţi toţi bandiţii care le aşteaptă pe fetele astea la ieşirea de la lucru. E cea mai elementară precauţie, nu crezi?

Nu răspund nimic.

Evident, ar fi trebuit să bănuiesc asta. În orice caz, îşi fac bine slujba îngerii păzitori, nu mi-am dat seama de nimic. Foarte elegant lucrat!

Mă gândesc la Stumm care mi-a sărit în cap rapid. Ei drăcie au pus în funcţiune dispozitivul numărul unu.

— N-ai mai rămas la ea decât o oră, spune ea. Credeam că francezii stau mai mult la femeile tinere.

Mă enervez.

— O să vezi când o să vin la tine!

A meritat-o. De altfel, asta o descumpăneşte puţin.

— Hai, Cecilia, „să fim serioşi”. Am vrut doar să-

mi dau seama de felul cum trăieşte o *taxi-girl*.

— Şi a fost concludent?

— Cine ştie? Altceva: supravegherea asta strictă căreia îi sunt supuse localurile de dans, o exercitaţi de multă vreme?

— De la al doilea asasinat... şi e tot mai strictă.

— Nu văd cum, în cazul ăsta, „compatriotul” meu a putut să comită celelalte cinci crime.

— Nici noi.

— Se pare că toate localurile aparţin unui consorţiu.

— Exact.

— Şi se mai pare că acest consorţiu îl are în frunte pe un anume Maresco?

— Ia te uită, da' multe ai mai aflat!

— O oră bine folosită în compania unei brunete. Şi nici măcar nu vorbesc limba ţării!

Aici marchez un punct.

— Cine e acest Maresco?

— Ai auzit vorbindu-se de Al Capone?

— Cunosc prost istoria Statelor Unite, dar ştiu că după La Fayette e băiatul despre care s-a vorbit cel mai mult aici.

— Maresco a fost, cum s-ar spune, unul dintre locotenenţii lui.

— Bravo. Şi faţă de poliţie ce rol joacă în prezent?

— Niciunul. Stă...

— Liniştit?

— Exact.

— Asta ce înseamnă? Că le astupă poliţiştilor ochii cu bancnote mari?

— Asta înseamnă ce ţi-am spus: stă liniştit. Originea averii lui e mai mult decât îndoielnică, dar modul în care o administrează e corect.

— Bine, bine... Unde stă omul ăsta cinstit?

— De ce?

— Aş vrea să-i zic bună-ziua.

Pare uluită.

— Cum, vrei să-l vezi pe Maresco?!

— Doar n-o fi Dumnezeu, nu?

— Aici e mai mult! Ca să-l vezi, trebuie să ai cel puţin o recomandaţie din partea guvernului şi ceri audienţă cu două luni înainte.

— Bine. Unde locuieşte?

— Kedzie Avenue, lângă Garfield Park.

— Casa nu are număr?

— Poate că da, dar nu are nevoie fiindcă toată lumea o ştie.

Adaugă:

— Chiar o să încerci să-l vezi?

— O să-l văd, Cecilia.

— Ce idee!

— Nu-i marele patron al tuturor fetelor moarte?

— Da, într-un sens.

— Ei bine, în sensul ăsta vreau şi eu să-i vorbesc. A avut vreo reacţie, Maresco, văzând că i se demolează dansatoarele?

— A oferit o primă cui l-ar descoperi pe asasin sau ar ajuta la descoperirea lui.

— Mare?

— Zece mii de dolari.

— Hm! Ăsta-i un gest de patron bun.

Mă gândesc să văd dacă nu uit nimic. Nu, i-am pus toate întrebările ce-mi stăteau pe limbă.

— E în regulă, te las să lucrezi, îngeraşule. Salutări din partea mea lui Grane.

Ea mă întreabă pe un ton nepăsător:

— Te văd astăzi?

— Evident, spun. E de la sine înţeles că mă inviţi

deseară la ora nouă să iau un drink la tine. Am adresa ta.

Şi pun receptorul în furcă fără să-i dau timp să-şi revină în fire.

CAPITOLUL IV
MARESCO (BIS)

Kedzie Avenue e în plin centrul oraşului. Văd un tip ocupat să adune resturi de hârtie sau coji de fructe pe care le aruncă într-un fel de butoi pe rotile.

— *Hello!* îi lansez, *the Maresco House, please?*

Vă daţi seama cât de mult se perfecţionează engleza mea? De altfel, tipul nu şovăie niciun sfert de secundă şi-mi arată o cocioabă care i-ar conveni de minune lui Mr. Ford ca să-şi monteze aici o sucursală.

O imensă boltă albastră ţintuită cu stele de aur ornează intrarea. De o parte şi de alta a porţii sunt doi portari galonaţi. Cred că dacă Maresco nu se consideră preşedintele Statelor Unite, nu se socoteşte nici rahatul care împodobeşte marginea trotuarului.

Urc scările peronului.

Cei doi portari, fără să se consulte reciproc, se apropie unul de altul, ceea ce blochează net uşa.

Mă uit la umerii uriaşi, alăturaţi. Asta e ceea ce un prof de geografie ar numi o „frontieră naturală”.

Unul dintre ei îmi pune o întrebare. Fără îndoială mă întreabă ce dracu vreau.

— I vreau să-l văd pe Mr. Maresco.

Cei doi mă privesc.

Atunci latru:

— Poliţia! Suflându-le în nas în maniera lui King-Kong!

Aşa îi emoţionez puţin.

Cel mai masiv (făcut din rădăcină de nuc) îmi

face semn să-l urmez. Pătrundem într-un hol în fundul căruia un uşier în smoching, ce seamănă cu un crupier, zice nişte chestii, care nu se pot auzi, într-un telefon interior.

Când pune receptorul în furcă se uită la noi sever.

Portarul bate câmpii. Las să fluture panglicuţele.

— *I not speak english*, spun modest după ce a lătrat. *I am french policeman. I will, I want. M...* vreau să-l văd pe Maresco, hai, mişcaţi-vă că de nu se întâmplă o nenorocire!

Uşierul nu se clinteşte:

Ask Nord 54–54, locotenentul Grane! spun sec. Scriu numărul de telefon.

Când termin, uşierul ridică receptorul unui telefon interior şi cere părerea unui tip.

Îmi face semn să mă aşez pe o banchetă acoperită cu satin albastru.

Refuz şi încep să mă plimb prin hol. Cinci minute interminabile se scurg. Uşierul nu mă pierde din ochi.

Din când, în când, mă proţăpesc în faţa lui şi-l privesc.

Pentru că am ochi de american, reperez umflătura mare a hainei smochingului lui în dreptul subsuoarei stângi.

Au nişte stilouri ciudate uşierii lui Maresco, puteţi să mă credeţi. Stilouri de calibrul 45 pentru un tip retras din viaţa activă, asta-i destul de caraghios; e adevărat că suntem în America, un colţişor unde nu trebuie să te mire nimic.

În sfârşit, telefonul ţârâie. Tipul ridică receptorul şi mormăie:

— *Hello!*

Ascultă cu religiozitate, dă din cap şi pune receptorul în furcă.

— *This way please!* îmi aruncă el.

Mă invită într-un ascensor care seamănă cu un salon.

Interiorul e căptuşit cu piele suedeză bej, iar o banchetă albastră aşteaptă fundurile obosite.

Dar nu merită să te aşezi, fiindcă scârbele astea de ascensoare merg cu o iuţeală impresionantă. Nici n-ai luat degetul de pe buton că ai şi ajuns.

Mergem pe un covor moale ca o felie de budincă, iar un tip solid, îmbrăcat într-un costum maro şi cu cravată galbenă se interpune. Uşierul mă încredinţează lui. Băiatul ăsta măsoară cam doi metri şi are şi el costumul umflat în partea stângă. Poate că, la urma urmei, în cocioaba asta toţi au inima dilatată.

Stă cu pălăria pe cap şi mestecă „gum”. A se vedea încă o dată la cinematograful din cartierul dumneavoastră.

Trecem de două uşi. Apoi urmează un birou cum n-am mai văzut niciodată, nici măcar la cinema.

Dacă o bombă ar cădea pe Palatul Sporturilor, aici s-ar putea organiza întâlniri de box.

Încăperea asta e cât toată suprafaţa clădirii. Ferestre uriaşe o luminează din belşug. La un capăt e amenajat un bar luxos. La mijloc e o mobilă îmbrăcată în piele de Suedia – Maresco trebuie să fi făcut un legământ – înconjurată de fotolii care par o turmă de elefanţi.

Câţiva zdrahoni de formatul celui care mă escortează sunt înfundaţi până-n gât în amintitele fotolii. Înapoia biroului stă un bătrân cu păr des, grizonat. Se vede că e bătrân după chipul lui ridat, dar, ca prestanţă, e a-ntâia! Are sprâncene groase, ochi negri, înfundaţi în orbite, gură mică.

În ce priveşte ţoalele, e elegant ca Brummell! Poartă costum bleu la două rânduri, cămaşă albă,

cravată neagră împodobită cu un fir albastru. În deget un gablonţ care face nişte mii de dolari.

Mă priveşte cum vin, aşa cum din înălţimea tronului, un rege îl priveşte venind pe cerşetorul săptămânii.

Când sunt în faţa lui, mă examinează în tăcere, mă vesteşte că, de pildă, cravata mea roşie nu merge implacabil. Privirea tipului are o elocvenţă crudă, nu merge deloc cu costumul meu gri în dungi, fiindcă ea însăşi e în dungi. Că şosetele mele bleu sunt o erezie, iar pantofii din piele de căprioară, o dovadă de prost gust.

Încerc să-i întrerup contemplaţia, adresându-i un salut pe care mă silesc să-l fac cordial, dar e hipnotizat.

— Dacă vă plac atât de mult, vă pot da fotografia mea stând în picioare, şoptesc.

— La ce bun? mi-o întoarce el.

Vorbeşte o franceză excelentă. Vocea îi e blândă, caldă, ca aceea a unui speaker care dă viitoarelor mame sfaturi de puericultură.

Mărturisesc că sunt surprins.

— Vorbiţi franceza? bâigui.

— Ghiciţi, spune el fără să râdă.

E de gabarit mare! Tipi ca el nu se întâlnesc cu tonele!

— Sunteţi de la poliţia franceză?

— Da.

— Grane mi-a explicat, deci e inutil să rezumaţi. Aşteptaţi ceva de la mine?

Mă autoconvoc cu extremă urgenţă pentru o conferinţă intimă.

„San-Antonio, îmi spun, onoarea naţională e în joc. Dacă o să continui să te laşi băgat în buzunar de maimuţoiul ăsta o să ai în aşa hal o moacă de clătită,

că n-o să mai îndrăzneşti niciodată să-ţi dai întâlnire în oglindă.”

Îmi dreg glasul.

— Da, spun, aştept mai multe lucruri de la dumneavoastră: mai întâi un scaun, fiindcă mi-e groază să vorbesc stând în picioare, şi pe urmă câteva minute de atenţie.

Sprânceana lui stângă se deplasează în sus cu un centimetru.

E al dracului de mirat şi, deci, interesat.

Îmi arată cu un deget un fotoliu.

Mă las să cad în el, apoi examinez cele patru brute împrăştiate în încăperea uriaşă, ca nişte naufragiaţi pe nişte atoli!

„Încălziţi atolul” ar spune băieţii de pe Bikini.

Le zâmbesc amabil, dar e ca şi cum ai zâmbi la patru grămezi de pământ. Creierele lor sunt ca nişte alune şi se pierd în grămadă. Cât despre reacţii, mai treceţi după ele pe săptămâna viitoare! Tot ce sunt în stare să facă împuţiţii ăştia e să scoată un puşcoci din buzunar cu viteza cu care ai scuipa un sâmbure de cireaşă şi să-ţi telefoneze o pralină în moacă!

Mă întorc la Maresco, fiindcă tipul hotărât lucru, oferă un interes uman.

— Nu-s prea nostimi cercetaşii dumneavoastră, îi spun. La noi ucigaşii sunt mai hazlii fiindcă sunt latini!

Nu se clinteşte.

Dar gura i se întredeschise un pic.

— În Statele Unite, timpul, zice el, e o valoare. Nu am decât câteva minute să vă acord, domnule comisar francez.

— Bunul Dumnezeu o să vă răsplătească, spun eu drăguţ.

— Ce vreţi?

— Să vă pun o întrebare.

— N-aveţi nicio calitate să puneţi întrebări unui cetăţean american.

Trebuie să fie bun pe un teren de tenis, Maresco. Are darul ripostei.

— Acţionez cu titlu oficios, de acord, dar la cererea poliţiei voastre.

Maresco se întoarce uşor, pieziş ca să poată să-şi pună picior peste picior.

— Ascultaţi, spune el, eu sunt de origine italiană. Cunosc bine Europa, în special Franţa. În ţările noastre totul e oficios, dar aici totul e oficial. Oficiosul e făcut pentru oameni care au timp de pierdut.

Eu n-am timp să răspund la întrebările dumneavoastră. Aţi venit să-mi vorbiţi de fetele asasinate, aţi aflat că localurile cărora le aparţineau sunt sub controlul meu şi faceţi pe anchetatorul. Nu ştiu nimic. Am promis zece mii de dolari celui care o să-l găsească pe ucigaş. Găsiţi-l şi treceţi pe la casă.

Se îndreaptă pe jumătate.

Ca dare afară e mişto, nu vi se pare? Nu vreau să-i dau satisfacţia să mă vadă şucărit.

— Cum vrei, dragă Maresco, spun ridicându-mă. Totuşi, dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Nu prea cred în povestea cu ucigaşul sadic. Un ucigaş sadic ar fi fost ucis de mult. Şi pe urmă...

Mă uit fix la el:

— Micuţa din cabina telefonică n-ar fi fost dusă acolo după moarte şi după închiderea localului.

Mă car fără să mă întorc.

Cred că trebuie să-i pară rău de fiţele lui de împărat roman, bătrânului macaronar!

Ucigaşul plătit care m-a escortat la sosire mă însoţeşte din nou.

Când ajung în stradă respir puternic.

E drept, curioasă luare de contact! Am făcut, într-adevăr, cunoştinţă cu Statele Unite. E un fel de botez al gangsterismului.

Dau colţul bulevardului şi intru într-un stabiliment cât se poate de select.

— Un whisky dublu! spun rezemându-mă cu coatele pe tejghea.

CAPITOLUL V
O VECHE CUNOŞTINŢĂ

Cyro's e închis. Un grilaj cu bare interzice trecerea. Totuşi aud că înăuntru se cântă. Un tip muge cât îl ţin bojocii. Şi tipul, pariez pe ce vreţi, e un negru. Doar negrii cântă blues-ul în felul ăsta.

Trec pumnul prin grilaj şi bat în poartă.

La început, chestia asta nu are niciun efect, dar perseverenţa e întotdeauna răsplătită. Tot bocănind, cântecul se opreşte, iar uşa se întredeschide. Văd apărând chipul voios al unui negrotei.

E în haină albă cu nasturi pe umăr, poartă un pantalon albastru, iar pe cap are o şepcuţă cu cozoroc mic.

— *Excuse me*, îi spun. *Open*, poliţia!

Deschide gura şi dinţii îi încep să strălucească precum un şirag de perle. Ştiu că această comparaţie e de o sărăcie penibilă, dar şi cei mai mari autori se lasă prinşi în mrejele facilităţii.

— *Open!*

Urlu atât de tare, încât nişte trecători întorc capul.

Şi adaug.

— Poliţia!

Fiindcă e cuvântul care are cele mai mari şanse să impresioneze un om cinstit.

Negusul în cele din urmă a priceput. Deschide grilajul şi pătrund în cârciumă.

Încăperea e mare, goală ca o catedrală după slujba de vecernie şi aflată în curăţenie generală. Negrul face o şedinţă de aspirator înainte de a pune scaunele la loc.

Cu siguranţă el e cel care a descoperit cadavrul fetei în cabină. Dar deoarece nu ciripeşte niciun pic de franceză, renunţ la întrebări.

Îmi scot dicţionarul din buzunar şi construiesc fraze aşa cum se joacă *puzzle*.

În câteva minute de exerciţiu de genul ăsta pe care-l urmăreşte cu atenţie, reuşesc să-l fac să priceapă că trebuie să-l văd pe directorul barului, şi încă repede.

Zâmbeşte amabil şi mă conduce solemn spre capătul sălii.

Intrăm într-un culoar nu prea înalt. La capăt, veşnica uşă *Private*. Unui poliţai îi place să treacă pragul uşilor ăstora.

Negrul bate în uşă. Un mormăit îi răspunde. Mormăitul trebuie să vrea să însemne „intră”, căci fără să şovăie, negrul deschide.

Văd un tip înalt, brunet şi slab stând la un birou.

Pe meleagurile astea, toată lumea trăieşte înapoia unui birou.

În ce priveşte moaca, poţi să cauţi mult şi bine până să găseşti una mai împuţită. E tuciurie, băiatul are o privire alunecoasă, pometii ieşiţi în afară şi o înfăţişare de cur împrăştiată pe toată fizionomia.

Sare în sus şi închide un sertar.

— Hello! spun. Pariez proteza străbunicii tale contra unei duzini de trandafiri roşii că vorbeşti franceza.

Mă măsoară neliniştit.

— Da, admite el. Perche?

— Fiindcă eşti şi italian şi ai locuit în Pigalle înainte de a veni în Statele Unite.

Continuu.

— Te cheamă Seruti. L-am cunoscut bine pe domnul, frăţiorul dumitale! Eram acolo când sticleţii l-au găurit la Villette în bojdeuca unde se pitise împreună cu Mario-Cap-Mare!

Băiatul rămâne cu gura căscată.

— Me cheam Seruti, admite el cam uluit.

— Am o memorie vizuală extraordinară, afirm cu modestie. Ţi-am văzut mutra în dosare la Paris. Vasăzică, te-ai cuminţit?

— Da, zice, fecut situaţiune la Chicago.

Mă aşez în faţa lui.

— Lumea e mică, spun.

Se simte rău, băiatul. Mă priveşte întrebându-se cine oi fi.

— Poliţia? întrebă prudent.

Îi prezint legitimaţia mea.

— Comisarul San-Antonio.

Se îndreaptă.

— Nu, la noi eşti la zi. Afară de cazul când oi fi având nişte socoteli secrete…

Face un semn negativ larg.

— Bine, vezi să nu-ţi plesnească încheietura, nu-i vorba de vreo treabă profesională.

Îmi dedică atunci cel mai călduros zâmbet.

— *Bene*, place mai mult aşa. Luăm un drink?

— De acord.

Mă priveşte râzând şi repetă fraza mea:

— Lumea e mic!

Apoi, dându-şi seama că n-am venit să discut despre Paris:

— Aveţi nevoie de mine?

— Cine ştie, zic înmuindu-mi nasul în paharul de whisky pe care mi l-a turnat.

Optimismul lui frumos se evaporă instantaneu.

— Aici în bomba ta a fost omorâtă o fată?

— Da, dar...

— Mai sunt şi altele ştiu. O epidemie...

— Da.

— Doar că a ta a mierlit-o nostim de tot. Într-o cabină... Strangulată, draga de ea. Lângă o grămadă de tipi care n-au văzut şi n-au auzit nimic.

— Eu nu am niciun amestec.

— Ei, hai! Pur şi simplu ai putea să-mi spui în ce loc a murit, sărăcuţa.

— Dar...

— Ah, nu! Nu începe să behăi, e idiot!

— Vă asigur, comisare, nu cunosc din afacere decât ce au scris ziarele...

— Lasă iordanele! Tu eşti bosul cârciumei ăsteia, da sau nu?

— Da, dar...

Îi telefonez o directă care-i ajunge imediat în vârful bărbiei. Tipul schiţează un gest rapid spre puşcoci, dar eu l-am scos pe al meu mai înainte.

— Lasă-ţi artileria în pace, dragule... Şi iartă-mi proasta dispoziţie. Ăsta-i defectul meu, frumosule.

Îşi pune palmele desfăcute pe masă.

— Bine, eşti cuminte... Ştiu că fata n-a fost gâtuită în cabină. A fost ucisă în altă parte, pe urmă i s-a transportat cadavrul acolo. Nu protesta, îţi spun că ştiu asta. De aici deduc că fata a fost ucisă în stabilimentul ăsta cochet, dar în alt loc, unde nu ţi-ar fi plăcut să o găsească. Atunci, după închidere, tu şi băieţii tăi aţi pus-o acolo. O cabină e o idee valabilă; e colţişorul întunecat accesibil tuturor.

Tipul se ridică.

— Comisare, nu ştiu despre ce vorbeşti. Am răspuns la poliţie nu mai am nimic de zis. Nimic.

De data asta e sigur de el. Şi-a făcut socotelile în gând şi şi-a dat seama că aici sunt un zero tăiat în patru, un rahat în ploaie.

Poliţia din Chicago nu pare să-i impresioneze prea tare pe hoţii de aici.

— Bine, zic. O să mai vorbim despre chestiile astea într-una din zilele următoare. Dar crede-mă că ştiu multe, mai multe decât îţi închipui. În noaptea asta am petrecut o oră încântătoare în compania unei fete de la localul învecinat. Discuţia cu ea e edificatoare.

Mă ridic.

Bye-bye, Seruti.

Şi plec strecurându-i un dolar negrului care mânuieşte aspiratorul.

Am aruncat o piatră în baltă şi cred, băieţi, că apa o să se tulbure foarte repede.

Poate vi se pare că acţionez cam incoerent, numai că singura mea armă aici e nasul.

Aşa că trebuie să mă slujesc de el, nu?

***

Când ajung în stradă, aud un zgomot asemănător vuietului metroului. Îmi dau seama că stomacul meu gol e cel care face tapajul ăsta.

Aşa că intru într-un bar şi comand un sandviş-club.

Îndată ce am colmatat breşa din stomac, mă hotărăsc să mă duc să-i strâng cazmaua lui Grane.

Dat fiindcă el m-a urmărit până la Paris, e normal să-l ţin la curent cu investigaţiile mele, după cum le numesc aici.

Aşadar, mă anunţ la casa sticleţilor şi-i adresez un mic salut protector copoiului care face de gardă în faţa uşii. Doar că tâmpitul ăsta nu mă recunoaşte, fiindcă e nou. E de speriat cât de greu te recunosc oamenii care nu te-au văzut niciodată!

Blânda Cecilia face să fumege o maşină de scris din pricina scatoalcelor pe care i le administrează.

Zărindu-mă, frumosul ei chip se colorează uşor. Încetează să-şi mai maltrateze claviatura şi se ridică.

— Oh, dumneata... şopteşte ea.

— *Yes, me!* zic.

Rămâne nemişcată. Mă apropii de ea să-i administrez un sărut uşor.

— E o nebunie, bâiguie ea după ce mi-l înapoiază.

Ochii i se învârtesc ca monedele într-un aparat de jocuri mecanice.

Repede îşi face din nou buzele. Pe urmă se uită la dreapta şi la stânga, dar nu e nimeni.

— Nu uita că îmi oferi cafeaua în seara asta, spun amabil.

— Poţi veni la cină, şopteşte ea, plecând cast ochii.

— De ce nu?

— Îţi place soia?

Îmi stăpânesc strâmbătura care se pregătea să-mi contacteze fizionomia.

— De ce nu, spun, când e servită de tine.

Opresc scurt idila asta care a mers un pic cam departe. Fetele în situaţia asta nu mai lucrează, iar cea de faţă e momentan în timpul lucrului.

— Grane s-a uşchit?

— S-a ce?

— S-a cărat?

Ea râde.

— Bănuiesc că asta e argou, zice.

— Chiar este; sunt dotat pentru limbi. O să vezi deseară.

La chestia asta, deoarece şi ea socoteşte că am pălăvrăgit destul, se duce să mă anunţe.

Grane mă primeşte imediat. Seamănă mai mult ca ieri şi mult mai puţin ca mâine, cu un claun demachiat. Asta i se trage de la pielea netedă şi rozalie. Am impresia că a zăbovit într-un incendiu, cetăţeanul ăsta.

— *Hello!* şopteşte el, zâmbind. Ceva nou?

— Poate...

Moaca lui capătă o expresie zăpăcită.

— Vorbeşti serios?

— Ei doamne, păi nu m-ai chemat dumneata din Franţa, Grane, ca să mă ocup de afacerea asta?

— Ba da, dar atâta rapiditate...

— Stai un pic! N-am pus mâna pe asasin, şi poate n-o s-o pun niciodată. Pur şi simplu, am descoperit unele elemente mărunte care nu figurează în raport.

— Oh! zice el. L-ai vizitat pe Maresco?

— Da.

— S-a telefonat de la el de două ori. O dată înainte de întrevederea voastră, ca să ni se ceară explicaţii în legătură cu dumneavoastră, şi a doua oară după ce ai plecat de la el, tot pentru explicaţii. A doua oară era însuşi Maresco la aparat.

— A dracului onoare, rânjesc.

Se face că nu a auzit.

— Pot să te întreb motivul vizitei?

— Ei, Doamne, păi nu-i el marele ştab al localurilor unde lucrau victimele?

— Ba dar, dar...

— Dar e totul. Eu nu neglijez nimic.

Nu mai insistă.

Eu urmez:

— Altceva: directorul de la *Cyro's* e un delincvent. La Paris are la fişier un dosar cât casa. Patru ani de mititica pentru atac cu mâna armată, pe urmă opt ani pentru abuz de încredere. E un băiat drăguţ.

Grane ridică din umeri.

— Dacă vrei îngeri, să nu vii la Chicago.

— Bănuiesc. Dar nu despre asta e vorba. Sunt în măsură să-ţi spun că victima de la *Cyro's* nu a fost omorâtă în cabina telefonică, ci în altă parte iar corpul i l-au dus acolo „după" închiderea localului.

În concluzie, cunosc de ajuns oamenii ca să pot afirma că Seruti, cârciumarul, e la curent cu transportarea cadavrului. Nu spun că e amestecat în crimă – ceea ce în orice caz n-ar avea nimic surprinzător – ci, că ştie unde a fost ucisă fata.

Grane îşi scarpină bărbia.

— Nu văd ce putem face, spune el. Seruti e Maresco. În situaţia actuală nu ne putem lega de Maresco pe baza unor presupuneri.

Îi e frică lui Grane! Aici, mai mult ca în alte părţi, e republica boşilor.

— Las-o baltă, zic. O să mă ocup de toate astea singurel. Sunt aici în chipul cel mai oficios cu putinţă. Asta e un handicap şi un avantaj. N-am niciun sprijin, dar nici de dat socoteală cuiva!

A simţit că sunt furios şi a scos o sticlă de whisky din faimosul bar!

— Un drink?

— De acord. Pe terenul ăsta o să ne înţelegem întotdeauna.

Îmi beau paharul.

— Ia, zi, Grane, fiindcă supraveghezi pe scară mare localurile de dans, nu vrei să pui un băiat să păzească o tânără *taxi-girl* dintre cunoştinţele mele?

— Cum o cheamă?

— Nu-i ştiu prenumele. I-am citit doar numele pe placă: Morrisson. Şi locuieşte...

Scot un carnet din buzunar.

— ...Canal St... 518... E o fată brunetă... bine făcută.

— Ai motive să crezi că e în primejdie?

— Toate fetele astea sunt, dar poate că ea e în mod deosebit.

Grane ridică receptorul şi cere ceva centralistei. I se dă serviciul cerut. Îl aud repetând numele şi adresa fetei.

— O să facem necesarul, mă asigură el. Am cerut să i se pună în faţa uşii un specialist.

— Perfect! Nu-mi mai rămâne decât să-ţi cer să-mi mai dai odată faimoasele hârtii semnate *Le Français*.

— Cu plăcere...

Îşi ia dosarul şi scoate din plicul de carton cele şapte bilete.

— Ai o lupă?

— Imediat.

O sună pe Cecilia şi-i cere să aducă obiectul cerut.

În timp ce examinez cele şapte bilete, mă priveşte atent, cu sprâncenele încruntate.

— Ascultă, Grane, experţii care au studiat hârtiuţele astea nu ţi-au spus nimic?

Ridică din umeri.

— Mi-au spus multe lucruri, mai ales că acelaşi individ le-a scris, că e vorba de un bărbat destul de nervos.

— Da, n-au precizat dacă-i place spanacul şi dacă îl cheamă Gaston?

Dau din cap.

— Experţii sunt aceiaşi în toată lumea. De fapt, tipii ăştia care ar trebui să fie oameni de ştiinţă sunt înzestraţi mai cu seamă cu imaginaţie. Îţi spun că individul e nervos, dar uită să-ţi spună esenţialul şi dacă uită să ţi-l spună, înseamnă că tocmai esenţialul le-a scăpat!

Grane e interesat, v-o jur! Nu şi-ar da locul nici pentru o bomboană Kojak. Şi nici măcar pentru o toană a celei mai frumoase actriţe de la Hollywood.

— Ce? orăcăie el.

Nu mă grăbesc. Se întâmplă că un francez îi poate mistifica pe americani şi-i prinde în flagrant delict de incompetenţă.

— Biletele au fost scrise în aceeaşi zi, spun.

Grane se ridică, îşi înconjoară biroul şi se apleacă peste umărul meu.

— Pe ce te bazezi ca să afirmi asta?

— Ia lupa. Se vede cu ochiul liber, dar ia-o totuşi.

Ia lupa.

— Individul a scris cu un stilou cu cerneală. Lângă vârful peniţei era o murdărie. O bucăţică de păr sau de praf. Se vede foarte bine după unele îngroşări care se observă în trăsăturile subţiri, adică în urcuşurile peniţei. Şi nu e vorba de un defect fix al peniţei, fiindcă îngroşarea e inegală. Iar în plus, se deplasează. Priveşte bucla lui „L” aici: îngroşarea e la stânga, iar aici la dreapta. Concluzia: vârful peniţei avea o mică murdărie. Crezi că o murdărie rămâne timp de săptămâni în vârful unei peniţe?

Grane îşi freacă bărbia.

— Nu, bineînţeles.

— În mai multe săptămâni, perioada în care au avut loc crimele, asasinul ar fi fost silit să-şi umple stiloul, căci chiar dacă nu se folosea mult de el, cerneala s-ar fi evaporat. Şi umplând stiloul, murdăria

ar fi dispărut. Înţelegi?

— Foarte bine.

Se întoarce să se aşeze.

— Toate biletele au fost scrise în aceeaşi zi?

— Unul după altul, da!

— Şi de ce?

Zâmbesc.

— *Poate fiindcă asasinul avea în ziua aceea la îndemână un tip care ştia să scrie în franceză, şi a profitat de asta ca să-şi facă stocul de bileţele.*

Ca un automat, Grane îşi toarnă de băut. Îşi goleşte paharul şi mă priveşte.

— Asta înseamnă, deci… începe el.

Mă ridic să-mi iau pălăria.

— Asta înseamnă pur şi simplu că ucigaşul fetelor e orice, numai nu francez, declar eu cu un zâmbet fericit.

Îmi duc două degete la tâmplă.

— Salut, Grane, zic în continuare. Şi o să te ţin la curent, bineînţeles.

CAPITOLUL VI
STICLETELE ÎN ACŢIUNE

Plec din casa sticleţilor în pas de gladiator, dar sunt ceva mai puţin mândru când ajung pe trotuar.

Într-un timp record am defrişat puţin teren, doar că nu mai sunt atât de măreţ, fiindcă nu ştiu deloc ce să fac.

Trebuie să mă înţelegeţi! În realitate, sunt singur în oraşul ăsta tentacular. Singur-singurel ca un câine rătăcit. Acum ştiu că nu pot conta cu adevărat pe poliţie, fiindcă poliţia îşi are aici favoriţii ei şi e foarte atentă unde-şi bagă nasul. Am împotriva mea clanul Maresco, iar el pesemne că nu gustă din cale-afară

intrarea mea senzaţională în bârlogul lui. Când o să afle că m-am dus să-l calc pe bătături pe Seruti, o să-şi arate colţii, cu siguranţă. Şi pariez nasturele de la jartiera Gretei Garbo, Divina, contra unui prezervativ de ocazie, că de mâine chiar, Grane, curajosul Grane o să mă convoace cu drăgălăşenie în circul lui şi o să-mi ceară, la fel de drăgălaş, să pun Oceanul Atlantic între Chicago şi mine.

Pesemne că regretă amarnic strălucita lui iniţiativă. Şi-ar da amigdala stângă ca să nu mă fi chemat.

Cu cât mă gândesc mai mult la afacerea asta, cu atât îmi spun mai mult că poliţia de aici mi-a cerut concursul ca să facă plăcere publicului şi, mai ales, ca să acrediteze ideea că e vorba de un sadic de naţionalitate franceză.

Tot gândindu-mă ajung la hotel.

În momentul când intru, paisprezece tipi care stau în hol se ridică şi mă înconjoară. Au aparate de fotografiat şi mestecă gumă, ceea ce indică foarte limpede că am de-a face cu gazetăraşi.

Cel mai nasol e faptul că îşi închipuie că vorbesc franceza. Mă copleşesc cu chestiuni, bliţurile fulgeră...

Sunt orbit, asurzit, înghiontit...

Tipul care ciripeşte franceza cea mai acceptabilă îmi spune că vor un interviu de la mine. Am vreo idee cu privire la afacere? Sunt mulţi sadici în Franţa? E asta specialitatea casei? Etc.

Îi răspund că n-am nimic să-i spun, şi-l întreb cine a informat presa despre prezenţa mea aici.

Îmi spune că au fost informaţi de un telefon anonim. Strâng din pumni! Probabil că şi-au băgat coada Maresco sau Seruti, ceea ce e acelaşi lucru.

Scârbele astea şi-or fi zis că dacă asmut haita de scribălăi pe urmele mele o să mă facă să mă dezumflu

şi o să mă paralizeze.

La început încerc să le scap înghiontindu-i, dar pricep repede că nu trebuie să mă bazez pe asta. Un pachet de gazetăraşi la Chicago e ca o haită. Îi tai un cap şi instantaneu îi creşte altul.

Cel mai valabil e să le dai material pentru un articol. La urma urmei, de ce să nu le spun ce ştiu? Asta i-ar da de gândit criminalului.

Aşa că le deşert tot sacul. Spun totul: despre cele şapte bilete redactate în acelaşi timp, despre fata omorâtă în altă parte decât în cabina telefonică, totul!

Merg până acolo încât le vorbesc despre Seruti, veche cunoştinţă a poliţiei pariziene. Nu şi-au bătut gura degeaba, măgarii!

Fiindcă au şi tupeu, o să-mi trântească un articol valabil.

În sfârşit, le scap din labe. Şi mă propulsez în cămăruţa mea să mă bag iarăşi sub duş, fiindcă tot acest dute-vino m-a făcut să transpir şi vreau să mă prezint giugiuc la Cecilia. Am şi eu dreptul la o seară de distracţie, nu? De când am venit, nu contenesc să fug de colo, colo.

E ora opt când cobor din nou, parfumat cu un slip de ginerică.

Agăţ un taxi şi-i şoptesc adresa blondei mele secretare. Pe drum, opresc la o florărie şi cumpăr un buchet de trandafiri crem, absolut senzaţionali.

Îi ţin în mână când sun, ceea ce nu-mi dă un aer spiritual.

Locuieşte la etajul al doisprezecelea, Cecilia... într-un bloc frumos, înstărit.

— Vine să-mi deschidă îmbrăcată în pantaloni gri perle şi bluză roz. Are un fular galben pai în jurul gâtului, iar pe pântec, un şorţ alb mare cât o poşetă.

— Intră repede, îmi spune.

Îi întind cutia voluminoasă.

— Ce-i asta? întreabă ea cu tonul fals surprins al tipelor când le aduci un cadou.

— Flori, frunze şi crengi. Şi inima mea care nu bate decât pentru tine!

Scoate o exclamaţie de încântare.

— De unde ai ştiut că ador trandafirii?

— Dragostea te face şmecher!

Ea clatină din cap.

— Dragostea! O iei cam repede?

— Cecilia! exclam pe un ton de reproş, tu care nu te temi de nimic, te temi cumva de un cuvânt!

— Cine ştie?

— Un cuvânt, mititel de tot...

O ciupesc de bărbie.

— Îl folosiţi mult la voi, nu-i aşa? întreabă ea.

— Da, dar cu bună ştiinţă!

— Ei hai, spune ea desprinzându-se, lasă-mă, am mâncarea pe foc.

Apartamentul e drăguţ.

Un *living-room* în stil nuclear, cu mobile care seamănă cu nişte figuri geometrice în culori. O cameră, bucătărie, baie, îmbrăcate în întregime în faianţă albastru deschis. E curat ca la un magazin de prezentare, cu tot atâta personalitate cât o cabină telefonică.

— Instalează-te, îmi strigă ea.

Din bucătărie se simte un miros plăcut. E reconfortant. Hotărât lucru, America are şi părţi bune.

Îmi agăţ pălăria în cuierul care reprezintă un cap de lebădă stilizat. Pe urmă, mă strecor cu precauţie într-un fel de lalea uriaşă, şi ea stilizată, care are pretenţia că e un fotoliu.

Nu-i deloc rău în el.

— Serveşte-te cu două Martini! spune Cecilia.

Am la îndemână un bar pe rotile la fel de ciudat ca restul apartamentului.

— Îţi place stilul modern? o întreb.

— Ghiceşte! spune ea.

Vine să golească paharul pe care i l-am pregătit: un deget de Martini într-o grămadă de gin.

— Nu-ţi place?

— Vreau să spun că faţă de bătrâna mea bojdeucă...

Privesc în jurul meu.

— Am cumva impresia că am pus piciorul pe lună.

Asta o înveseleşte.

— Ce amuzant eşti.

— Nu-i aşa...

— Ţi-e foame?

— Mi-e întotdeauna foame şi sete. La mine e un rău cronic.

— Ghiceşte ce ţi-am pregătit.

— Soia?

— Pui cu smântână!

— Fără glumă? Ştie cineva la voi să gătească? Credeam că totul e la cutie!

— Păi la cutie era!

Nu mă amuz.

— A, în regulă...

— Ştii să pui masa?

— Ştiu să fac totul.

— Farfuriile sunt acolo.

Puiul cu smântână la cutie nu e rău, trebuie să recunosc. Pui ceapă să se prăjească în unt şi verşi conţinutul cutiei în tigaie ca să-l încălzeşti. Bucătărie rapidă, rezultate satisfăcătoare.

Şi se consumă cu whisky, dacă nu vă e cu supărare!

Rad două treimi din sticla de scotch pe care Cecilia m-a pus s-o desfac. Ea rade cea de-a treia treime. Ar mai rade-o şi pe a patra, dacă într-o sticlă ar fi mai mult de trei treimi.

Aşa cum e, a pornit-o bine şi eu la fel.

Îmi spun că a venit clipa să-i vorbesc puţin despre anumite vechi obiceiuri franceze.

Pun pe masă paharul gol şi mă duc la ea pe divan. Ea şi-a scos şorţul mic alb şi îi ard obrajii.

Îi pun mâna pe umăr şi o trag spre mine. Gura ei are o consistenţă care-mi place. Nici prea dură, nici prea moale. Şi e proaspătă. Face cât toate pastele de dinţi cu clorofilă pe care vi le puteţi închipui.

Limba îi e ageră. Pe scurt, fata posedă tot ce e de folos în societate.

Nici n-ai avea timp să-ţi citeşti horoscopul în săptămânalul preferat, şi ceea ce scârbele bătrâne numesc „ireparabil” s-a şi produs.

Suntem în drum spre al nouălea cer, Cecilia şi eu. Şi după felul în care ne zbatem, o să ajungem curând acolo.

Vă spun eu, suntem mai grozavi decât ascensoarele rapide. Capătul liniei e o minunăţie!

CAPITOLUL VII
MIROASE A PRAF DE PUŞCĂ

Poate că Cecilia nu e campioană în materie de sărut, dar pentru dragoste are înclinaţii supranaturale. Folosesc artileria grea: îi fac torpila japoneză, buchetul de violete, frisonul papuaş.

Face un circ de groază. Ţipă atât de tare, încât la un moment dat dau radioul mai tare.

Când o las să cadă e moale ca o cârpă.

Ce şedinţă, fraţilor, ce şedinţă! Dacă o să semnez

vreodată un contract pentru un turneu prin Europa, să nu uitaţi să vă reţineţi bilet cu opt zile înainte, că merită să aruncaţi o privire.

Îi depun un sărut format mare pe gură, ultimul, fără pasiune, sărutul de adio.

— Noapte bună, Cecilia... Vise plăcute.

Ea oftează.

— Pleci?

— Da, mă duc la hotel.

— Rămâi aici.

— Nu, am nevoie să iau aer, după dragoste animalul e trist.

E atât de obosită, că nu protestează. Îmi aranjez ţinuta şi ies din apartament pe vârful picioarelor.

Pe culoar, văd doi tipi cu mutre ciudate. Nu le dau atenţie, fiindcă străzile sunt pline de tipi cu mutre ciudate.

Cei doi se îndreaptă spre ascensor, ca mine. Ajung lângă ei şi formăm un mic grup în faţa uşii. Unul apasă pe buton. Trec câteva secunde şi se deschide uşa. Sunt întrucâtva mirat că o deschide în gol. Dar pricep urgent. Celălalt tip care a trecut repede în spatele meu îmi dă un ghiont cu umărul asemănător unei lovituri de berbece. E ca o şarjă de cavalerie! Mintea îmi funcţionează cu o mie cinci sute de turaţii pe secundă. Văd uriaşul pătrat al coliviei ascensorului care vine spre mine; întind braţele fără să izbutesc să mă agăţ de ceva.

Pe urmă vine marele salt, de broască, în adâncuri. Subconştientul îmi spune în viteză că sunt terminat. Să vin la Chicago ca să crăp într-o groapă, e cam nasol, nu credeţi?

Mai am timp să mă gândesc că suntem la etajul al paisprezecelea. Când o să aterizez o să fiu dislocat ca o păpuşă după ce s-au jucat cu ea doisprezece

căţei.

Aproape imediat simt un şoc.

Sunt pe o suprafaţă plană.

Doamne, îmi spun, n-am coborât paisprezece etaje.

Sunt pe acoperişul cabinei nevătămat. Doar puţin şifonat.

Pot spune că s-a întâmplat o minune.

Nu mă clintesc. Aştept, spunându-mi că agresorii mei şi-au dat seama poate că liftul nu era la parter. Dar şi-au făcut rapid valiza la celălalt capăt al culoarului, unde se află cel de-al doilea ascensor.

Ca o măsură de securitate, las să treacă patru sau cinci minute, răstimp în care îmi frec coapsa lovită şi mă gândesc la toate astea.

Pe urmă îmi aduc aminte că ascensoarele aici au o trapă care permite evacuarea în caz de pană. Rămâne de aflat cum funcţionează trapa asta! Pipăi şi simt un mâner. Trag. Se deschide ca uşa unei mobile de bucătărie, fiindcă e culisantă. Intru în cabină în chipul cel mai simplu cu putinţă care există, în afară de intrarea pe uşă. Pe urmă ies, în sfârşit, şi mă scutur de praf. Sunt la etajul al treisprezecelea, adică n-am căzut decât un etaj. Etajele aici nu sunt înalte, iar acoperişul cabinei liftului nu e atât de dur ca bitumul.

Îngerul meu păzitor a traversat Atlanticul cu mine, e un băiat tare de treabă.

Deoarece sunt al dracului de scârbit de ascensoare, cobor cele treisprezece etaje pe jos. După o şedinţă de amor de mare spectacol, e cam mult!

Când ajung jos, simt că nu mă mai ţin picioarele. Din fericire, un bar îmi întinde braţele.

Lansez parola mea de trecere:

— *Double scotch*.

Chelnerul se grăbeşte să mă servească, fiindcă

am vorbit limpede. Îmi frunzăresc repede vocabularul şi după ce mi-am golit paharul, spun:

— *Again!*

Barmanul îmi pune iarăşi şi continuu să mă joc de-a vasele comunicante. Patru whisky-uri în burtă sunt o tovărăşie bună pentru un tip în situaţia mea.

Mă simt ca nou. Plătesc şi ies.

Noaptea e foarte frumoasă, cu multe stele pe cer şi multe neoane pe străzi.

Chem un taxi şi-i ordon să mă ducă la *Cyro's*. În timp ce caut mărunţiş să-l plătesc, un vânzător de ziare trece urlând. Nu înţeleg nimic din ţipetele lui, dar pe prima pagină a fiţuicii pe care o flutură recunosc o fotografie de femeie. E pe patru coloane pe pagina întâi. Nu mă pot înşela. Cumpăr un ziar. Slabele mele cunoştinţe de limbă engleză şi intuiţia îmi permit să citesc titlul şi subtitlul:

Francezul a lovit a opta oară! Încă o taxi-girl a fost omorâtă acasă la ea.

Şi chiar dedesubt e portretul fetei cu care m-am iubit noaptea trecută. Are o mutră de vampă grozavă. Îmi aduc aminte că am văzut fotografia asta pe peretele camerei ei. A fost făcută de un fotograf specializat în portrete de târfe. Băiatul ăsta ştie să lucreze, pe cuvântul meu! E un superman al contra-jour-ului. Poţi să-i dai şi o veterană şi îţi face cu ea o poză sexy.

Un campion, vă spun.

Un supercampion!

Moartea asta şi plonjonul meu în ascensor sunt aceeaşi mână. Biata fată a fost omorâtă din pricina francezului, dar francezul în chestie e mandea. Îngerul păzitor trimis de Grane nu a fost la înălţime.

Arunc ziarul, fiindcă aici fiţuicile astea sunt atât de mari încât nu le poţi băga în buzunar.

Apoi intru la *Cyro's*.

Acum locurile îmi sunt familiare. Străbat mulţimea dansatorilor, ocolesc estrada orchestrei şi împing uşa culoarului.

Un lungan de tip argentinian, verde ca o măslină cu pantofi cu vârf ascuţit, se interpune.

— Seruti, *please*, spun sec.

Asta nu-i este de ajuns, face fiţe. Îmi taie calea desfăcând aripile în cruce. E o idee nasoală pentru moaca lui. Un tip cu braţele desfăcute cheamă, ca să spun aşa, croşeul de dreapta la maxilar. Îl servesc din plin. E ca şi cum ai da drumul pe jos unui sac de nuci. Dinţii îi joacă un dans macabru. Iar tipul se răspândeşte pe covor.

Împing o uşă, prima care îmi iese în cale. Dă într-o cămăruţă în care sunt depozitate instrumente de muzică.

Îmi târăsc victima de guler în colţişorul ăsta şi-i vâr moaca într-o ladă mare crăpată.

Am făcut un lucru bun. De mult timp n-am mai deteriorat portretul unui borfaş.

Mă întorc pe culoar şi mă îndrept spre uşa biroului. Intru fără să bat la uşă. La ce bun să folosesc maniere elegante cu oameni care sunt atât de puţin cordiali?

Seruti tocmai dă un telefon. E întors în profil şi nici măcar nu-şi dă osteneala să privească spre mine. O fi crezut că sunt lunganul lui?

Îl las să-şi termine convorbirea, după care mă aşez pe colţul biroului lui.

Are o tresărire şi mă priveşte de parcă aş fi reîncarnarea lui Ravaillac.

— Nu, Seruti, spun blând, nu e fantoma mea.

— Ce… ce vrei?

— Să discut cu inima deschisă cu tine, dragul

meu.

— Dar...

— Niciun „dar” între noi, comoara mea.

Îl prind de cravată cu mâna stângă şi i-o răsucesc, ceea ce îl face să devină stacojiu. Cu dreapta, îi administrez o ploaie de palme peste bot. Dus-întors. Nu mă opresc decât când simt că mă doare mâna. În clipa aia seamănă cu un tip care s-a luat la caft cu o grămadă de canguri. Nasul îi sângerează, iar buzele pleznite, la fel. Are o pleoapă închisă şi obrajii violeţi.

Mâna mi-e plină de sânge. Scot din buzunarul lui o batistă fină de mătase albă, parfumată şi mă şterg.

Înainte de a-i da drumul la cravată, îi iau puşcociul din haină. Trebuie să te fereşti de reacţiile laşilor. Uneori au accese de curaj disperat.

— Asta, îi spun, nu-i decât un început modest, micuţule. Voiam doar să-ţi arăt că sunt hotărât să vorbesc limpede. Aşa că o să discutăm ca între prieteni. N-are niciun rost să trişezi, ştiu că prietenii tăi au curăţat-o pe fata despre care ţi-am vorbit. A fost lichidată din pricina mea, mi-a servit drept test. Acum am dovada că eşti în strânsă legătură cu afacerea asasinatelor. Ţie şi bandei tale v-a fost teamă că fata să nu-mi spună ceva. Aşa că aţi omorât-o şi aţi vrut să mă lichidaţi şi pe mine ca să terminaţi povestea. Dar pe San-Antonio nu-l omori cu una cu două, eu sunt un tip dezgheţat, în genul lui Rasputin. Ca să mă ai, trebuie să mă plăteşti!

Are o privire rătăcită. Singurul lui ochi deschis e injectat de sânge. Mă priveşte îngrozit.

— Anume ţi-am vorbit de fata asta, Seruti. Era o cursă, iar ea îmi servea drept momeală. Voiam să văd dacă aveai ceva de ascuns. Planul meu era să fac să fie ocrotită de poliţie, dar sticleţii sunt nişte neghiobi.

E o nenorocire. Dar moartea ei mă învaţă că am nimerit drept la ţintă. Iar atentatul căruia i-am fost victimă, la fel. Acum am dat cărţile, pe faţă, vorbeşte!

Tipul bâiguie:

— Nu... nu ştiu nimic...

— Fără glumă! Oi avea amnezie, Seruti? La vârsta ta? Ai suferit un şoc, sau ce? Am auzit că alt şoc redă memoria amnezicilor, ce-am risca dacă am încerca?

Şi-i telefonez o scatoalcă în tâmplă. Se clatină. Îl pescuiesc chiar când se prăbuşeşte.

— Ce ţi se întâmplă? Pici din pom când îţi vorbesc puţin mai tare?

Notaţi că e tot aşezat în fotoliul lui pivotant şi îl am la îndemână.

— Vorbeşte!

— Nu...

N-are timp să termine. Croşeul meu de stânga îl trăsneşte.

Cade pe spate, fotoliul se înclină. Mă îndepărtez de el ca să-l las să leşine în voie şi să-mi dezmorţesc puţin picioarele.

Fac câteva mişcări de cultură fizică elementară. Pe urmă plec în căutarea unei butelii de tărie. E destul de uşor de depistat, Seruti e destul de înclinat spre biberon. Trag un gât zdravăn şi torn puţin trăscău printre dinţii macaronarului. Tipul scoate un oftat.

Apoi deschide ochiul valid.

— Cum rămâne atunci, zic, cu voiajul în ţara visurilor?

Vorbeşte anevoie şi plescăie din limbă.

Îi întind sticla.

— Ţine, refă-te.

O înşfacă şi bea îndelung. Mărul lui Adam îi urcă şi coboară pe gâtul slab ca o joardă.

Şi deodată, sare. Ridică sticla şi încearcă să mi-o trântească în ţeastă. Dă greş, fiindcă sunt mult mai înalt ca el. Dacă aş fi fost la nivelul lui, mi-ar fi crăpat pătlăgica.

Îi smulg sticla şi îi trag un genunchi în bărbie.

— Eşti cam nărăvaş, Seruti. Asta o să te ducă la pierzanie.

Sare ca o pisică din fotoliu. Pare hotărât. Până să am timp să intervin, o lamă de cuţit îi luceşte în mână. Uitasem că e macaronar. Ăştia se nasc cu şişul în mână, chestia e ştiută!

— Pune scobitoarea la loc, băiete, că de nu, îţi scarpin şoriciul.

Dar tipul joacă totul pe o carte. Acum între el şi mine e fotoliul. Dar, în loc să sară asupra mea, Seruti se trage înapoi. Am înţeles, e un lansator. La douăzeci de paşi, băieţii ăştia îţi înfig cuţitul în inimă la fel de uşor cum ai suge o frunză de sparanghel.

Dacă nu reacţionezi în clipa următoare, mă înţeapă. Mă aţinteşte cu privirea, iar mâna îi e sigură.

Atunci scot puşcociul. Tipul ridică mâna, eu trag şi mă arunc pe burtă.

Un şuierat, un ţipăt.

Mă ridic, cuţitul vibrează în lemnul uşii. Seruti e prăbuşit peste birou cu o gaură mare în cap.

Pistoalele astea de calibru 45 nu iartă.

— Sărman tâmpit! şoptesc. Dar de mine vorbesc.

Să las să-mi scape asemenea ocazie de a mă informa, mărturisiţi că e din cale-afară de plictisitor. Nu-i aşa?

Seruti era martorul nr. 1. Dacă mă ocupam de el cum se cuvine, sunt sigur că-l făceam să ciripească. Tipii de genul lui îşi descarcă întotdeauna sacul când îi inviţi într-o anumită manieră.

Maniera asta eu n-am avut-o. Am ratat totul

dându-i lui Seruti sticla de tărie. Alcoolul l-a dopat brusc şi i-a pricinuit o reacţie violentă.

Examinez cadavrul.

Seruti e mort, cât se poate de mort. Cred că lui Maresco n-o să-i placă deloc chestia asta.

Întredeschid uşa. Muzica e turbată. Nimeni n-a auzit focul puşcociului meu, din cauza orchestrei şi a mambo-urilor.

Ies din birou şi închid uşa.

Pe urmă o iau pe coridor. Sala e în plină isterie. Asta e foarte bine. Îmi trag pălăria pe ochi şi mă amestec în mulţime.

O să se lase cu muzicuţa, când o să descopere cadavrul. E mai bine să nu mă eternizez pe aici.

Ies tiptil din *Cyro's*.

Când să trec pragul, simt o mână pe umăr.

Tresar şi mă întorc. E Strumm, zâmbitor.

— Cum mai e, domnule comisar, zice, cu ancheta?

— Continuă, răspund.

— Aţi făcut un mic tur de inspecţie prin sală?

— Tocmai.

— Nimic de semnalat?

— Nimic.

— Aţi văzut că ucigaşul s-a mai manifestat o dată?

— Am văzut.

— E nasol.

— Foarte nasol.

Mă priveşte şi adulmecă.

— Nu vi se pare că...

— Că ce?

— Că miroase a praf de puşcă.

— Nu, spun.

Îşi apropie nasul de mine, într-un fel cam

obraznic. Am chef să-i cârpesc o labă, dar mă abţin, e mai bine deocamdată să opresc măcelul. Dintr-o clipă în alta, lunganul din cutie o să-şi vină în fire şi o să cheme paza. M-ar întrista să fiu umflat în afacerea asta, mai cu seamă că am la mine arma crimei.

— Da, continuă Stumm, miroşi a praf de puşcă.

— Poate fiindcă am fost într-un local unde se aruncă petarde?

— Fără îndoială, spune Stumm neîncrezător.

Duc două degete la pălărie.

— Bye, bye!

Înclină uşor din cap. Şi devine visător. Eu o întind rapid!

CAPITOLUL VIII
GRANE SE DEZUMFLĂ

Primul lucru pe care-l fac ajungând la hotel este să telefonez la Nord 54 de două ori.

Funcţionarului care-mi răspunde îi cer să vorbesc cu Grane; tipul bălmăjeşte de doi bani franceză, ceea ce îi permite să-mi răspundă că locotenentul nu-i acolo.

Îmi adun toată puterea de convingere ca să-i spun să pună mâna pe el în următorul sfert de oră, să lase totul la o parte şi să vină la mine la hotel *Connor*.

Băiatul face un O.K. pe nas şi pune telefonul în furcă.

Eu îmi iau puşcociul şi-l învelesc în punga de tutun impermeabilă pe care Félicie, brava mea mamă, a socotit cu cale să mi-o vâre în bagaj. Pe urmă, mă duc să strecor obiectul în rezervorul de apă de la closet; în felul ăsta, dacă gluma se îngroaşă, cel puţin n-o să am asupra mea arma crimei.

Minutele trec. Le omor răzând mici înghiţituri de

trăscău. Le omor atât de bine, încât, în cele din urmă, adorm pe divan.

Un zbârnâit în urechi mă face să tresar.

Îmi trebuie câteva clipe bune să-mi dau seama că e vorba de soneria telefonului.

Ridic telefonul repede.

— Alo?

— Domnul Grane....

— O.K. Să urce!

Mă reped să-mi dau cu apă pe mutră înainte de a-i deschide lui Grane. O privire în oglinda de la baie îmi dovedeşte că fizicul meu nu e panoramic. Am mutra buhăită de whisky şi ochii gălbui ca un cal bolnav.

Deschid exact în clipa când îşi îndoaie degetul arătător ca să bată la uşă.

— Intră repede, spun.

Intră. Încă nu-mi dădusem seama ce mers săltăreţ are. Pare trist şi dezamăgit.

— Ai auzit ştirea? îl întreb.

— Bineînţeles, zice el, a fost ucisă fata pe care mi-ai dat s-o supraveghez.

— Nu pot citi rahaturile voastre de ziare. Cum s-a întâmplat?

— Ca de obicei: discret. Era moartă când băiatul meu a ajuns la uşa ei. O prietenă de-a ei a descoperit drama.

— Cum a fost ucisă?

— Cu două gloanţe de 38 în piept. Nimeni n-a auzit nimic.

— Ţinea în mână bileţelul?

— Da, dar de data asta era scris la maşină.

— Vezi...

— E o indicaţie?

— Da.

Nu prea înţelege. Îi explic.

— Fata asta a fost lichidată de banda lui Maresco. I-au pus bileţelul tradiţional ca să dea de înţeles că e vorba de acelaşi asasin. Asta îmi arată că nu ei le-au ucis pe celelalte fete. Dacă ar fi fost ei, Grane, biletul ar fi fost scris de mână.

— Afară de cazul când şi-au terminat stocul.

Apoi, dându-şi seama că e vorba de Maresco.

— Dar Maresco nu e autorul celorlalte omoruri. Şi nu e niciun indiciu că ar fi amestecat în asta.

— Ah! Crezi?

Şi atunci sunt gata să-i spun totul. Îi povestesc lui Grane în ce fel i-am întins o cursă lui Seruti vorbindu-i de biata fată şi afirmând că ea îmi făcuse destăinuiri. Îi pomenesc de atentatul asupra mea, fără să precizez că a avut loc în casa secretarei lui. Ajung, în sfârşit, la faza cea mai delicată: discuţia mea furtunoasă cu Seruti.

Nu pare să-l amuze.

— L-ai omorât! se înăbuşe el.

— Era care pe care.

— Bineînţeles, dar...

E cam uluit Grane! Îi pare din ce în ce mai rău că a chemat un sticlete francez.

Fără îndoială se gândeşte la Maresco, marele bos din zonă. O să fie cam nasol cu avansarea lui.

— Ai arma crimei?

— Am ascuns-o.

— Unde?

Îi spun.

De data asta ridică din umeri.

— Îi consideri pe sticleţii de aici nişte copii? murmură el. Rezervorul closetului e primul loc unde o să caute.

Sunt destul de dezamăgit.

— Dă-mi pistolul! îmi ordonă.

— Păi...

— Păi ce?

— Nu-mi place să rămân dezarmat, mai ales într-un locşor ca ăsta. Am impresia că sunt gol.

Suspinând îmi întinde pistolul lui: un colt magnific.

— Ia-l pe ăsta şi dă-mi-l pe alt tău.

Mă întorc la pescuit. Iau punga, o pun pe chiuvetă să se scurgă şi-i întind arma.

O strecoară în buzunar zicând:

— Gloanţele...

Îmi recuperez arsenalul, iar el îl strecoară în celălalt buzunar.

— Te-a văzut cineva la *Cyro's?*

— Da.

— Cine?

— Inspectorul vostru, Stumm.

Grane se strâmbă.

— Nu prea-mi place asta. E şmecher.

— Asta-i şi părerea mea. De altfel, a remarcat că miros a praf de puşcă.

— Bine o să discut eu în particular cu el. Cred, San-Antonio, ştii...

Tace.

Îl privesc drept în ochi şi roşeşte puţin.

— Ce spuneai că crezi, Grane?

— Cred că venirea ta aici e o greşeală. Din partea mea, sigur. Ai spus-o şi tu, asasinul probabil nu e francez. Aici noi avem metode... diferite. Trebuie, din păcate să ţinem seama de unele influenţe... oculte.

— Pe scurt, zic, n-aveţi ce face cu buna şi bătrâna mea psihologie. Vrei să rămâneţi voi între voi cu crimele voastre, nu-i aşa? Vă par cam turbulent, nu?

Nu răspunde.

— Ascultă, Grane, îi spun luându-l de braţ, sunt sigur că eşti un om cinstit şi cumsecade. Suferi în sinea ta din pricina stării de lucruri şi ai vrea să se facă lumină. Ei bine, ascultă-mă: o să se facă lumină, sau o să crăp. Dacă m-ai cunoaşte, ai şti că nu mă las intimidat uşor. Tot ce îţi cer, e să mă laşi să merg înainte. Dacă te temi pentru situaţia ta, să întrerupem legăturile.

Şovăie.

— Eşti foarte curajos, spune, doar că nu poţi înţelege în câteva ceasuri obiceiurile noastre. Există forţe...

— Oculte, ai spus.

— Forţe financiare influente. Aşa stau lucrurile. Nu critic regimul nostru, e mai bun decât multe altele. E de ajuns doar să înţelegi sistemul şi să ştii să i te integrezi.

— Pe scurt, să-i laşi în pace şi să taci chitic când Maresco face pe nebunul.

— În concluzie, da.

— Bine, eu nu sunt de aici. Am un paşaport în regulă şi un permis de şedere în regulă. Pot să aştept.

— Cu condiţia să nu te serveşti de jucăria asta fără să ai dreptul, obiectează Grane bătându-se cu mâna peste buzunar.

— O să fiu atent. Mă scoţi basma curată de data asta?

— E pentru ultima oară, San-Antonio. Te previn.

Se ridică.

— Aici, când te încăpăţânezi să mergi pe calea pe care ai ales-o, până să pricepi ce ţi se întâmplă, te pomeneşti la morgă.

Îl prind de rever.

— Grane, începi să sari peste cal! Eu stăteam cuminte la Paris, îmi făceam meseria cuminte, şi mi se

fâlfâia de gangsterii şi asasinii voştri. Cine a cerut concursul unui coleg francez pentru studiul „psihologic” al cazului? Chestia asta arată bine pentru presă. Nu? Pariez că tu ai alertat reporterii. Asta abătea furia populară. Poporul e docil, se uită la iepurele pe care i-l arăţi. Mărturiseşte că tu eşti acela, Grane!

El ridică din umeri.

— Da, sunt şefii mei. Într-adevăr, publicul e nemulţumit de „incapacitatea” noastră. Aici trebuie ceva nou. America e ţara unde actualitatea are cea mai mare nevoie de înnoire. Eu nu pot face nimic în privinţa asta, nici tu.

— Bravo!

Îmi înghit mânia.

— Nu contează că am făcut mii de kilometri ca să vă distrez pe voi. Ei bine, nu. Mă încăpăţânez să joc în continuare. Poliţaiul francez venit să-l vâneze pe criminalul francez, o să-şi facă meseria.

E cam palid băiatul.

— Foarte bine, zice, urările mele te însoţesc, San-Antonio.

Şovăie, apoi îmi strânge mâna.

— Pe curând, îi spun.

***

Iată-mă acum faţă în faţă cu mine însumi. E un tète-à-tète care, nu-i mai prejos decât celălalt.

Cum se spune în dulcea noastră Franţă, trebuie să-mi asum responsabilităţile. Aşadar, Grane şi eu am încheiat o înţelegere.

El trece cu buretele peste uciderea lui Seruti, dar în schimb nu mă mai acoperă în viitor. Începând de acum, nu mai pot conta pe el.

Îmi deznod cravata şi mă duc la fereastră. Oraşul uriaş se întinde în jurul meu. Îl simt mişcându-se, duşmănos, cu asasinii, fetele şi poliţaii lui înfricoşaţi.

Şi când te gândeşti că râdeam când vedeam chestia asta la cinema!

Cobor storul şi încep să mă dezbrac. Îmi pun o pijama foarte mişto, de mătase albastră pe care mi-a oferit-o o piţipoancă de la Garenne-Bezons.

Se încheie, pe umăr, în stil rusesc.

Acum am impresia că sunt un ofiţer al ţarului, în exil! Exilul! E o chestie ciudată.

Mă uit la ceas. Arată, timid, ora două dimineaţa. Ziua a fost dură. O să mă înhaţe somnul. Cred că mâine dimineaţă o să văd mai limpede şi o să pot lua o hotărâre în ce mă priveşte.

Golesc un ultim păhărel şi mă bag în cârpe.

Oboseala mă învăluie ca o pătură.

Iar Parisul se învârteşte în adâncul creierului meu ca un dop într-un vârtej.

Da, sunt *groggy*. Amorul, bătaia, căderea în colivia ascensorului, toate astea, de fapt, te cam paradesc.

Sting.

Înainte de a adormi, îl parodiez puţin pe Turenne.

„Odihneşte-te, hoitule, murmur. Şi să nu-ţi fie teamă, că dacă ai şti unde o să te duc la plimbare acum, nu ţi-ar fi”.

CAPITOLUL IX
IES DIN JOC

Ţârâitul telefonului. Deschid ochii. Printre storuri se strecoară un soare frumos.

Mă uit la ceas înainte de a ridica receptorul.

Anunţă ora opt.

Nu-i o oră de făcut vizită unui cetăţean onorabil. Afară de cazul când vizitatorii sunt sticleţi. Cine ştie, poate Grane nu s-o fi ţinut de cuvânt? M-o fi lepădat ca pe un ciorap vechi, de nefolosit?

Ar fi nostim să iau zece anişori la mititica pentru asasinarea lui Seruti.

Ridic receptorul. Recepţionistul de serviciu, care vorbeşte o franceză solidă, îmi spune:

— Domnul Maresco vrea să vă vadă.

Mă frec la ochi.

— Cine?

— Domnul Maresco.

Şi rosteşte numele cu căldură, de parcă ar fi vorba de regina Angliei.

— La ce oră propune să ne întâlnim? întreb.

Recepţionistul emite semne de întrebare şi puncte de suspensie alternativ.

— Dar, bâiguie el, e aici!

Simt că mă înec.

Maresco s-a deranjat în persoană.

— Bine, să urce.

Îmi pun pe mine o haină de casă flauşată, cu motive complicate. Pe urmă, îmi scot puşcociul din pardesiu şi-l strecor sub o pernă, la îndemână.

Un ciocănit discret la uşă.

Mă duc să deschid.

E într-adevăr, acolo. Mi-l închipuisem încadrat de dulapuri cu moacă de boxer, dar e singur. Îmbrăcat ca un dandy. Costum gri deschis, cămaşă albă, cravată albastru închis.

Are un parfum delicat, proaspăt ca un buchet de logodnă.

Mă priveşte cu un aer neutru.

— Bună ziua, şopteşte.

— Salut, Maresco, zic. Eşti grozav de matinal. E adevărat că, în rahatul ăsta de ţară, timpul costă bani, se spune. Ei bine, intră.

Intră, inspectează rapid camera.

— Ia loc.

— Inutil, mulţumesc.

— Vrei să bei ceva?

— Nu beau mult.

— În cazul ăsta, ce pot face ca să-ţi fiu pe plac?

— Puţin, spune.

Atunci observ că are un pacheţel în mână. Îl desface. Pachetul conţine un teanc mare de bancnote.

— Drăguţ, spun fără să mă emoţionez. L-ai găsit?

— Nu... dar poate că o să-l găseşti tu pe pernă.

— Fără glumă?

— Da.

— Şi pentru asta, ce ar trebui să fac? Să pictez luna cu miniu?

— Nu, să te duci să vezi ce mai face Parisul.

Îl privesc în ochi. Are ochii mici, cu sclipiri metalice.

— Hm! Văd... Te jenez?

— E chiar cuvântul potrivit.

— Şi îmi ceri să merg mai departe. Cât îmi oferi ca să iau drumul întoarcerii?

— Zece mii de dolari!

— Premiul oferit pentru prinderea criminalului?

— Da.

— E mult.

— Nu-i aşa?

— Trebuie să fiu foarte stânjenitor?

— Foarte.

— Credeam că te gândiseşi la o soluţie mai expeditivă azi noapte. Un brânci! Dacă picam paisprezece etaje vă făceam o economie serioasă. Nu?

— Soluţia asta nu e a mea. Era a lui Seruti. Îl cuprinsese frica văzându-te că-ţi bagi nasul în afacerile lui. Eu nu mă hotărăsc la soluţii de-astea decât în ultimă instanţă. Până în prezent în asta a constat forţa mea. Acţionez întotdeauna în doi timpi: la început, consider că e mai plăcut să ajung la o înţelegere dând bani. În nouă din cazuri şi jumătate din zece merge. Dacă nu se poate aranja aşa, atunci desigur...

Îndoaie încetişor plicul cu bani.

— Ai un avion foarte bun peste o oră. Ai timp.

— Poate că nu mai sunt locuri.

— Sunt întotdeauna locuri într-un avion când telefonez eu la aeroport. Zece mii de dolari în Franţa sunt o sumă.

— Zece bătrâne!

— Ce o să-ţi cumperi cu asta?

Izbucnesc în râs.

— Mă faci să mă gândesc la un joc radiofonic de la noi. I se pun întrebări unui tip şi dacă răspunde corect, ia banii. Pe urmă îl întreabă ce vrea să facă cu ei!

— Accepţi, da sau nu?

— Până acum nu m-am vândut niciodată.

— În Statele Unite, totul e de vânzare.

— Cursul sticleţilor e ridicat?

— Depinde.

— În concluzie, n-am motiv să mă plâng, nu?

— Asta judeci singur.

Scutur din cap.

— Nu, hotărât lucru, chiar şi în ţara asta vreau să rămân incoruptibil. Când ai deprins un obicei păcătos, vezi...

Nici nu clipeşte.

— Să şti că dacă peste o oră mai eşti la Chicago,

o să-ţi închei ziua, cu siguranţă, la morgă!

— E o ameninţare?

— Nu, un simplu presentiment.

— Ai darul prezicerii?

— În timpul liber. Citesc viitorul unor persoane. Pentru tine văd un avion sau un înger. Îngerul te duce mult mai departe decât avionul.

Nu glumeşte. Mă pricep la oameni. Ăsta, închipuiţi-vă, nu-i un neputincios. E calm, rece. E un tip obişnuit să fie ascultat; toată lumea trebuie să cedeze în faţa lui într-un fel sau altul. Are toate atuurile de partea lui: banii, răufăcătorii şi... poliţia. Vizita asta, după cea a lui Grane, îmi arată că sunt terminat dacă nu cedez.

La urma urmei, omul n-are decât o piele. Sunt gata să o risc pentru guvernul ţării mele de vreme ce mă plăteşte pentru asta... dar aş fi un dobitoc dacă m-aş lăsa găurit din încăpăţânare.

Mă lasă să meditez în voie. De altfel, îşi dă seama bine de situaţie.

— O.K., spun. Fiindcă o iei pe tonul ăsta, îmi iau jucăriile.

Zâmbeşte.

— N-o fac pentru bani. Păstrează-i, nu mănânc eu pâinea asta. Sunt un tip de modă veche, din cei care nu se mai fac decât în Europa.

Îşi netezeşte părul argintiu.

— Nu există Europa, spune. Sunt peste tot oameni de înfrânt şi bani de câştigat. Restul e pentru poeţi.

— Îmi dai voie să-mi notez asta în carnet?

— Deci, pleci?

— Plec... Cedez în faţa ameninţării. În ţara asta împuţită n-am arme să lupt. Dar crede-mă că-mi pare rău. Aş fi izbutit să clarific misterul asasinatelor.

Fiindcă pentru mine e un mister. Ştiu că n-au fost ucise la ordinul tău, dar mai ştiu că vrei ca asasinul să nu fie arestat. E destul de nostim, de fapt. Iar tu, ştiind că eu ştiu asta, preferi să mă vezi de cealaltă parte a Atlanticului. Într-un sens, eşti *fair-play*.

Îşi netezeşte părul. E ticul lui favorit.

— Cum se face că eşti singur, Maresco? Credeam că un om ca tine nu se deplasează fără nişte prieteni laţi în spate.

— Sunt jos în maşină. M-am gândit că ar fi în plus.

Psiholog băiatul.

Ştia bine că aş fi făcut pe boxerul cu gorilele lui.

— O.K., spun ca să folosesc jargonul local, să încheiem. Dacă vrei să iau avionul cu pricina, ar trebui poate să-mi fac valiza. Nu?

— Perfect, te las.

Îşi pune pachetul pe masă.

— Ia asta cu titlu de despăgubiri pentru povestea de azi noapte.

Dau să protestez, dar el îmi zâmbeşte aproape cu bunăvoinţă, aşa cum un domn bătrân îi zâmbeşte unui băieţandru plin de ardoare.

La urma urmei, zece mii de dolari fac mai mult decât un şut în fund.

Înclin uşor capul, ceea ce nu vrea să însemne „mulţumesc”.

A plecat.

Privesc uşa. Pe urmă ridic receptorul şi cer Nord 54 – 54.

Îmi răspunde Cecilia.

— Dragostea mea! strigă.

— După cum văd, eşti singură? spun.

— Da.

— Îţi spun adio, îngeraşul meu.

— Cum aşa?

— În felul cel mai sumar cu putinţă, adică prin telefon!

Scoate un ţipăt.

— Nu ştii că Grane mi-a cerut să plec?

— Ţi-a cerut să pleci?

— Da. Se pare că sunt prea predispus să scotocesc, cum spune buna mea mamă. Încep să vă incomodez serviciile. Pe de altă parte, asta e şi părerea lui Maresco, ieşit mai înainte din camera mea.

— Maresco a venit să te vadă?

— Te miră, nu?

— Doamne...

— M-a pus să aleg: întoarcerea acasă sau dus simplu la Sfântul Petru. Dat fiind că Grane mă lasă să-mi pierd timpul, nu pot pretinde să-i declar război lui Maresco. Aşa că o şterg. Nu e prea strălucit, dar sunt împrejurări deosebite. Nu crezi?

Ea oftează.

— E groaznic, Tony.

— Da, despărţirea e atât de brutală. O să-ţi scriu de îndată ce sosesc, Cecilia. Promite-mi că o să-ţi petreci vacanţa viitoare în Franţa.

— Jur.

Jurăminte de îndrăgostiţi. De fapt, nu credeam în ele niciunul, dar jucăm jocul, fiindcă, în unele cazuri nu se poate altfel.

— Ei bine drum bun, Tony.

— Noroc la gangsteri, Cecilia.

Râde scurt.

Şi imită zgomotul unui sărut. Asta îmi gâdilă timpanul.

— Ai mereu un cuvânt să te facă să râzi.

Îl înapoiez şi pun receptorul în furcă.

Iată-mă eliberat la capitolul convenienţe. Anunţ

la recepţie să-mi pregătească repede factura. Pe urmă, mă schimb în grabă.

Treizeci de minute mai târziu, debarc la aeroport.

Când mă apropiu de ghişee, un tip zdravăn, cu o înfăţişare nu prea plăcută, mă loveşte pe umăr.

Mi se pare că recunosc pasărea asta nasoală. E una dintre gorilele lui Maresco.

E mare, lat, cu o bărbie proeminentă şi o pălărie care ar putea servi drept umbrelă de soare unui patron în vacanţă. Îmi întinde un bilet de avion. Pe urmă îmi face semn să-l urmez pe pista de plecare.

Avionul meu e acolo, strălucitor în soarele dimineţii. E un timp minunat, cerul e limpede, senin, foarte albastru. Pasagerii urcă pe scara rulantă. Funcţionarii în salopete albe cu găitane albastre se ocupă de bagaje.

Solidul mă salută într-un fel cât se poate de dezinvolt. Dar în loc să plece se mulţumeşte să facă un pas înapoi şi să aştepte.

Hotărât lucru, Maresco e un tip organizat. Nu lasă nimic la voia întâmplării. Vrea să fie sigur că m-am cărat.

Îmi umplu plămânii cu aerul poluat al oraşului Chicago. Urc încet pasarela. O stewardesă graţioasă mă ia în primire şi mă duce la un fotoliu în coada avionului.

Cinci minute mai târziu, motoarele încep să huruie. Decolăm.

PARTEA A DOUA
TIPII DIN ALTE ŢĂRI VORBESC ENGLEZA

CAPITOLUL X
INTERPRETUL MEU

N-am călătorit niciodată la bordul unui aparat atât de luxos şi de confortabil.

Fotoliile sunt atât de moi, încât ai impresia că stai întins pe un nor. Whisky-ul servit de stewardesă e minunat, iar ea e seducătoare. Luând paharul pe care mi-l întinde, îi ciupesc vârful degetelor, ceea ce pare să o amuze. Cred că fata asta a căpătat deprinderi rele tot hoinărind la două mii de metri înălţime, fiindcă asta îi dă chef să fie aruncată de alţii în aer.

Mă simt moleşit, dornic de linişte. Şi totuşi, în ţeasta mea are loc un număr de circ de care nici măcar nu vă puteţi face o idee.

Sincer să fiu, am impresia că sunt bolnav, foarte bolnav.

Zadarnic încerc să mă gândesc la altceva, gândurile mi se opresc în acelaşi loc.

„San-Antonio, îmi spun, nu eşti decât o cârpă împuţită. Ţi-e târşală de îndată ce un tip mai barosan face pe nebunul. Te-au avut amerlocii, poliţia lor mai întâi, care a vrut să te folosească drept produs de întreţinere, maşina de lustruit opinia publică. Şi te-au avut şi borfaşii”.

Într-adevăr, devine insuportabil.

„Cârpă, cârpă! Eşti bun doar să faci pe Vasilică la teatrele de păpuşi de la bâlci.

Pentru prima oară în cariera ta ai abdicat. Dârdâi de morcovit ce eşti, ca un nenorocit. Ai terminat mai înainte de a începe. Ai mierlit-o în floarea vârstei!”

— Încă un whisky! îi spun stewardesei.

Poate credeţi că alcoolul mă linişteşte?

Da de unde! Dimpotrivă, mă enervează. Îmi dă frisoane. Grane, Maresco...

Două specimene minunate! M-au înfrânt şi unul şi celălalt. Tot ce am izbutit să fac a fost să-l curăţ pe

ajutorul de băgător de seamă al şefului şi să o regulez pe secretara sticletelui. Slabă revanşă!

Pocnesc din degete.

Şi am buzunarele pline de bani! Eu, San-Antonio, am luat bişţarii unei javre. M-a avut pentru câteva petice de hârtie.

Asta în niciun caz, vă jur!

Pe măsură ce mă îndepărtez de Chicago, furia mea împotriva mea însumi sporeşte.

Şi ajunge insuportabilă.

— Spune-mi, o întreb pe stewardesă, unde facem escală înainte de New-York?

— La Cleveland.

— Cât timp?

— Douăzeci de minute.

— Ne putem dezmorţi picioarele?

— De ce nu?

— Există vreun bar bun la aeroport?

— Bineînţeles.

Fac un mic gest de încuviinţare şi mă afund în fotoliul meu.

Spiriduşul care locuieşte în subconştientul meu – pesemne că v-am mai vorbit de sonatul ăsta – rânjeşte un pic.

„Vasăzică, San-Antonio, campionule ciripeşte el, avem chef să facem o porcărie, nu-i aşa? Stăm cuminţi, cu buzunarele burduşite, ne întoarcem la Paris, la mămica, la amica, la cârciumioara preferată. Dar nu-i destul, nu?”

„Ţine-ţi pliscul!” îi strig în forul meu interior.

Rânjeşte şi-l închide.

Avionul începe să descrie un viraj larg şi pe urmă intră în picaj. Mă uit prin hublou. Jos, pe planeta Pământ, văd un teren de aviaţie, pe care sunt avioane şi oameni care îşi fac de lucru în jurul lor.

— Cleveland! anunţă stewardesa.

Se aprinde semnalul verde pentru legarea centurilor. După o clipă, pilotul ne depune pe câmpie cu o blândeţe infinită...

Cobor din avion. Tâmplele îmi zvâcnesc foarte tare.

Am douăzeci de minute să mă hotărăsc.

Merg în direcţia barului. Comand un whisky dublu, aşa trebuie să faci întotdeauna înainte de a lua o hotărâre eroică.

„Ce să fac?”

Strâng din pumni, degetele îmi intră în carne.

Ei drăcie, ce ghinion! Nu-i chip să mă hotărăsc. Şi deodată izbucnesc în râs. Trebuie să fiu cinstit cu mine însumi. De vreme ce şovăi, înseamnă că hotărârea mea e luată.

Cu atât mai rău pentru bagaje. De altfel, sunt stânjenitoare. Am teancul de bani pe care mi l-a dat Maresco. Cu asta, pot să aştept!

Îmi plătesc consumaţia şi mă cărăbănesc la toaletă. Acolo aprind o ţigară, o fumez încetişor, cu privirea pierdută spre un distribuitor de hârtie igienică. Când o termin, aprind alta.

Difuzoarele latră, motoarele huruie. Aştept, cu privirea în continuare pierdută. Pe urmă plec din locul acela.

Aici e mai frumos decât la Chicago. În locul unde se afla avionul meu nu se mai vede decât o scară mobilă pe care oamenii în salopete o împing în direcţia unui hangar. Se vede un punct argintiu pe cer.

Scot un oftat atât de copios încât face să se înfioare iarba tunsă.

„Acum tu ai vrut-o, băiete îmi spun. E rândul tău să joci, mergi piano!”

***

Pe la mijlocul după amiezii, descind din trenul de lux la South Bend, un oraş destul de mare la est de Chicago.

Debarc cu mâinile în buzunar. Totuşi, în timpul drumului am avut timp să reflectez şi să-mi fac planul de atac.

Intru într-un mare magazin de confecţii şi îmi ofer nişte ţoale aiuritoare: un costum verzuliu, o cămaşă mov, o cravată galbenă. O pălărie impermeabilă cu panglică albă. Îmbrăcat aşa, ai zice că mă duc să fac un film. Semăn cu un sud-american mijlociu. O pereche de ochelari negri fără ramă, şi nu l-aţi mai recunoaşte pe bătrânul San-Antonio.

Plecând de la negustorul de boarfe, mă duc la un garaj unde se vând maşini de ocazie. Îmi ofer un Bentley, asortat la costumul meu, cu huse din piele şi volan cromat.

Cum o să-i fac să joace pe pionii bătrânului Maresco!

Garajistul îmi arată cum funcţionează autobuzul. E atât de uşor! Are cutie de viteze automată. Maşina asta e destul să te gândeşti la ea ca s-o faci să funcţioneze.

La volanul ei mă simt alt om. Păcat că nu pot duce hardughia asta în Franţa; colegii ar face ochii cât cepele când ar vedea-o.

Mă lansez pe drumul spre Chicago. Numai că, întrucât în ţara asta viteza e limitată, nu pot să fac acul vitezometrului să urce cum aş vrea. Sunt silit să conduc ca un tată de familie. Cel puţin asta îţi permite să meditezi.

Îmi spun că primul lucru de făcut este să mă ocup de Maresco. Iată un tip care deţine un secret. Şi

secretul ăsta, pun pariu o proteză articulată contra unui sejur în Florida că are legătură cu uciderea fetelor.

Numai că marea hibă e următoarea: cum pot să mă ocup de bătrânul macaronar, dat fiindcă nu vorbesc engleza şi că nu mai beneficiez de protecţia poliţiei?

O anchetă în condiţiile astea e practic imposibilă, şi totuşi, imposibilul ăsta îl atac. N-am de partea mea decât un lucru: banii... care sunt un bun interpret. Sunt foarte hotărât să-l fac să funcţioneze la maximum.

Am ajuns aici cu gândurile, când văd la marginea drumului un băiat care-mi face semn să opresc. E un turist: poartă rucsac tirolez, şort, e murdar pe picioare. Vi-l închipuiţi cam ce moacă are?

N-a împlinit douăzeci de ani. E blond şi plin de pistrui. Mă uit la el atent, fiindcă am oprit. Băiatul începe o vrăjeală, fără îndoială ca să-mi ceară să-l iau. Când rosteşte cuvântul „Chicago", îi spun „*Yes, come on*" şi-i deschid portiera.

Dă drumul unui val de mulţumiri. Îşi aruncă rucsacul tirolez pe bancheta din spate şi se instalează.

Încearcă să înfiripeze o conversaţie.

— *I do not speak english!* spun.

Mă întreabă.

— *Spanish?*

Evident, când mă vede îmbrăcat cu costumul ăsta verzuliu, omul se gândeşte imediat la aşa ceva.

— No, French...

— Cum! strigă el cu un accent trenant, sunteţi francez?

— Şi încă cum!

— Eu sunt belgian! strigă el.

Fac, de bucurie, un salt care e cât pe ce să ne

arunce în şanţ.

— Eşti belgian!

Văzută de aici, Belgia e ca un fel de mică mahala a Parisului.

— Da, zice el, sunt din Namur. Îmi fac studiile la Bruxelles. Am hotărât să vizitez în vacanţă Statele Unite, făcând autostopul. Am luat vaporul la Anvers pe gratis şi am ajuns la New-York. Aş vrea să încerc să ajung la San-Francisco în felul ăsta. Pe urmă, să fac un ocol prin Mexic. Dacă reuşesc, o să-mi scriu odiseea pentru un ziar belgian.

Simt un val de voioşie cuprinzându-mă.

— Belgian! Ei drăcie, e ca şi cum ai zice francez. Dă-mi mâna băiete!

I-o întind pe a mea şi-mi strânge falangele. Îmi place, băieţelul. E sănătos, îndrăzneţ, uimitor. Pe scurt, eu însumi cu cincisprezece ani mai puţin.

Cu toată modestia, bineînţeles.

Îmi vorbeşte de resursele lui care sunt modeste: posedă cu totul vreo sută de dolari. Dar are încredere că totul o să meargă bine. Vorbeşte, vorbeşte... Povesteşte despre el: a trăit la Paris când era copil, taică-său lucra la ambasadă, era un fel de conţopist. A călătorit prin Europa. E fericit să trăiască şi mândru de firea lui de călător.

— Şi dumneavoastră, întrebă în cele din urmă, locuiţi în Statele Unite?

— Nu.

— Sunteţi turist?

Şovăi.

În mintea mea se înghesuie tot felul de idei.

— Nu, lucrez.

— Sunteţi reprezentantul unei firme?

— Întrucâtva, reprezint poliţia franceză.

— Nu se poate...

— Ba da…

Deoarece îl simt sceptic, îi întind portvizitul deschis cu legitimaţia.

— Fără glumă, sunteţi comisar?

— Exact. Am venit aici să fac lumină într-o afacere în care se spune că ar fi amestecat un francez. Dar Chicago e ţara şefilor de bandă şi ăstora nu le place să te ocupi de ei. Pe scurt, m-am prefăcut că o şterg. Iar acum, mă întorc incognito. Am un singur handicap: nu ştiu engleza. E nasol!

Băiatul roşeşte.

— Dacă v-aş putea servi, şopteşte el timid.

Îi pun mâna pe umăr.

— Închipuie-ţi, chiar la asta mă gândeam. Ascultă; o să facem un târg. Eu te angajez ca interpret pentru două sau trei zile. Asta o să-ţi permită să vizitezi Chicago. O să vezi că-i un oraş formidabil! Ca despăgubire, îţi dau o mie de dolari!

Băiatul se bâlbâie.

— Cu… cum?

— O mie de dolari; aşa o să poţi călători în vagon de lux, ca un papă. Îţi convine?

— Bineînţeles, spune el, dar e prea mult.

— Nu fi prost. Să nu refuzi niciodată darurile cerului. Ei, eşti de acord?

— Bineînţeles!

— Poftim, iată o sută de dolari ca să pecetluim pactul. Cum te cheamă?

— Robert Dauwel.

— Eu sunt San-Antonio. Poţi să mă tutuieşti.

***

Ne oprim să mâncăm ceva într-o cofetărie, pe drum. Apoi ne îndreptăm spre Chicago, care-i foarte

aproape.

E încă ziuă când ajungem. Hotărăsc să-mi mut punctul de comandă faţă de precedenta mea debarcare.

Adică, în loc să mă instalez în centrul oraşului, debarc în sud.

Robert şi eu descindem în acelaşi hotel, o bombă de categoria a treia. Mă înscriu sub nume de împrumut şi mă trec ca fiind de naţionalitate belgiană.

— Ia zi băiete, n-ai altă deghizare în rucsac? Eu îmi propun să facem diverse vizite, şi nu te poţi prezenta la oameni înţolit ca un cercetaş!

— Am un pantalon şi o jachetă din piele de căprioară.

— Perfect. Fă un duş cum fac şi eu, şi vino la mine. Dar mai ales, fii discret în ce priveşte profesia mea.

— Nu-ţi fie teamă, comisare.

***

Când apare din nou, îl examinez mulţumit.

E bine aşa. Poartă un pantalon gri închis, cămaşă albă, fular, jachetă, mocasini de piele. Pare ceea ce este, adică un student de treabă, în vacanţă.

— Ce facem? spune îngrijorat, înfiorându-se ca un ou în aspic.

— Nişte *taxi-girl* au fost asasinate. Aş vrea să-i vizitez pe proprietarii locuinţelor sau pe vecinii lor. Vreau să le pun întrebări. O să ţi le spun pe parcurs. Peste tot o să faci prezentările în felul următor: eu sunt un vechi prieten belgian al fetei defuncte. Am aflat că fata a murit şi aş vrea amănunte. Tu eşti vărul meu. Îmi serveşti de interpret. Ai înţeles?

— Înţeles!

— Poţi să adaugi variante dacă vrei. Esenţialul e să nu stârnim bănuieli la cei interogaţi. Altceva: spune imediat că sunt gata să-i despăgubesc pe cei care au lucruri interesante de povestit. Pricepi?

— De acord…

Îi lucesc ochii. Trebuie să spun că e formidabil pentru un adolescent să se joace de-a inspectorii la Chicago. O să aibă multe de povestit Robert, când o să-şi scrie amintirile pentru revista şcolarilor.

Scot din buzunarul interior filele care conţin rezumatul afacerii „francezului”.

După amănuntele astea, îmi dau seama că hotărârea mea era luată mai înainte de a mă urca în avion.

Dacă aş fi avut măcar o clipă intenţia să plec din Chicago, de la bun început aş fi aruncat foile. Nu? Şi în loc să fac asta le-am îndoit în patru cu grijă şi le-am aranjat împreună cu banii în buzunar. Ca să le am la îndemână.

Nu, vedeţi, băieţi, nu trebuie să încerci să trişezi cu tine însuţi.

Nu-i corect. Înseamnă să te înjoseşti. Să te consideri tâmpit.

Parcurg în grabă foile.

Sunt pe ele şapte nume. Şapte nume care nu-mi spun absolut nimic. De unde să încep?

Hotărăsc să o iau în ordine alfabetică. Fata din capul listei în ordinea asta se numeşte Molly Dayton, de douăzeci şi şase de ani… Locuia în Peterson Avenue, nr. 117 şi a fost lichidată cu un glonţ în ceafă.

Cumpăr de la recepţionistă un plan al oraşului şi încep să caut Peterson Avenue.

CAPITOLUL XI
UN PASTOR ŞI NIŞTE CĂRŢI

Molly Dayton e prima în ordine alfabetică, dar a treia din ordinea morţii.

Locuia într-un bloc destul de bine, întrucâtva discret. E un fel de pensiune de familie. O pensiune de familie în care locatarii nu primesc masa.

Doamna Morton, proprietăreasa, ne spune că nu asigură decât micul dejun chiriaşilor ei.

Ea e o bătrânică de şaizeci de carate, cu un trecut plin de dolii, cu bărbia plină de peri şi cu vocea plină de oţet.

Pare să accepte şmecheria cu vechiul prieten care vrea să ştie toate amănuntele. Aşadar prin intermediul lui Robert, conversaţia începe.

La început, e puţin reticentă, apoi însă (de îndată ce am pus o bancnotă de zece dolari pe masă) devine mai susţinută.

Deci aflu că Molly era o blondă micuţă şi drăgălaşă, care îşi câştiga bine existenţa, judecând după numărul toaletelor, bijuteriilor şi după maşina ei sport.

Pentru o taxi-girl, asta îmi pare extravagant.

— A fost ucisă aici?

— Da, în camera ei.

— Aducea bărbaţi?

— Eu nu voiam, desigur. Dar fiindcă venea foarte târziu, nu puteam să o verific, nu-i aşa?

Robert Danwel traduce foarte rapid, foarte bine, chiar cu intonaţie.

Ce văd eu e că bătrânica încearcă să ascundă lucrurile mai deocheate. Tolera foarte bine ca locatara ei să aducă bărbaţi, fiindcă primea bani ca să închidă ochii.

— Avea un prieten permanent?

— Nu.

— Legături?

Mi se pare că observ o şovăire.

— Spune-i acestei doamne de treabă că dacă îi revine memoria, o să-i dau ceva mai mult.

Aştept ca indicaţia mea să ajungă la destinaţie. Descopăr o strălucire lacomă în privirea doamnei Morton.

— Cred, spune ea, că un domn venea să o vadă destul de des. Dar era vorba, cu siguranţă, de o relaţie de afaceri. Stătea foarte puţin. Avea o carte în mână şi o lăsa fetei. Da, era o legătură de afaceri.

— Cum arăta domnul ăsta?

— Era înalt, slab, între două vârste. Părea să fie pastor.

— A fost aici în noaptea când fata a fost ucisă?

— Nu l-am văzut.

— Aţi văzut pe cineva?

— Nu.

— Aţi auzit ceva?

— Nimeni n-a auzit nimic. Puteţi să-i întrebaţi şi pe ceilalţi locatari.

— Totuşi a fost ucisă cu un foc de armă?

— Poliţia susţine că revolverul avea amortizor.

— Aţi pomenit poliţiei de bărbatul ăsta?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă am destule necazuri cu povestea asta şi fără să mai complic lucrurile.

— Se poate ieşi noaptea de la dumneavoastră?

— Da, fiecare dintre locatari are o cheie de la intrare.

— S-a găsit cheia lui Molly?

— Da. Dar ucigaşul trebuie să fi intrat împreună cu ea şi să fi avut grijă ca uşa să nu fie complet închisă. Cel puţin aşa au spus inspectorii.

Dansez de pe un picior pe altul.

— E în regulă, mulţumesc. Scuzaţi de deranj.

— Nu face nimic.

Nu, într-adevăr, nu face nimic pentru douăzeci de dolari. Îşi spune, pe semne, că sunt bani câştigaţi repede.

— Pot să arunc o privire în camera ei?

— Dacă vreţi.

Ne conduce la o cameră drăguţă, mobilată luxos.

— Mobila îi aparţine lui Molly, spune ea. Aştept ca familia ei să trimită să o ridice. E destul de rău că până atunci nu pot închiria camera şi totuşi trebuie să trăiesc. Vedeţi, era acolo, de-a latul patului, pe burtă. Femeia de serviciu a descoperit-o.

Inspectez camera. E modernă şi înstărită. Un televizor, un radio, lucruri de prost gust, dar scumpe. Pe pereţi, tablouri care i-ar provoca urticarie lui Picasso. Şi câteva publicaţii de dragoste, de douăzeci şi cinci de cenţi.

— Astea erau lecturile oferite de pastor?

— O, nu, pastorul aducea cărţi frumoase, legate.

— Unde sunt?

— Nu ştiu. Fără îndoială că Molly le-o fi dat unei prietene. Sau le-o fi împrumutat...

— Putem vorbi cu femeia de serviciu?

— Desigur. Violet! Vio-let! urlă bătrâna doamnă cu o voce care ar jupui timpanul unui surd.

O matroană de o sută zece kilograme se anunţă suflând ca o balenă.

Maica Morton îi vorbeşte. Ea face un semn afirmativ din cap.

O abordez tot prin mijlocirea micului meu belgian.

— Făceaţi curat în camera lui Molly Dayton?

— Da.

— Aţi observat că avea cărţi frumoase? Legate?

— Da, dar le ţinea în geantă şi nu le lăsa niciodată aici. Le lua cu ea.

— Mulţumesc, asta-i tot.

Le salut pe cele două muieri şi-i fac semn lui Robert să mă urmeze.

Când ajungem în maşină, îmi pune întrebarea asta nevinovată.

— Sunteţi mulţumit?

Îi dau un ghiont.

— Dacă vorbeşti de serviciile tale, sunt încântat. Eşti un interpret de mâna întâi. Sunt mulţumit şi de anchetă. Stai să rezum: Molly Dayton era *taxi-girl*, dar avea venituri suplimentare, multe, mult mai multe decât au de obicei colegele ei. Primea bărbaţi noaptea, băieţi care veneau să se distreze, fraieri buni de jumulit. Poate că asta e explicaţia bunăstării ei. Se regula ca să aibă o viaţă confortabilă. Nostim! Dar mai primea şi un lungan cu moacă de pastor, care-i aducea nişte cărţi misterioase, legate, pe care nu le lăsa brambura prin casă. Şi nu citea decât romane deşucheate. Toate astea sunt destul de ciudate. Mă mir că poliţia de aici nu s-a informat mai mult.

Demarăm.

— Unde mergem?

Ce nerăbdător e puştiul.

— Stai puţin. Cât e ceasul?

— Opt.

— Bine, mai putem face una.

Parchez maşina de-a lungul trotuarului. Scot lista.

Să vedem acum numărul doi, tot în ordine alfabetică.

Fata cu pricina se numea Katerine Fellow. Locuia pe Laramie Av., nr. 1020.

E moarta numărul 6.

A fost ucisă cu un glonţ în cap, pe trotuar în faţa casei, pe când se pregătea să intre.

CAPITOLUL XII
IARĂŞI PASTORUL

De data asta, nu există proprietăreasă. Suntem într-o casă joasă. Una dintre rarele case cu un etaj din oraşul ăsta senzaţional.

Cocioaba asta termină strada. Se pierde într-un fel de ţară a nimănui înrudită cu maidanul şi cu parcul părăsit. Un cartier destul de sărăcăcios. Puşti gălăgioşi mişună peste tot. Câini înfometaţi circulă, părând să arate că ştiu unde merg şi de ce sunt acolo.

Un colţ ciudat.

Katharine Fellow locuia într-o jumătate a casei, iar cealaltă parte e ocupată de un bătrân violonist care scârţâie din scripcă într-un bordel.

Persoana în cauză apare exact în momentul când venim să ne informăm la boiangiul din colţ.

E un evreu mărunţel şi temător. E foarte dezgolit pe ţeastă, poartă ochelari cu ramă metalică, un costum negru cu pungi la genunchi şi la coate. Are pungi şi sub ochi.

Îl cheamă Povicci.

— Spune-i vrăjeala de pornire, îi spun lui Robert, Dauwel.

Micul muzicant îşi aranjează cutia viorii.

— Vorbesc franceza, spune el.

Robert se posomorăşte fiindcă o să fie nefolositor. E ca un actor căruia începe să-i taie din rol un regizor nemilos.

— Sunt un vechi prieten al sărmanei Katherine, spun. Locuiesc în Europa şi e mult de când n-am mai

văzut-o. Am aflat ce i s-a întâmplat, e îngrozitor. Aş vrea să aflu toate amănuntele cu privire la împrejurările morţii ei.

— În cazul ăsta, duceţi-vă la poliţie, mi-a spus el destul de sec. Eu nu ştiu nimic.

— Poliţia ştie şi mai puţin ca dumneavoastră. N-am de gând să vă deranjez degeaba. Dacă îmi puteţi acorda un sfert de oră, sunt gata să-l plătesc bine.

Într-adevăr, există formule magice.

Ciuleşte urechile. E literalmente adevărat. Urechile i s-au mişcat.

— În cazul ăsta, intraţi la mine, dar mă tem că o să fiţi dezamăgit.

Ne duce într-o încăpere care adăposteşte un talmeş-balmeş formidabil. Pupitre, partituri, instrumente, cărţi, busturi de compozitori.

Eliberează două scaune care se clatină.

— Luaţi loc.

— Mulţumesc, domnule Povicci. Vorbiţi-mi puţin de vecina dumneavoastră. Ce fel de fată era?

— Credeam că sunteţi unul dintre prietenii ei buni, obiectează el cu blândeţe.

Îmi muşc buzele.

— Vreau să spun că sunt detectiv, detectiv belgian. Lucrez pentru un prieten foarte drag al lui Katherine. Domnul ăsta ar vrea să cunoască amănunte…

— Da, da, face omuleţul.

E neîncrezător. Se teme că o să-l trag de limbă pe degeaba. E momentul să-i arăt bişţarii.

Pun o bancnotă pe o grămadă de cărţi.

— Asta, zic e uvertura. Face cât cea de la *Aida*, nu?

Umflă banii, aşa cum un cameleon înfulecă o muscă.

Amintiţi-vă că jivina asta înghite orice nu e nici prea cald, nici prea rece, cu o dexteritate care l-ar îmbolnăvi pe preşedintele prestidigitatorilor.

— Bine, şoptesc, să vorbim deci. Ce fel de viaţă ducea domnişoara?

— Pe legea mea, o viaţă de noctambul. Meseria ei...

— Ştiu. Venea seara acasă cu bărbaţi în călduri?

— Foarte rar.

— Dar se întâmpla?

— Rareori, repet, şi foarte discret. De altfel, nu mă ocupam de asta. Fiecare cu viaţa lui...

— Hm, sunteţi filosof...

— Independent, pur şi simplu.

— Sunteţi independent, dar aveţi totuşi ochi; ochi şi urechi.

— Desigur.

— Nu avea prieteni?

— Bărbaţi sau femei?

— Asta rămâne să-mi spuneţi dumneavoastră.

— Avea prietene... colege. N-am observat bărbaţi printre relaţiile ei intime.

— Nici măcar un bărbat înalt, slab, cu înfăţişare de pastor răspopit?

Aici s-a tulburat.

— Ia te uită, nu mă gândeam la băiatul ăsta.

Inima mea cântă un imn de bucurie.

— Aşadar, îl cunoaşteţi?

— Nu-l cunosc. Îmi aduc aminte că a fost vizitată de mai multe ori de un tip ca ăsta de care-mi vorbiţi. Dar părea o vizită de afaceri, mai curând decât vizita unui prieten. Mă gândeam că băiatul e de la asigurări sau aşa ceva. Nu stătea niciodată mult.

— Da?

— Da.

— Nu ţinea o carte în mână când sosea?

— De fapt, poate că da. Da, şi din cauza asta m-am gândit la un om al legii.

Oftez.

— El e.

A venit clipa să-i strecor nişte marafeţi.

Mai scot o hârtiuţă din buzunar.

— Ciuliţi bine urechile, domnule Povicci. Bancnota asta vă aparţine. Dar mai dau una de cincizeci, dacă izbutiţi să-mi spuneţi un amănunt care să-mi permită să dau de omul ăsta. Am spus cincizeci. Aţi avea o zi grozavă, nu?

Dă afirmativ din cap, foarte grav; pare îngrijorat. Vrea cu orice preţ banii ăştia, dar se teme că n-o să-i poată câştiga, aşa că se gândeşte intens. Mi se pare că văd cum îi iese fum pe urechi.

Apoi strigă:

— Am găsit!

— Ce aţi găsit?

— Îmi amintesc un amănunt.

— O.K.

— A venit într-o după masă. Fata nu era acasă. A sunat de mai multe ori. Apoi a scris ceva pe o bucată de carton şi a strecurat-o pe sub uşă. Nu i-am dat atenţie. Doar că după o oră am plecat. Am zărit bucata de carton. Am ridicat-o maşinal, fără să mă gândesc că-l văzusem pe tip scriind.

— L-aţi văzut?

— Da.

Privirea lui Povicci cam alunecă într-o parte. Pretinde că participă la un campionat de discreţie.

— Vă amintiţi textul?

Încruntă din sprâncene.

— Cred că-i dădea întâlnire într-un bar pe Blue-Island Avenue. Un bar căruia trebuie să-i spună

Papagalul sau *Papagaliţa*, mi se pare.

— Vi se pare sau sunteţi sigur?

— Nu eşti niciodată sigur de nimic, dar cred cu tărie.

— În noaptea când Katherine a fost ucisă, aţi auzit ceva?

— Da, fiindcă am somnul uşor. Am auzit ca un zgomot de ţeavă de eşapament. Evident, nu i-am dat atenţie. Doar puţin mai târziu, când un trecător a descoperit cadavrul, am înţeles că a fost vorba de un foc de revolver. De revolver cu amortizor.

— O.K. Nimeni nu ocupă apartamentul fetei?

— Nu, proprietarul vrea să construiască un magazin în casă. Chiar voia să o eliberăm. Fiindcă fata a murit, nu-i rămâne decât să-mi găsească altă locuinţă. Nu sunt exigent.

— Pot să arunc o privire?

— Unde? La ea?

— Da.

— E închis cu cheia.

— Asta-i o chestie care nu mă impresionează.

— Eu aş vrea, şopteşte tipul, dar să nu-mi producă neplăceri.

— Nu vreau să fur absolut nimic, dacă de asta vă temeţi.

— Atunci…

Scot o bancnotă de cincizeci.

— Promisiunea dată e datorie curată, dragul meu Paganini. Sper că am dreptul la discreţie, în afară de asta. Nu?

— Bineînţeles.

— Altceva: păreţi dezgheţat în ce priveşte materia cenuşie. După părerea dumneavoastră, pastorul părea în stare să o facă îngeraş pe fată?

Se gândeşte.

— Putem oare să-i judecăm corect pe semenii noştri? şopteşte el pipăind bancnota.

— Oh, nu faceţi pe gânditorul. Vă cer părerea.

— Nu, mi-a răspuns, omul ăsta n-avea nimic de ucigaş. Şi pe urmă, nu poate fi criminalul, deoarece, cu siguranţă, nu era francez.

Şi mă priveşte.

— Ascultă, Toto, protestez eu, subînţelesurile tale nu mă ating. Dacă am un sfat să-ţi dau, e să te calmezi. În cazul când nu ştii unde să-ţi bagi nasul, vârăţi-l în batistă. Ai priceput?

Zicând asta îl trag pe Robert spre apartamentul fetei. În doi timpi şi trei mişcări, sesamul meu îi vine de hac broaştei.

Apartamentul lui Katherine e aranjat drăguţ. Are tapiţerii grele şi mobile scumpe. Şi asta trebuie să-i fi scuturat bine de bişatri pe clienţi! Sau poate că avea vreo rentă oarecare.

Scotocesc cam peste tot. Pe un raft văd câteva cărţi. Sunt la fel ca la cealaltă fată, în genul *Inima mea e la picioarele tale* sau *Gondola visului*. Surorile astea aveau un suflet bleu pastel.

Deodată mă opresc în faţa unei cărţi legată în piele. Asta-i ceva serios. I-o întind lui Robert.

— Ce fel de carte e asta?

Băiatul citeşte titlul.

— O lucrare de sociologie.

— Nu se poate!

Fata asta urmărea moda de primăvară şi îşi administra lucrări atât de îndesate! Ei nu, că leşin, ţineţi-mă!

Încerc să răsfoiesc cartea şi scot o exclamaţie. Interiorul a fost scos şi în locul filelor e o cutie. E goală. Miros şi simt un parfum dulceag.

E un parfum pe care l-am mai simţit pe undeva,

în Franţa. Pun cartea sub braţ.

— Asta e o mică amintire, îi spun micului belgian. Hai acum să ne grăbim.

Violonistul de alături ne priveşte pe fereastră cum ne urcăm în maşină. Îi fac un mic gest de adio. Perdeaua lui cade la loc.

— E formidabil, declară Robert Danwel cu accentul lui magnific.

Şi adaugă exaltat:

— Acum unde mergem?

— Acum, spun, îţi ofer de băut într-un bar care se numeşte *Papagalul*.

— ...sau *Papagaliţa*, completează el. Şi recită ca pe o rugăciune:

— Blue Island Avenue.

— Băiete, îi spun, eşti un mic campion dat dracului!

CAPITOLUL XIII
O CARTE AURITĂ PE MARGINI

Străbatem în întregime Blue Island Avenue care e un drum populat trasat în diagonală chiar în mijlocul oraşului.

Nici urmă de *Papagal* sau de *Papagaliţă*.

— Eşti sigur de engleza ta? îl întreb pe tânărul meu coleg.

— Da, da, spune el. Am licenţă.

— Ascultă, o să refacem drumul în sens invers. Tipul nu părea absolut sigur de firmă. Poate a făcut confuzie cu ceva apropiat?

— În regulă...

Băiatul se uită împrejur cu atenţie. Când la dreapta, când la stânga. Merg la pas, ca la

înmormântare sau la vreo paradă militară. Asta nu-i aranjează pe ceilalţi şoferi care mă înjură din belşug, doar că, neînţelegând nimic din jargonul lor, mi se fâlfâie.

— Stai puţin! strigă Danwel.

Încetinesc şi mai mult. Ochii i-au ieşit din cap şi-i atârnă pe piept ca un binoclu.

— Ce e? întreb.

— E un bar care se numeşte *Cacatoes*.

— Asta vrea să însemne papagal?

— Nu, asta vrea să însemne cacatoes[2].

Parchez maşina şi intrăm în bar. Stabilimentul în interior e aranjat ca o corabie. O corabie, bar de noapte, vă daţi seama? Chestia asta există sub toate cerurile, în toate oraşele de peste zece mii de locuitori.

Ne instalăm la bar.

— Ce bei? Whisky?

— Da.

— Atunci, două duble. Hai, comandă! Şi cu ocazia asta, întreabă-l pe băiat. Încearcă să afli dacă nu cumva cunoaşte un tip în stilul pastorului.

Micul meu prieten se descurcă în timp ce eu arunc o ocheadă în local. Sunt clienţi obişnuiţi, adică nătărăi care şi-au dat întâlnire cu secretara. Se îndoapă în toate colţurile. Sala e cufundată în penumbră. E împărţită în mici separeuri ce înconjoară o pistă de dans mare cât un capac de maşină de spălat. Fiecare separeu e luminat de o lampă cu abajur, foarte discretă. Doar barul e aproape luminat.

Amicul meu îi dă cu gura întruna. Citesc pe faţa barmanului răspunsurile. Da, îl cunoaşte pe tip. Asta se simte după felul cum ciripeşte.

— Aşadar? îl întreb când discuţia s-a terminat.

---

2 Un fel de papagal moţat din sudul Asiei şi din Oceania.

— E-n regulă, afirmă Robert. Îl cunoaşte. Tipul vine aici în fiecare seară. Are întâlniri cu fetele. Abia dacă le vorbeşte. Le aduce o carte.

— Minunat. La ce oră vine?

— Pe la zece.

— Perfect. Ia cinci dolari să-i dai barmanului spunându-i să nu vorbească de noi tipului când o să vină.

Îmi consult ceasul: ora nouă. Avem tot timpul.

— Ce facem? insistă freneticul belgian.

— Nimic. Mai radem un pahar şi pe urmă tu te întorci acasă ca să faci nani, fiindcă ai nevoie de odihnă.

— Ba nu, nici vorbă.

— Ba da. Pot fi silit să fac lucruri mai mult sau mai puţin... să zicem, legale, şi nu ţin să compromit un tip atât de mişto ca tine.

Băiatul mai insistă, dar mă arăt neînduplecat.

— Poftim, băiete, uite cinci sute de marafeţi ca avans la onorariul tău. Distrează-te de unul singur, dar fereşte-te de fete. Au mâna mai uşoară decât fundul.

Ieşim.

— Ştii adresa noastră?

— Desigur.

— Bine, du-te.

Pleacă foarte dezamăgit. Eu urc în maşină şi încep să pândesc sosirile şi plecările clienţilor de la *Cacatoes*.

Ca să mai treacă timpul, fumez.

Şi cum fumatul te îndeamnă la meditaţie, mă gândesc că de data asta sunt pe drumul bun. Cred că în scurt timp o să fiu la curent cu toată povestea.

Atunci, poate că o să mă duc să-i spun două vorbe lui Grane, trei lui Maresco şi restul, gazetarilor din localitate.

Da, poate că da.

Tot clipind în fum, atent să nu-mi scape mişcarea la intrarea în bar, ochii încep să-mi lăcrimeze.

Parcă aş fi necăjit.

***

E abia ora zece, când apare un tip care corespunde semnalmentului pe care mi l-au dat maica Morton şi bravul Paganini de mahala.

Omul în chestiune seamănă într-adevăr cu un pastor. E îmbrăcat în negru. Poartă cămaşă albă – ceea ce e destul de rar aici – şi cravată gri deschis.

Pălăria lui e neagră cu boruri late şi plate.

E înalt, slab, slab şi trist.

Ţine în mână o carte trucată, fără îndoială, ceea ce îl face să pară mai auster. De fapt cartea îi completează asemănarea cu un pastor şi-i dă o înfăţişare de intelectual constipat.

Intră în bar cu un mers solemn. Apoi dispare.

Eu şovăi să intru după el. După ce mă gândesc bine, renunţ; barmanul mă cunoaşte şi ar putea să mă dea de gol chiar fără să vrea, fiindcă celălalt, îndoliatul, trebuie să aibă privirea ageră.

Aştept o clipă... Pe urmă cobor din căruţă. În clipa aceea o tipă frumoasă debarcă dintr-un taxi şi plonjează spre bar, dând din tender. Degetul meu mic îmi spune că e o curviştină, care vine la întâlnire să ia faimoasa carte.

Şi nu mă înşel. Trecând prin faţa uşii, îi văd pe amândoi instalaţi la o masă, în faţa a două pahare de coca.

Mă întorc la maşină.

Sunt perplex.

Asta fiindcă şovăi, neştiind ce să fac. Am de ales

între două căi. Îl am la dispoziţie pe „pastor”, pe de o parte, adică elementul cel mai important, şi pe fata cu care vorbeşte, pe de altă parte.

Doar că pe el am poate interes să-l menajez, fiindcă trebuie să fie foarte prudent. Dacă ratez întrevederea cu el, o să fie protejat, iar eu zadarnic o să-i cânt primul act din Manon[3], că o să fiu descoperit. În timp ce, chestionând-o pe fată, o să aflu poate destule ca să-l pot prinde. Cu atât mai mult cu cât pe el ştiu de unde să-l iau, fiindcă vine aici în fiecare seară.

Bine, m-am hotărât, mă ocup de fetiţă.

Imediat ce iau hotărârea asta, ea iese din bar. Într-adevăr relaţiile cu pastorul sunt schematice: tipa ţine o carte sub braţ.

O văd că face semn unui taxi.

E vorba să nu scap din ochi diligenţa!

Dar pilotul bolidului e rezonabil şi conduce ca un tătic cuminte. E un fleac să-l urmăresc.

Mergem pe bulevarde, apoi pe alte bulevarde, sub strălucirea firmelor de neon.

În sfârşit ne oprim.

Sunt obositoare, la urma urmei, luminile astea orbitoare.

Fata plăteşte cursa şi intră într-un local de dans care se numeşte *The flying dancer*.

Intru şi eu pe urma ei.

Iau jetoane de la casă, fiindcă încep să am obişnuinţa localurilor ăstora şi merg după fata care a intrat pe o uşiţă din spatele vestiarului.

Pentru că în vestiar e o mulţime de oameni, o ocolesc fără să fiu observat. Intru pe uşa mică. Ea dă

---

3 Manon Lescaut, dramă lirică în patru acte, a treia „opera” a lui Puccini, scrisă pe un libret de Luigi Illica, Giuseppe Giacosa şi Marco Praga după Istoria cavalerului des Grieux et de Manon Lescaut de abatele Prévost.

într-un culoar pe care se află lojile fetelor, muzicienilor şi cântăreţilor mediocri care se produc acolo.

Colţişorul e pustiu.

Totuşi, fata tocmai a intrat acolo!

Pătrund într-o debara de instrumente, în genul celei în care l-am închis pe găliganul lui Seruti cu o zi în urmă.

Aştept, privind pe gaura cheii. Dacă mă las vânat aici, mahalaua o să urle „la moarte”.

Dar orchestra urlă ca turbată şi publicul vine în valuri.

E ora când fraierii vin ca să fie jumuliţi, în loc să se ducă la culcare.

Trec câteva minute. Domnişoara pe care o filez iese dintr-o lojă din fund. Şi-a schimbat mantoul cu o rochie de seară; din lame, croială Uniprix! Închide cu grijă uşa şi îşi strecoară cheia de la lojă în sutien. Nu mai are cartea.

O las să se care, număr până la treisprezece fiindcă asta aduce noroc şi mă anunţ în faţa uşii. Nu-mi trebuie douăsprezece secunde ca s-o deschid. Intru în lojă şi închid uşa în urmă.

Încăperea e strâmtă. Mare cât două gherete, că îţi vine să faci de gardă.

Doar că eu nu stau în poziţie de drepţi, vă anunţ.

Fac repede inventarul locului. Nu găsesc cartea. Totuşi trebuie s-o fi ascuns undeva, că doar nu s-a servit de ea ca supozitor.

Deschid sertarul mesei de machiaj: nimic! Mă uit pe jos: zero. În sfârşit încep să zâmbesc. Singurul jilţ e acoperit cu catifea. Ridic partea capitonată şi constat că scaunul poate servi drept cutie de croitorie. Sub capitonaj e o cavitate în care e ascunsă cartea. O deschid, e trucată ca şi cea pe care am găsit-o la

Katharine. Iar în interior sunt o grămadă de pacheţele. Le miros. Mirosul mă informează de data asta. E drog. Strecor pacheţelele în buzunar şi pun totul la loc.

De data asta, iată-mă informat. Încep să văd atât de limpede încât pot stinge lumina.

Toate fetele asasinate făceau trafic de stupefiante. E câte una pe fiecare local de dans. E locul ideal pentru traficul de droguri. Toate haimanalele care bântuie prin împrejurimi fumează sau trag pe nas.

Traficul ăsta nu a trecut neobservat de Maresco. Şi el e *Francezul*... Sau cel puţin unul dintre oamenii lui.

Totuşi explicaţia asta nu mă satisface. Maresco are alte mijloace de acţiune. N-ar fi avut nevoie să facă toată regia asta de mare spectacol.

Şi pe urmă, dacă am descoperit existenţa pastorului atât de lesne, el ar fi descoperit-o şi mai repede cu mijloacele de care dispune.

— Atunci?

Las reflecţia pe mai târziu.

Acum esenţialul e să ies de aici fără să fiu remarcat.

Îmi deznod cravata, încep să merg clătinându-mă ca să ies de la loji... asta în cazul în care m-aş întâlni cu cineva. Şi trebuie să fac, fiindcă mă opresc nas în nas cu un servitor negru.

Scot un sughiţ formidabil şi îl implor cu o voce muribundă:

— *Lavatory please, lavatory!*

Tipul rânjeşte şi-mi arată o dantură strălucitoare. Toţi dinţii sunt prezenţi la apel.

Mă conduce, îndatoritor, spre budă.

— *Thank's*, bâigui eu strecurându-i un bilet de

cinci în carabă.

I se face ameţeală băiatului.

În clipa aia nu se mai îndoieşte nicio clipă că sunt matol.

Când se cară, evacuez toaleta.

Mă cufund în sala de dans, unde o întreagă omenire în primejdie îşi freacă organele sub pretextul că dansează.

Nu-i nimic mai bun decât un tango ca să începi şedinţele de regulat.

O caut cu privirea pe donşoara mea. E în labele unui soldat care şi-o face nod în jurul stomacului. Pe cuvântul meu, se confundă cu centironul lui!

Aştept să se termine dansul. Pe urmă, înaintez spre fată. Un tichet pe care-l agit îmi serveşte de intrare în subiect. Cel puţin, e practic.

Cătana, vag bâlbâită, mă dă în lături cu dosul palmei.

— *She's mine!* declară el!

Eu, ce vreţi, nu pot să înghit purtările mitocăneşti. Aşa că-l prind pe ostaş de rever şi-i dau un cap în muzicuţă. Tipul îşi înghite un răget de furie şi de durere, plus nişte dinţi.

Şi se răspândeşte pe parchet.

E K.O. bărbatul!

Spectatorii se amuză. Doi servitori care au mai văzut multe de-astea îl iau de mâini şi de picioare şi-l evacuează spre ieşire.

Îmi întind mâinile şi picioarele spre fată, care le acceptă cu un zâmbet seducător.

Fetele sunt întotdeauna drăguţe cu învingătorii. Mai cu seamă când bătălia a avut loc pentru ele.

Ea începe să-mi gângurească drăgălăşenii.

— *I am Belgium*... îi spun ca să i-o tai scurt.

— Oh, ciripeşte ea, *io vorbeşti un little francez...*

Şi îmi povesteşte că a cunoscut un francez cu câtva timp în urmă, un băiat care era ziarist. Au trăit două luni împreună şi asta a lăsat urme în educaţia ei.

Hotărât lucru, francezii se manifestă întotdeauna în viaţa unei femei.

Facem mai multe dansuri. Când o să mă întorc la Paris, o să dau fuga la Operă să mă angajez în corpul de balet. Călătoria asta m-a învăţat să mă folosesc de picioruşe. Vă asigur!

Când nu mai am tichete, mă duc să cumpăr altele. Pe scurt, facem o mare pasiune unul pentru celălalt. Îi şoptesc chestii sentimentale. E mulţumită. Când o întreb dacă putem petrece noaptea împreună, îmi răspunde că e de acord.

Seara e lungă ca un raport de expertiză.

Sunt obosit când se închide localul.

— Merge aşteptat stradă, îmi spune fata.

O părăsesc cu părere de rău. Am greşit că i-am şterpelit drogul. Dacă se prinde, se oftică şi urmarea relaţiilor noastre va fi compromisă. Iar eu n-aş vrea să fie. Treaba a demarat minunat. Aşa cum am pornit, am toate şansele să o fac să ciripească. Şi să-i fac şi chestia pe care Adam a reuşit-o atât de bine.

Merită exerciţiul!

E roşcată ca o copertă de revistă dezbrăcată. Are ochi verzi – asta li se potriveşte cel mai bine roşcatelor – şi picioruşe perfecte. Amanta ideală, ce mai tura-vura!

Intru în maşină şi aştept. Om trăi şi om vedea, cum spune cu atâta pertinenţă, Félicie, brava mea mamă.

Aşteptarea se prelungeşte. Le văd cărându-se pe amicele fetei mele. Dar ea întârzie şi asta mă îngrijorează.

Fără îndoială că a constatat furtul şi e

înnebunită. Aştept întruna. În sfârşit, iat-o. Vine cu fundul unduind. Îmi zâmbeşte atât de drăgălaş, încât temerile mele se evaporează ca roua dimineţii.

Înaintează spre maşina mea. E atât de frumoasă, pe cuvântul meu! Şi-a refăcut machiajul şi şi-a dat cu un parfum nu prea neplăcut.

E foarte valabilă.

Când e lângă mine, nu mai pot aştepta; o strâng în braţe şi-i dau o sărutare specialitatea casei. După asta, poate să facă pescuit subacvatic, a căpătat antrenamentul necesar.

Demarez.

— Unde stai? o întreb.

Îmi trânteşte un nume de stradă de care n-am habar.

O să fie greu să ajung acolo, afară de cazul când o să mă conducă.

— *Give me...* ăsta...

Şi atinge volanul.

— O.K. păpuşo, zic.

Cobor din maşină şi o ocolesc, iar ea se instalează în locul meu.

— Cel puţin, ştii să conduci? o întreb după ce mă instalez în dreapta ei.

— *Oh, yes!*

Demarează uşor şi se avântă în oraş.

De condus, ştie.

Maşina asta decapotabilă e grozav de plăcută. Aerul nopţii îmi face grozav de bine. E minunat să simţi cum te mângâie briza pe faţă.

Ia spuneţi, vă daţi seama câtă poezie zace în sufletul meu?

În ziua când o să pun coltul în cui, o să mă lansez în poezie.

O să public plachete pe cheltuiala mea; nimic nu

face mai multă plăcere unui editor.

Da, e plăcut şi răcoare. Ieşind din cuptorul în care am fost, e o adevărată terapeutică, v-o spun eu. Fata conduce cu viteză medie. E odihnitor. Deodată la o cotitură, văd înaintea noastră o clădire pe care o cunosc.

— Dar... zic.

N-am timp să spun mai mult. Primesc în moalele capului o lovitură care ar fi în stare să volatilizeze catedrala Notre-Dame.

„Ia te uită, mi-am zis înainte de a mă cufunda în ceaţă, era un tip în maşină, în spate.”

CAPITOLUL XIV
O ALIANŢĂ CIUDATĂ

Da, era cineva. Şi tipul respectiv ştie să se folosească de o vână de bou, vă spun eu, fiindcă sunt în măsură să ştiu.

Bastonul de cauciuc întărit e instrumentul lui de lucru. Oh, ce durere! Cafteli dintr-astea îţi înmoaie materia cenuşie!

Totuşi, deşi plutesc în semi-inconştienţă, mă simt purtat. Nişte mâini mă apucă. Se urcă trepte, se merge pe culoare... Şi, deodată, buf! Sunt aruncat pe jos.

Atunci dau în primire.

Leşinul meu probabil că durează mult. Un pahar de whisky mă aduce la lumina zilei. Mă scutur ca un căţel pe care-l stropeşti cu apă, şi mă aşez în capul oaselor.

Sunt pe carpeta din biroul lui Maresco. El stă la masa lui de lucru. Scrie fără să se ocupe de nimic.

Oamenii lui mă înconjoară. În spate stau pastorul şi fata roşcată.

— Salut! am spus. Scuzaţi-mă pentru călătoria asta, dar după scatoalca pe care am primit-o la cap, se impunea.

Duc mâna la cap. Am impresia că tărtăcuţa mea şi-a schimbat consistenţa şi că acum e moale ca o bucată de *chewing-gum* mestecată.

Maresco ridică privirea.

— Ia te uită, zice el, îşi revine repede.

Ocoleşte biroul şi îmi spune.

— Stai acolo.

Dă un ordin. Băieţii lui mă înşfacă şi mă aşază în fotoliul pivotant din faţa biroului lui.

Nişte clopote cu note grave îmi răsună idiot în ţeastă. Bâţâi din cap ca un nenorocit. Pe urmă, în sfârşit, îmi vin în fire. Ţinându-mă de bărbie, reuşesc să lupt împotriva ameţelii care mă dezechilibrează. Iar atunci privirea îmi cade pe foaia de hârtie pe care o înnegrea Maresco. Tresar constatând că scrisul lui e exact acelaşi cu al băiatului care a scris faimoasele bilete semnate *Le Française*. Imposibil să mă înşel, sunt aceleaşi litere puţin ascuţite, cu plinurile apăsate.

Dintr-odată am o străfulgerare. Să fie Maresco, *Francezul*? Ar avea tupeul să semneze omorurile cu scrisul lui? Sunt stupefiat!

Brusc, realizez că îmi vorbeşte. Cred că sunt cam aiurit.

— Mmm? mormăi eu greoi.

Maresco se aşează în faţa mea.

— Ţi-ai bătut joc de mine, spune. Ai luat banii pe care ţi i-am oferit ca să pleci şi în loc să pleci, ai coborât din avion la Cleveland şi te-ai întors.

— Sunt maniac profesional, răspund. Ce vrei, există menajere care nu pot ieşi din apartament dacă paturile nu sunt făcute şi poliţai care nu pot da

drumul unui ciolan fără să ştie ce culoare are măduva. Eu fac parte din categoria asta. Cât despre biştarii pe care mi i-ai dat, fii drept şi recunoaşte că i-am refuzat şi nu i-am primit decât când mi-ai spus că-i consideri drept despăgubire pentru atentatul căruia i-am fost victimă.

— Nu face pe deşteptul, San-Antonio...

— Nu fac pe deşteptul!

— S-a găsit la tine o anumită marfă.

— Drogul pe care pastorul tău îl distribuie fetiţelor din localurile tale?

— Exact.

— Şi ce-i cu asta?

— Aş vrea să-mi spui cum ai pus mâna pe el. Asta are oarecare importanţă pentru mine...

— Ţi-e frică, dragă Maresco? Încep să înţeleg combinaţia.

Stupefiantele sunt o ramură anexă a activităţii tale. Nu vrei să se confunde cu afacerea localurilor care e legală. Aşa că ai organizat un trafic clandestin, ca şi cum cârciumile respective nu ţi-ar aparţine. În felul ăsta, la nevoie, nu rişti nimic. Aşa e?

— Exact.

— Numai că sunt fete, plasatoare de cantităţi mici, care îţi fac neplăceri; atunci le lichidezi... Astea sunt crimele sadicului francez.

Tipul dă cu pumnul în masă.

— Nu! spune el sec.

— Ba da... Iată dovada!

Apuc fila de hârtie.

— E acelaşi scris!

Nu se clinteşte. Ochii lui reci şi pătrunzători mă scrutează.

— Hotărât lucru, nu eşti cretin, spune. Dar te înşeli. N-am niciun amestec în crimele astea care,

dimpotrivă, îmi stânjenesc afacerile. E totuşi adevărat că biletele au fost scrise de mâna mea. Am de-a face cu un adversar şiret.

— Asta îmi pare greu de admis. Cum dracu ai scris biletele astea?

Ridică din umeri.

— În modul cel mai stupid cu putinţă. Aveam anul trecut în echipă un canadian numit Le Français. Era numele lui de familie. Eu ţin contabilitatea colaboratorilor mei oficiali. Fiecare dintre ei figurează într-un carnet mare unde sunt trecute activităţile lui. Carnetul mi-a fost furat. Asasinul fetelor a decupat partea de sus a paginii pe care scrisesem numele canadianului.

— Înţeleg. De ce îmi povesteşti toate astea?

— Pentru că nu eşti tâmpit, şi se poate profita întotdeauna de pe urma opiniei unui om inteligent.

— Înţeleg. Atunci de ce ai încercat să mă îndepărtezi în loc să mă angajezi?

— Nu angajez sticleţi prea isteţi.

— Pot să descopere prea multe?

— Aşa e.

— Şi acum nu te mai temi că o să descopăr prea multe pe seama ta?

— Nu, fiindcă eşti în mâna mea.

— În ce fel o să se încheie relaţiile noastre?

— Oh, asta depinde de o grămadă de factori... Să vorbim de altceva.

— De afacerea ta?

— De exemplu.

— Nu ştii cine a furat carnetul?

— Ba da.

— Cineva din anturajul tău apropiat?

— Da.

— Şi ce-a spus?

— N-a spus nimic. A fost găsit mort într-o groapă pe drumul spre Toledo. Tipul pentru care a lucrat nu avea încredere decât în morţi.

— Ce interes are asasinul să ucidă fetele?

— Le fură drogul.

— Deci acţionează din lăcomie... De ce semnează *Le Français*?

— Ca să oprească poliţia.

— Nu pricep.

— Biletele astea au fost scrise de mine, deci mă amestecă în afacere. Dar eu nu ţin să fiu amestecat într-o afacere cu asasinate, direct legată de o afacere cu stupefiante pe care o conduc.

— Poliţia ştie că ai scris biletele?

— Da, poliţia de aici, adică aceea pe care o pot face să tacă. De altfel, mi-a fost uşor să mă dezvinovăţesc. Cu atât mai uşor, cu cât luam masa împreună cu şeful poliţiei în seara când era ucisă una dintre fetele mele. Numai că dacă F.B.I.-ul se amestecă, problema o să fie mai delicată. F.B.I.-ul o să descopere cu siguranţă criminalul, dar totodată o să dea la iveală şi afacerea cu droguri. Pentru că nu vreau să se vorbească de ea, am interes ca asasinul să nu fie identificat. Cel puţin, nu de poliţie.

— Visul tău ar fi să-l găseşti singur!

— Exact!

— Înţeleg.

— Mă poţi ajuta! Dacă ai descoperit traficul, trebuie să descoperi şi criminalul.

I-a luat ochii ancheta mea limpede.

— Cum ai făcut? întrebă.

— Am făcut cercetări la câteva dintre fetele moarte şi am dat de urma domnului.

Îl arăt pe pastor.

— Şi pe urmă a fost rutina, buna şi bătrâna

rutină franceză.

— Bravo!

— Mulţumesc. Dar tu cum mi-ai luat urma?

— A fost uşor. Acum pun să fie urmărite toate distribuitoarele mele. Cel care o fila pe asta, te-a reperat. Te-a urmărit fără să ai habar. E un negru.

Zâmbesc.

— Într-adevăr, am avut de-a face cu el.

— M-a anunţat că un tip o filează pe fată. În timp ce dansai cu ea, unul dintre oamenii mei s-a dus să te vadă şi te-a recunoscut. Ca măsură de precauţie am telefonat la compania aeriană, care mi-a spus că ai coborât din avion la Cleveland.

— Ei bine, cred că acum suntem la zi!

— Cred şi eu.

— Simt că o să-mi propui un târg.

— Simţi foarte bine. Într-adevăr, uite ce vreau să-ţi spun: colaborezi cu mine ca să descoperi criminalul sau refuzi şi atunci oamenii mei te duc să faci un tur. Dacă primeşti şi reuşeşti – insist asupra acestui punct – îţi las banii pe care ţi i-am dat, iar unul dintre băieţii mei te duce până la New-York. De data asta, te îmbarcă în avionul de Franţa.

Mă gândesc:

„Zi-nainte, puişor”.

Fiindcă toate promisiunile astea sunt vorbe goale.

Dar trebuie să câştig timp.

— De acord, sunt la dispoziţia ta.

— E în regulă! Dă-mi paşaportul.

I-l dau, iar el îl pune într-un sertar.

— Pistolul ţi l-am luat, banii la fel. Aşa că eşti fără acte, fără bani şi armă. Nu prea poţi face mare lucru aici, în condiţiile astea. În plus, o să ai doi colaboratori.

Face semn spre doi tipi.

— Ăştia sunt Dick şi Jo. Dick o rupe un pic pe franţuzeşte. O să vă înţelegeţi foarte bine. Te mai rog să nu încerci nimic împotriva lor, fiindcă ai avea necazuri. Nu uita că eşti asasinul lui Seruti. Colaboratorul lui, pe care l-ai şi bătut puţin, e gata să depună mărturie că tu l-ai ucis. Deci, dacă faci vreo şmecherie, te trimit la camera de gazare, şi asta e la fel de sigur cum mă cheamă pe mine Maresco!

A prevăzut totul macaronarul. E tare, ce să mai zic!

— Apropo de Seruti, zic, ce s-a întâmplat cu fata moartă chipurile în cabina lui de telefon?

— A fost omorâtă în biroul lui, în timp ce el lipsea. Asta nu-l aranja deloc. Atunci, după închiderea localului, a pus-o în cabină.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar, ia zi, la opta fată e mâna ta, nu?

— Nu, e tot a lui. Seruti a fost prea zelos. Când i-ai spus că o fată brunetă din salonul de dans vecin ţi-a făcut nişte confidenţe, i s-a făcut frică. Mi-a telefonat, dar nu eram acasă în seara aceea. Atunci s-a ocupat de treaba asta singur.

— Seruti cunoştea secţia ta de stupefiante?

— Da.

— Toţi colaboratorii tăi sunt la curent?

— Nu, nu toţi. Doar sicilienii.

— Pe scurt, Mafia.

— Nu ţi se poate ascunde nimic.

— Şi ai încredere în ei?

— O încredere totală.

— Nu ai avut niciodată dezamăgiri?

— Rareori, şi au fost sancţionate.

— N-ai nicio idee în privinţa persoanei criminalului?

— Dacă aş avea n-aş face apel la priceperea ta.

— Bineînţeles...

Îmi frec ţeasta.

— Aş bea un pahar de whisky.

— Nicio problemă.

— Aş vrea să-ţi spun ceva.

— E momentul.

— În legătură cu întoarcerea mea aici; nu m-am întors ca să-ţi fac necazuri ţie personal, n-am nimic cu tine, decât un fel de admiraţie în ce te priveşte. Îi admir pe toţi tipii de format mare.

— Mulţumesc.

— Am venit din pricina ideii mele fixe despre care ţi-am vorbit: mania adevărului. În afară de asta, n-am nimic de-a face cu F.B.I.-ul.

— Cu atât mai bine.

Devine iarăşi posomorât, rece.

Are înfăţişarea oamenilor pe care-i plictiseşti şi sunt prea politicoşi ca să-ţi spună.

Rad un pahar şi mă ridic.

Dick şi Jo se ridică şi ei!

CAPITOLUL XV
LA CULCARE

Dick şi Jo sunt ce-i mai mişto în materie de demolatori de portrete.

Dulapuri de formatul ăsta puteţi să căutaţi mult şi bine în sălile de licitaţie, că n-o să găsiţi. Au pieptul lat ca o uşă de pod şi bicepşi mai tari decât o friptură cumpărată de la solduri.

Iată-mă plecat cu cei doi dulăi, fără un sfanţ în buzunar, fără armă, fără acte şi, ceea ce e mai grav, fără să am habar unde mă duc.

Maresco e un tip nostim. Pesemne că în clipele

lui libere crede în Moş Crăciun. Întrucât i-am dovedit că nu am tărâţe în ţeastă, îşi închipuie că o să-l descopăr pe ucigaşul fetelor în doi timpi şi trei mişcări.

Hotărât lucru, ar fi trebuit să rămân în avion.

Desigur, am făcut un pas uriaş descoperind traficul de stupefiante al macaronarului, dar cât mă ajută treaba asta, vă întreb? Acum, sunt înghesuit. Maresco are un mod puţin obişnuit de a-şi folosi competenţele. Ah, ce scârbă! Băiatul ăsta când o să dea în primire, va trebui împăiat şi expus la Muzeul Omului; face cincizeci de puncte de la bun început!

Dick mă întreabă cu mutra lui cea mai inteligentă, ceea ce e extraordinar de negativ:

— Unde mergi noi?

— Să facem nani, îi spun. Cu scatoalca asta în scăfârlie, nu-s bun de nimic. Până când o să-mi revin, să nu contaţi pe mine.

Tipul mormăie ceva nu prea drăgălaş, cu siguranţă. Eu mă instalez la volanul maşinii mele, el lângă mine, iar celălalt hăndrălău în spate.

Şi mă întorc la hotel, unde mi-am reţinut cameră, dar când mă pregătesc să încetinesc, mă gândesc la micul Robert şi-mi zic că ar fi o glumă împuţită să-l amestec în porcăria asta. Dacă mă întorc la hotelul meu, o să mă viziteze, iar cei doi zdrahoni o să pună labele pe el, o să-i spună lui Maresco, şi micului belgian o să i se întâmple nişte treburi nasoale.

Nu, fără chestii de astea.

Apăs pe accelerator şi maşina merge mai departe. Tot învârtindu-ne, descopăr alt hotel.

— Ascultă, Dick, îi spun însoţitorului meu, eu o să iau o cameră aici. Tu o să plăteşti, fiindcă eu sunt lefter.

Mormăie ceva.

Consider că onomatopeea asta e o aprobare şi debarc în hotel.

Dick se duce să o vrăjească pe recepţionistă. Eu aştept în tovărăşia lui Jo, care nu mă scapă din ochi, de parcă s-ar aştepta să mă deghizez în gaură de schweitzer.

— Urcat! spune Dick.

Ne îmbarcăm într-un ascensor. Suntem conduşi la două camere, care comunică între ele.

Una are două paturi. În ea mă pune Dick să intru.

— Dezbrăcat! zice el.

Mă dezbrac. Îmi ia boarfele şi le aruncă în camera vecină. Pe urmă, scoate o pereche de cătuşe din buzunar. Îmi prinde pumnul drept, îmi spune să mă culc şi prinde cealaltă buclă de lampadarul de fier forjat de lângă divan.

După asta îşi scoate haina, închide uşa cu cheia, strecoară cheia în buzunar, trage patul învecinat lângă fereastră şi se întinde pe el.

Maresco ştia ce face încredinţându-mă unei astfel de doici. Drăgălaşul ăsta ia în calcul hazardul şi nu-i lasă nicio fărâmă de şansă.

Aprinde o ţigară şi stinge lumina.

În întuneric văd capătul incandescent al ţigării.

Îmi zic că mă doare capul, că viaţa e împuţită şi că somnul e ceva necesar.

Şi adorm ca un îngeraş!

Cum spunea cu atâta pertinenţă Pierre Dac:

„Să nu faci niciodată azi ceea ce poţi amâna pe poimâine dimineaţă”.

CAPITOLUL XVI
REÎNTÂLNIRI

Mi se întâmplă adesea să visez. Când duci o

existenţă de mare spectacol ca a mea e aproape necesar. Visul, pentru mine, e o supapă de siguranţă.

Aşadar, mă aflu în avion. Şi avionul huruie ca toate avioanele în zbor. Dar deodată uşa păsării se deschide, un tip mă apucă de picioare şi mă aruncă în gol, fără să pot reacţiona.

Tâmpită glumă! Mă precipit în gol ca un pahar de vin alb pe gâtlejul unui beţiv. Şi deodată sunt oprit de un braţ. În trecere am avut timp să apuc o curea care atârna în afara aparatului.

Mă trezesc şi realizez situaţia. Deoarece am puţină temperatură din cauza loviturii primite în cap, am făcut un salt care m-a aruncat din pat. Iar braţul îmi rămâne prins de cătuşa priponită de lampadar.

Cât despre motorul de avion, el e imitat la perfecţie de Dick, care nu şi-a scos vegetaţiile şi sforăie ca un preafericit.

Mă urc înapoi în pat. Dar cu somnul am terminat-o. Acum am să mă zvârcolesc pe pernă fără să mai izbutesc să adorm.

Cel mai bun lucru pe care-l am de făcut este să reflectez asupra situaţiei. În povestea asta sunt prins ca un şoarece în cursă. Ca să scap, ar trebui să fiu în relaţii serioase cu bunul Dumnezeu.

Maresco are impresia că-l pot descoperi pe vinovat. Se înşală până-n pânzele albe. Afacerea cu stupefiante nu era greu de prins, din cauza pastorului care nu trecea neobservat. Însă asasinul nu s-a deghizat în lăncier din Bengal ca să le opereze pe purtătoarele de drog.

Ca să-l demasc ar trebui să fiu la curent cu obiceiurile din bătrânul Chicago, să cunosc bine cel puţin limba, să am mâinile libere şi biştari cât cuprinde.

Nu, n-o să izbutesc nimic. Şi dacă nu o să

izbutesc nimic, Maresco o să pună să-mi distribuie jetoane de calibrul 45, iar dacă ajung la un rezultat o să fie acelaşi drac, fiindcă în stadiul în care au ajuns lucrurile, tipul n-o să poată lăsa să dea din aripioare prin univers un sticlete la curent cu combinaţiile lui clandestine. Deci, singurul lucru care-mi rămâne de făcut e să las totul baltă şi să-mi pun pielea la adăpost.

Şi asta e greu. Dacă pot să le salut din mers pe cele două dulapuri care mă escortează, o să cunosc starea de transă a unui proscris. Toată haita o să galopeze după fundul meu. Şi o să fie o halima în toată regiunea, asta vă declar eu pe hârtie timbrată!

Totuşi ideile sunt ca ghemele de sfoară: tot pipăindu-le, până la urmă le apuci de capătul bun.

„E rândul tău să joci, băiete!” îmi spun.

Încep să ascult cu atenţie. Acum Dick sforăie ca o escadrilă. El singur face cât un miting. Şi trebuie să cred că are somnul la fel de greoi ca şi mintea, fiindcă nu m-a auzit căzând din pat. Pipăi încet lampadarul. E o tijă din lemn, care se dezmembrează la mijloc. Deci, încep să o deşurubez. În curând, obiectul e transformat în două bucăţi, legate doar prin firul electric care trece prin interior.

De vreme ce lampadarul e stins, înseamnă că nu e curent. Sunteţi de acord? Apuc o scrumieră de sticlă pusă pe noptiera patului. O înfăşor în cuvertură şi o sparg. Asta se petrece fără zgomot. Iau ciobul cel mai mare şi-l folosesc ca lamă ca să tai firul electric. Reuşesc foarte uşor. Încetişor, ridic bucla cătuşei şi o scot.

Dick continuă să sforăie.

Îmi ţin respiraţia ca să nu pierd nici cel mai mic zgomot. Mă strecor de pe divan şi urc pe carpetă în direcţia celui ce doarme.

Jocul constă doar în a-l neutraliza, fără a-l trezi

pe celălalt din camera alăturată a cărui uşă spre camera noastră e deschisă.

Din fericire, o firmă luminoasă se strecoară prin storuri. Ea cade direct pe faţa solidului.

Stau drept în faţa lui. Zăbovesc cum fac voinicii de la sate care vor să-şi înregistreze forţa la mingile de box cu cadran.

Strâng pumnul drept, îmi încordez muşchii, mă proptesc bine pe picioare, în profil şi pe urmă trosc!

Pe cuvânt, e cea mai frumoasă lovitură din viaţa mea. Am mai dat eu scatoalce valabile, dar una de amploarea asta, nici marele Sugar n-a distribuit vreodată.

Pumnul meu explodează în tâmpla lui Dick. Tipul nu scoate niciun strigăt. Sforăitul lui deraiază şi se termină într-un şuierat caraghios. O iau înainte şi îl echilibrez cu o lovitură de genunchi sub bărbie. E groggy puişorul. Când o să se trezească, peste o jumătate de zi, o să aibă impresia că i-a picat Everestul pe moacă. O mângâiere ca asta îţi schimbă ideile pentru o bucată de vreme.

Şi toată chestia s-a petrecut fără zgomot. În fine, cu minimum de zgomot!

Îmi masez cu mâna stângă falangele care mă dor, pe urmă când izbutesc să-mi fac articulaţiile să se îndoaie, scotocesc buzunarele tipului ca să recuperez cheia cătuşelor.

E în buzunarul hainei. Îmi liberez încheietura. Of! Mă simt alt om. Nimic nu-i mai bun decât acţiunea ca să te tonifice!

Îl buzunăresc şi-i iau portofelul şi artileria. Are câteva sute de dolari, ceea ce e de ajuns pentru moment.

Bine, acum e vorba să-l lichidez pe celălalt împuţit şi să-mi recuperez hainele.

Intru în camera vecină, cu paşi de lup. Dar celălalt trebuie să fi auzit ceva, fiindcă se întoarce în pat.

Bâiguie ceva pe englezeşte cu o voce îngălată. Pe urmă face lumină. Pare aiurit când mă vede. Nu-i las timp să se întrebe ce culoare avea calul alb al lui Henric IV. Dintr-un salt sunt peste el. Îl apuc de gât, în timp ce el scotoceşte sub pernă să-şi găsească maşina de smuls petalele actelor de naştere.

Ciudat tip!

Ce gândeşte despre mine nu vrea să-mi spună oferindu-mi flori.

„Repede băiete! mă implor, că de nu, încasezi un glonţ acolo unde duci mâna când primeşti foaia de impozit!”

Şi fac repede. Îl strâng de gât cu furie nebună. Simt trosnind tot felul de chestii cartilaginoase sub deget. Tipul orăcăie şi se lasă moale.

Pun mâna pe pieptul lui: bătaia inimii s-a oprit. Am apăsat prea tare pe maneta de gaze. Şi-a înghiţit actul de naştere, deşi voiam doar să-l domolesc.

De data asta sunt în rahat până la sprâncene, băieţi.

E puţin faţă de marea cafteală viitoare. Când Maresco o să afle că i-am demolat băieţii, o să vrea să-mi jupoaie pielea de pe buci ca să-şi facă o pătură călduroasă. O să mi-i lipească pe sticleţi de fund. Şi de data asta tipii o să dea năvală cu dragă inimă, fiindcă ştiu că nu sunt şef de bandă, că nu iau masa cu guvernatorul şi că, în materie de milioane, nu le pot da decât bună ziua.

Mă îmbrac cu viteza unui iluzionist, vâr în buzunar puşcociul lui Dick, biştarii, plus biştarii recoltaţi de la Jo. Şi iată-mă plecat pe culoarele hotelului. E aproape ora patru dimineaţa. Ziua începe

să dea târcoale.

***

Ies din hotel fără să atrag atenţia. Mă grăbesc. Trebuie să iau hotărârile ce se impun.

Îmi amintesc că am văzut biroul de poştă deschis noaptea. Tot învârtindu-mă la volanul maşinii mele, dau peste el. Şi dau năvală înăuntru.

Îi explic unui tip de la ghişeul „telegraph” că vreau să trimit un mesaj urgent în Franţa. Îmi întinde un formular. Dar după ce mă gândesc, îmi spun că o să i se dea de urmă şi cer o carte poştală par avion.

Îi scriu în grabă şefului meu ca să-l pun la curent cu ce se întâmplă. Îi spun în două rânduri situaţia, informându-l cu privire la activităţile lui Maresco. Îi cer să intervină urgent pe lângă autorităţile americane.

Pun la cutie misiva. O s-o primească poimâine. Trebuie să pot rezista până atunci.

***

Halsted St... Aici este.

Reperez clădirea şi îmi urmez drumul. Găsesc un loc de parcaj puţin mai departe. Îmi las maşina şi mă întorc până la coteţul lui Cecilia. Puştoaica asta e colacul meu de salvare. N-o văd decât pe ea să mă poată ascunde timpul necesar.

Apăs pe butonul soneriei. Trece o bucată de vreme. Când mă pregătesc să apăs din nou, vocea ei înceţoşată răsună în interfon:

— Cine e?

— Eu sunt, zic, San-Antonio.

Scoate o exclamaţie şi declanşează sistemul de

deschidere a uşii principale. Dintr-un salt sunt la colivia ascensorului.

E acolo, pe palier, în faţa uşii. Are pe ea o rochie de casă din tul albastru, tivită cu catifea albă. Cu ţoale atât de vaporoase, o fată nobilă ar fi sigură că-şi pierde fecioria în minutul următor prezentării lui mândel!

— *My love!* gângureşte ea lipindu-se de mine, deci n-ai plecat?

— După cum vezi, draga mea, îi spun nu fără fineţe, am avut nostalgia corpului tău de alabastru.

Repede, închid uşa.

— Făceai nani, dragă?

— Da, visam la *you*.

— Ei bine, visele tale vor căpăta consistenţă, dacă pot îndrăzni să mă exprim astfel!

Intrăm în camera în care patul desfăcut, cald, parfumat, îmi întinde, ca să spun aşa, cearceafurile.

— Ascultă, şoricel scump, ai fi de acord să mă ascunzi aici patruzeci şi opt de ore? Mi l-am ridicat pe Maresco în cap şi o să cam iasă cu tunete şi fulgere pentru matricula mea într-un viitor cât se poate de imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Ar dura prea mult, o să-ţi explic mai târziu. Pot conta pe tine, da sau nu? *That is the guestion!* cum spunea Brefford.

— Bineînţeles că poţi, dragul meu nebun!

— E adevărat, mă ascunzi?

— Chiar...

— Chiar?

Şi ochii ei întreabă insistent. Confirm.

— Chiar şi de poliţie. Închipuie-ţi că am avut o explicaţie furtunoasă cu unul dintre ucigaşii lui Maresco. S-a sfârşit rău... pentru el.

— Te-aş ascunde şi de dracul, dacă ar trebui!

— Nu-ţi cer chiar atât!

Îşi trimite la plimbare rochia de casă uşoară ca firul de păianjen. Dacă mi-ar rămâne un centimetru cub de aer în bojoci, aş fluiera de admiraţie.

Un corp ca al ei n-aţi mai văzut vreodată. Pe lângă ea, B.B. a noastră e bună să cureţe mazăre.

Ah, copii!

Picioare lungi, fine, bine proporţionate, nervoase, rasate ca ale unei iepe de curse. Un pântec plat pe care ai avea chef să dai semnalul de atac. Sâni care privesc orgolios în sus... Pe scurt, un *digest* de Folies-Bérgères care l-ar scoate din minţi şi pe un sfânt.

Mă priveşte zâmbind.

Înaintează spre mine. Părul scurt, zbârlit de somn, îi face o coafură de arhanghel.

Întind braţele... o culeg ca pe un braţ de fericire.

Şi în mai puţin timp decât îi trebuie unui portărel să pună sechestru pe salariul unui proletar care nu a terminat să plătească ratele la televizor, uit de situaţia mea critică, uit de Chicago, de Maresco şi băieţii lui.

Uit tot ce nu e acest corp înnebunitor.

Nu contaţi să vă dau mai multe amănunte, că altfel, nevestele voastre n-o să mai ştie ce li se întâmplă!

CAPITOLUL XVII
ANCHETĂ LA TELEFON

Sunt beat de dragoste în timp ce deschid un stor. E frumos, e ziuă.

E grozav să stai la căldură când eşti tare obosit, e ziuă şi n-ai nevoie să te scoli.

Aud un cântecel la radio, suav ca o labă de pisică. Deschid ochii mari. Toată încăperea e blondă

de soare.

Ah, ce bine e să trăieşti! În plină lumină, Cecilia evoluează graţioasă ca o zână. Poartă o fustă de flanelă gri, o bluză galbenă şi e proaspăt machiată.

Ţine în mână o tavă pe care e o ceaşcă de cafea fumegândă, sandviciuri de pâine prăjită cu unt şi un borcan de dulceaţă.

Chiar mi-e foame.

— Te-ai odihnit bine? mă întreabă.

— Minunat, sufleţelul meu.

O apuc de talie. Sunt gata s-o iau de la capăt, dar ea mă respinge.

— Trebuie să mă duc la birou.

— Ei bine, fii cuminte. Dacă e ceva nou îmi telefonezi?

— Da.

— Să ştii că n-o să răspund la telefon decât dacă sunt sigur că eşti tu. Aşa că sună-mă de două ori. O dată şi pui receptorul în furcă de îndată ce auzi că face apel, pe urmă numeri până la zece şi formezi numărul din nou. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Un sărut frumos de nuntă săracă şi iată-mă singur în casă.

Reduc volumul sunetului la aparatul de radio până când nu se mai aude decât un murmur. Iau un pachet de *gitane* şi încep să-l prefac în cenuşă, lăsându-mă legănat de orchestra de cameră.

La urma urmei, nu pot face nimic altceva. Sunt clipe în scârba asta de viaţă când trebuie să faci abstracţie de tot ce te înconjoară.

Deodată, îmi vine în minte micul meu însoţitor, belgianul rătăcitor: Robert Dauwel.

Bietul băiat trebuie să fie îngrijorat aşteptându-mă. Cum e dezgheţat, o să vrea să-mi dea de urmă, o

să dea buzna în aventură cu impetuozitatea unui căţelandru şi o să fie bubuit dacă o să pice în spaţiul vital a lui Maresco.

Trebuie neapărat să-l previn. Îmi amintesc că hotelul unde descinsesem se numea *Spanish*. Şi că pereţii holului erau plini de tablouri spaniole.

Scotocesc în apartamentul fetei ca să găsesc o carte de telefon. Până la urmă, găsesc una care-i serveşte, fără îndoială, drept băncuţă, fiindcă e pusă pe jos în bucătărie. Trebuie să-şi pună picioarele pe ea când bate maioneza. O răsfoiesc. *The Spanish Hotele* scris cu litere groase, ceea ce e normal pentru un stabiliment care se vrea spaniol.

Formez numărul pe cadran şi un recepţionist poliglot răspunde la apel.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Robert Dauwel! zic.

— Imediat.

Se aud nişte pârâituri promiţătoare. Apoi vocea trenantă, totuşi vioaie a micului globe-trotter.

— Tu eşti, Cristofor Columb? întreb.

— În sfârşit! strigă el. Comisare!

— Sst! Ascultă, băiete, lucrurile au căpătat o întorsătură proastă în noaptea asta. Sunt obligat să mă deghizeze în om invizibil! Chiar am găsit o panoplie completă la un costumier al unor amici de-ai mei, aşa că îţi spun ca să nu-ţi baţi capul pentru mine. Vreau să-ţi dau un sfat: Să-ţi continui călătoria fără să pierzi o clipă. Nu ţi-am dat mia de dolari dar, din fericire, ai primit un avans substanţial. Va trebui să te mulţumeşti cu asta, sărmane amic, fiindcă scârbele astea mi-au luat tot ce-mi mai rămăsese.

— Nu vă faceţi probleme pentru asta, spune el repede. Mi-aţi dat şase sute de dolari, e mult prea mult. Vreţi să vi-i dau înapoi?

— Eşti nebun, băiete!
— Păi dacă nu mai aveţi!
— Găsesc eu, nu-i treaba ta!
— Chiar nu mai aveţi nevoie de mine?
— Nu...
— Nu sunteţi în primejdie?
— Nu, băiete.
— Vreţi o mână de ajutor?
— Nu-i nevoie.
— Adevărat?
— Eşti încăpăţânat ca o muscă la miere.
— Asta fiindcă simt că nu vă merg bine treburile. N-aş vrea să vă las aşa. Nu se poate, cel puţin, să ne spunem la revedere?
— Nu.
— Unde sunteţi?
— N-are importanţă.
— Spuneţi-mi, aţi citit ziarele?
— Nu, zic eu interesat. De ce, e vorba de mine?
— Nu de dumneavoastră, de asasin. A mai curăţat o fată.
Ţip.
— Cum?
— N-aţi văzut ziarul?
— Chiar dacă aş avea unul, tot ce aş putea să fac cu el ar fi să împachetez ouă, ştii bine că...
— E devărat, nu ştiţi să citiţi.
— Nu ştiu să citesc în englezeşte, îl corectez, fiindcă nu-mi place să mi se desfigureze prea tare *standing*-ul. Ei bine şi ce spune?
— Că *Le Francais* a lovit pentru a noua oară.
— O fată de local?
— Da.
— Cum?

— *Cu un pistol de 7,65*[4] mm. Şi pentru prima oară, o fată a fost ucisă cu un glonţ de fabricaţie franceză, ceea ce întăreşte teza poliţiştilor cum că ar fi vorba de un criminal din ţara dumneavoastră.

— Ei asta-i! Ai ziarul la îndemână?

— Tocmai îl citeam când aţi sunat.

— Nu se vorbeşte de asasinarea unui oarecare Seruti?

— Staţi puţin.

Aud foşnet de hârtie.

— Ba da, zice el după o clipă, e la fapte diverse. Directorul unui local? Un local numit *Cyro's*?

— Exact. Ce scrie?

— Că omul a murit în timp ce-şi curăţa arma.

— Perfect.

Văd că Grane a fost corect.

— Bine, mulţumesc. Termină-ţi cu bine călătoria, băiete. Şi pe curând în bătrâna Europă!

Pun receptorul în furcă.

Mă întorc la pachetul meu de *gitane* şi încep iarăşi să fumez. La radio se cântă *Viaţa în roz*.

Nu mai spune!

Aici e mai curând viaţa în roşu.

Mă reped la telefon şi mai formez o dată numărul lui Robert. Îl prind chiar când îşi plătea camera la recepţie.

— Ascultă, băiete, tot eu sunt. În legătură cu fata ucisă. Avea clasica hârtiuţă în mână?

— Da, v-am spus.

— Vreau să spun, scrisă de mână?

— Da, e scrisă de mână. Şi e acelaşi scris ca celelalte.

— E în regulă, *ciao!*

Da data asta, pun receptorul în furcă de-a

4 Pistolul lui S.-Antonio.

binelea.

Aşadar, e criminalul care a ucis cea de-a noua fată, a opta în palmaresul lui, întrucât cea dinainte a fost omorâtă de Seruti. Şi a curăţat-o cu un puşcoci care scuipa gloanţe franţuzeşti. Nostim... Calibru 7,65; şi mai nostim!

Am la ce să mă gândesc. Dar nici vorbă de aşa ceva; soneria telefonului sună foarte scurt. Se opreşte. Trebuie să fie Cecilia. Da, nici nu trec zece secunde şi începe iarăşi să sune insistent.

Aştept puţin; continuă. Ridic receptorul. E fata mea.

— Tony? şopteşte ea.

— Da, draga mea...

— Tony, dragule, am noutăţi. A trebuit să-i spun lui Grane că eşti la mine. E de acord să te mai scape o dată de necazuri, dar trebuie acţionat repede. O să vină cu maşina să te ia, ca să te ducă undeva în siguranţă.

— Ce e nou?

— Nu-ţi pot explica acum, e foarte grav, o să-ţi explice el pe drum. Te-am anunţat că vine, doar ca să-i deschizi uşa. Pe curând, Tony!

Închide receptorul. Închid şi eu.

Nu-mi plac „noutăţile”. Mai ales când vine să ţi le spună un sticlete ca Grane. Proasta asta nu şi-a ţinut gura. Fetele, chiar alea care au cârlig la tine, te vând de o mie de ori cu maşina lor de trăncănit.

Mă învârt în cerc prin cameră. Pe urmă, împotriva oricărei prudenţe, mă aşez la geam.

Tot aruncând priviri în stradă, consult cartea de telefon. Nu-mi trebuie mult să găsesc ce caut: numărul de telefon al Consulatului Franţei.

Formez cu înfrigurare numărul.

— Alo! spune o voce.

— Alo! spun. Daţi-mi-l pe consul, e urgent. Aici poliţia franceză.

— Dar...

— Hai, galop, e urgent!

— Din partea cui?

— V-am spus, poliţia franceză.

— O clipă.

Pesemne că latră în telefonul interior al Consulatului. Pe urmă o voce de bărbat, de francez, murmură:

— Ascult.

— Sunteţi consulul Franţei.

— Întocmai.

— Sunt comisarul special San-Antonio. Am fost trimis aici în misiune de Serviciile Secrete Franceze şi am nevoie de sprijinul dumneavoastră.

În timp ce vorbesc, văd oprind jos o maşină de poliţie. Din ea coboară trei bărbaţi, printre care îl deosebesc pe Grane. Ceilalţi doi sunt în uniformă. Ţin ceva sub braţ şi acest ceva seamănă mai mult cu un automat Sten decât cu o umbrelă. Ciudate ustensile ca să te duci să explici cuiva ceva.

— E urgent! zic. Trebuie să veniţi imediat la adresa pe care o să v-o dau. Luaţi maşina oficială. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

Îi dau adresa lui Cecilia şi-i spun la revedere, după ce mă asigură că vine urgent.

Partea nasoală e că sunt dezbrăcat. Nu pot ieşi în ţinuta asta.

Sar repede în pantaloni, îmi trag pe mine cămaşa. Îmi pun pantofii, haina.

Mă reped la uşă.

Prea târziu! Aud ascensorul oprindu-se. Un triplu zgomot de paşi răsună pe coridor.

Soneria sună o dată... Se face linişte.

CAPITOLUL XVIII
CU AUTOMATUL!

Deschid uşa bucătăriei care e chiar alături de cea a uşii de la intrare.

Se aude vocea lui Grane.

— San-Antonio! Eu sunt Grane. Eşti acolo?

„Hai, băiete, îmi spun, treaba o să meargă bine, dacă eşti la înălţime”.

Iau o strecurătoare de spumă, cu coadă lungă.

— Da, zic, având grijă să rămân în bucătărie. Da sunt aici!

— Deschide, repede!

Stând tot în bucătărie, lovesc uşor uşa cu strecurătoarea.

— Ce vreţi? întreb.

— Deschide!

— Nu deschid, fără să ştiu ce vreţi.

Lovesc în continuare uşa de la intrare cu strecurătoarea, ca să-i fac să creadă că sunt chiar acolo.

Urmează un moment de tăcere. Şi zâmbesc deodată, constatând că bătrânul meu fler e întotdeauna de calitatea întâi.

Un tir teribil scutură uşa. Un roi de gloanţe pătrunde în hol şi sparge o vază pseudo-chinezească ce trona pe o consolă. Şi consola e paradită. Nu contează, era la fel de nasoală ca vaza.

Scot un ţipăt groaznic. Apoi încep să gem.

În partea cealaltă a uşii tipii parlamentează. Pe urmă începe o nouă salvă, dar asta e destinată broaştei uşii. În locul broaştei se face o gaură mare cât pumnul meu.

Sticleţii împing uşa.

Se aşteaptă să-mi găsească hoitul pe covor.

Nu le las timp să-şi revină din stupoare. În primul rând îl împănez pe tipul cu automatul. Primeşte o pralină în gură şi nu prea pare să o înghită. Dă drumul la puşcoci şi rămâne în picioare cu o mutră grozav de tâmpită, întrebându-se parcă dacă e viu sau nu.

Mă reped în grămadă, fără să mai aştept, fiindcă îmi dau seama că Grane şi acolitul lui n-au arma în mână. Îi lovesc sălbatic. Îi trag un picior în fudulii celuilalt sticlete, care o cheamă pe maică-sa în ajutor. Mă pomenesc nas în nas cu Grane. Duce mâna la pistol.

— Nu-l atinge, împuţitule! îi spun. Te curăţ şi o să-mi facă o plăcere nebună. M-ai trombonit cu manevrele tale.

Ridic pistolul, dar mă răzgândesc.

În loc să-i trag un glonţ în inimă, i-l trag în picior. Cade, cu piciorul rupt. Îi dau un şut în portret şi iată-mă liber pentru câteva clipe.

Totul s-a desfăşurat în mai puţin de un minut. Sunt în ascensor în momentul când începe halimaua în bloc.

Aţi spus cumva că am suc de grapefruit în muşchi, băieţi?

Ascensorul merge repede, dar nu atât de repede cum aş dori. Visul meu în clipa asta ar fi un covor fermecat, cu tot confortul. Doar că aici nu suntem în Orient.

În sfârşit, iată holul. Îl traversez în galop.

Sunt la aer liber.

Şi iată când dau colţul, o maşină Delahaye cu un semn distinctiv. Mă reped spre ea. Un tip de vreo patruzeci de ani, destul de trupeş, puţin chel, schiţează o mişcare de apărare.

— Nu vă temeţi, îi spun. Sunt comisarul San-

Antonio. Aţi sosit la timp, ca o oală de apă proaspătă lângă o sticlă de pastis.

***

— În concluzie, zic când mă văd în Consulat, aici sunt pe teritoriu francez?

— Da.

— Telegrafiaţi la Paris, o să vă dea instrucţiuni pentru repatrierea mea. Vă mulţumesc pentru ajutor. Fără dumneavoastră aş fi împănat cu gloanţe la ora asta. Pot da un telefon?

— Da, desigur.

— Sau mai degrabă, nu, telefonaţi vă rog în locul meu. Aţi auzit vorbindu-se de Maresco?

— Aici nu se vorbeşte decât de el.

— Vreţi să-l chemaţi aici urgent?

— Să-l chem?

— Da. Spuneţi-i să vină personal pentru o întrevedere de cea mai mare importanţă.

— Perfect.

Ceea ce e bine cu Pralot (pe consulul de aici aşa îl cheamă) este faptul că-i docil. Dacă i-aş cere să facă şpagatul, m-ar întreba doar dacă îşi poate păstra mănuşile.

***

Mereu egal cu sine însuşi, Maresco. Sobru, elegant, parfumat, sever şi cordial.

— Aş vrea să-ţi vorbesc singur, îi spun.

Consulul pe care l-am pus în temă se retrage.

Maresco n-a schiţat niciun gest de mirare văzându-mă. M-a salutat foarte drăguţ şi cu respect parcă.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Ascultă, zic, încep scuzându-mă pentru felul cum i-am părăsit pe îngerii mei păzitori, dar nu pot lucra cu altcineva în spate. O anchetă e ca dragostea, se face fără martori.

Zâmbeşte şi pare să zică: fleacuri!

— Ceea ce contează pentru tine sunt rezultatele. Ei bine, fii fericit, ştiu care-i criminalul!

Îl văd fremătând.

— Adevărat? întreabă el repede.

— Da. E locotenentul Grane.

— Ei asta-i!

— Da. Tipului îi plac biştarii. El se interpune între furnizoarele de droguri şi tine. Nimeni n-a putut să dea vreodată vreun amănunt despre criminal, tocmai fiindcă era sticlete. Crimele le comitea îmbrăcat în uniformă. Fetele nu-i rezistau şi nimeni nu-l observa. De ce le omora? fiindcă îmbrăcat în uniformă, umfla drogul. Ceea ce constituia siguranţa lui era şi pierzania lui dacă le cruţa pe fete. E un descurcăreţ. Am înţeles asta când mi-a mărturisit că m-a chemat să vin din Franţa ca să mă arunce în gura presei. A urzit asta de mult timp împotriva ta. Nu putea altceva decât să dea loviturile din umbră, fiindcă tu eşti un monument!

El trebuie să-l fi cumpărat pe tipul care ţi-a şterpelit carnetul. Într-o zi, din întâmplare, şi-a vârât nasul în afacerea ta cu stupefiante şi chestia asta l-a interesat ca pe un câine când miroase un cotlet.

Maresco mă ascultă cu religiozitate. Dacă nu i-ar străluci ochii, aş putea crede că se gândeşte la altceva.

— Continuă, spune.

— Una dintre fete a fost curăţată în noaptea asta, nu?

— Da.

— *Cu un pistol francez de 7,65?*

— E adevărat.

— Pistolul ăsta e al meu. Grane mi l-a schimbat noaptea trecută cu al lui. Când a aflat că m-am cărat de aici, s-a servit de el ca să confirme legenda despre criminalul francez. Adu-ţi aminte: la începutul afacerii nu ţi-a arătat hârtiile scrise de tine?

— Aşa e! spune Maresco, frapat de evidenţa faptului.

— Asta e... Aşa ştia că afacerea o să fie muşamalizată mulţumită ţie. E tare tipul. Tu erai victima şi protectorul lui. Are ca asistentă o curviştină care-i mai şmecheră decât dracul. La început, a vrut să mă seducă. La ea m-am dus în zori să mă ascund, ca un cretin. Mă băgăm în felul ăsta fără să ştiu, în gura lupului.

Îi povestesc despre telefonul pe care mi l-a dat Cecilia să mă anunţe de sosirea lui Grane, pe care trebuia să-l las să intre.

— Venea să mă împuşte ca pe un iepure, am tras eu concluzia, pentru că nu plecasem, aşa că puteam să depun mărturie cu privire la pistolul schimbat de el şi să-l pun prea tare în lumină. Dar eram pregătit şi treaba a dat greş. Am omorât însă un sticlete. Asta înseamnă trei cadavre la activul meu. Aşa că, dragă Maresco, o să facem un târg: tu plăteşti pagubele pentru mine şi totul reintră în ordine. Şi te lămureşti, drăguţ, cu Grane. Adineauri, puteam să-l curăţ, dar n-am făcut-o... m-am gândit că o să vrei să discuţi cu el.

— Ai făcut bine, mă aprobă Maresco. Fii fără grijă, pentru micile tale pozne aranjez eu lucrurile.

— În schimb, eu nu-mi mai amintesc că am găsit droguri în timp ce căutam un criminal.

Îşi scoate portofelul.

— Iată restul din cei zece mii de dolari şi actele.

— Cum! strig, le-ai adus aici?

— Bineînţeles.

— Credeai că o să te întâlneşti cu mine?

— Nu credeam, ştiam că o să te întâlnesc aici. După cum ştiam că o să te debarasezi de Dick şi Jo; ăsta e, de altfel, motivul pentru care am mai pus un tip pe urmele tale. Iar ăsta nu te-a scăpat din ochi.

Îmi întinde mâna.

— SALUTĂ EUROPA!

CONCLUZIE

Împing poarta grădiniţei. Şi o zăresc pe Félicie, brava mea mamă, care pune la răcit, pe pervazul ferestrei o budincă răsturnată.

Văzându-mă, e cât pe-aci să o răstoarne de-a binelea.

— Băiatul meu! strigă.

Ne repezim unul spre celălalt şi ne îmbrăţişăm tare şi cu forţă.

E în faţa mea înlăcrămată, holbând ochii ca să se scurgă lacrimile şi să mă privească în voie.

— Ştiam că vii astăzi, spune ea. Dovadă că am făcut o budincă răsturnată şi prăjitură.

— Tu ştii întotdeauna totul. O cuprind de după umeri.

— Ascultă, mămico, nu ţi-am adus nimic de acolo, decât nişte dolari. O să cumpărăm un frigider şi o să zugrăvim sufrageria. Şi o să schimbăm maşina. Nu?

Ea zâmbeşte.

— Ba da, băiete.

Şi mă întreabă:

— A mers bine treaba, la Chicago?

— Minunat de bine.

— Ciudată ţară, nu?

— Ciudată, da, mamă.

— Azi dimineaţă citeam în ziar că nişte gangsteri au răpit un ofiţer de poliţie internat pentru tratament într-o clinică. I-au răpit pe el şi pe secretara care era la căpătâiul lui, i-au stropit cu benzină şi le-au dat foc! Nu crezi că ziarele exagerează? Crezi că sunt posibile asemenea lucruri?

Simt că ameţesc puţin. Miros budinca fumegândă pe pervazul ferestrei. Privesc creanga înflorită a unui copac din grădina unde două mierle se urmăresc ca să facă dragoste.

— Ei aş, mamă, spun în sfârşit, chestiile astea sunt toate baliverne!

SFÂRŞIT